

Studii biblice • Comentarii Ellen White

Să creștem în relația cu Dumnezeu!

aprilie, mai, iunie 2026

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2026

© 2026 Editura Viață și Sănătate
Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

ISSN 3061 – 6603 ISSN-L 3061 – 6603
ISBN 978-606-087-785-1

Cuprins

1. Să ne trezim la realitate!	5
2. Să-l cunoaștem pe Dumnezeu!	13
3. Mândrie sau smerenie?	21
4. Rolul Bibliei	30
5. Cum să studiem Biblia	38
6. Campioni ai rugăciunii	46
7. Rugăciunea practică	55
8. Să avem credință!	63
9. Păcatul, Evanghelia și Legea	71
10. Pocăința și iertarea	79
11. Obstacolele	87
12. Să vorbim despre El!	94
13. Pentru totdeauna	103

Să ne trezim la realitate!

Sabat după-amiază, 28 martie

Prin formarea unei relații cu Hristos, omul reînnoit nu face decât să se întoarcă la relația pe care trebuie să o aibă cu Dumnezeu. ... Prima sa datorie este față de copiii săi și de rudele sale apropiate. Nimic nu-l poate scuza de la neglijarea cercului interior în favoarea cercului mai larg, din exterior. În ziua socotelilor finale, tații și mamele ... vor fi întrebați ce au făcut și ce au spus pentru a asigura mântuirea sufletelor pe care și-au asumat responsabilitatea de a le aduce pe lume. Și-au neglijat mieii, lăsându-i în grija unor străini? ... Un mare bine făcut pentru alții nu va anula datoria pe care o aveți față de Dumnezeu de a vă îngriji copiii. Bunăstarea spirituală a familiei voastre este pe primul loc.

Prin educarea și modelarea corectă a minților copiilor lor, mamelor li se încredințează cea mai mare misiune dată vreodată muritorilor.

Ori de câte ori îți asumi datoria care îți este cea mai apropiată, Dumnezeu te va binecuvânta și îți va auzi rugăciunile. Sunt prea mulți cei care fac lucrare misionară în afara casei, în timp ce familiile lor sunt lipsite de astfel de eforturi, ajungând la ruină din cauza neglijenței. ... Prima lucrare misionară este să vezi că dragostea, lumina și bucuria vin în cercul familiei. Să nu căutăm o mare lucrare misionară de făcut sau o lucrare pentru sănătate până când nu ne-am îndeplinit mai întâi îndatoririle de acasă. În fiecare dimineață ar trebui să ne gândim: Ce faptă bună pot face astăzi? Ce cuvânt blând pot rosti? Cuvintele blânde de acasă sunt o rază de soare binecuvântată. Soțul are nevoie de ele, soția are nevoie de ele, copiii au nevoie de ele. ... Ar trebui să fie dorința fiecărei inimi să facă aici, jos, cât mai mult posibil, o atmosferă de cer. – *Our Father Cares*, p. 36

În slujba lui Dumnezeu nu există cale de mijloc... Nimeni să nu se aștepte să facă un compromis cu lumea, și totuși să se bucure de

binecuvântarea Domnului. Fie ca poporul lui Dumnezeu să iasă din această lume și să fie separat. Să căutăm cu mai multă ardoare să cunoaștem și să împlinim voia Tatălui nostru din ceruri. Fie ca lumina adevărului care a strălucit asupra noastră să fie primită astfel încât razele ei strălucitoare să poată porni de la noi către lume. Fie ca necredincioșii să vadă cum credința pe care o avem ne face femei și bărbați mai buni; că este o realitate vie, sfințind caracterul, transformând viața. ... Vorbirea noastră să fie despre lucrurile cerești. Să ne înconjurăm cu o atmosferă de veselie creștină. Să arătăm că religia noastră poate rezista testului încercării. Fie ca, prin bunătatea, răbdarea și dragostea noastră, să dovedim lumii puterea credinței noastre. – *Our High Calling*, p. 305

Duminică, 29 martie

Starea noastră

La fel ca iudeii din zilele Domnului Hristos, și astăzi mulți oameni aud și cred, dar nu vor să pășească pe platforma ascultării și să accepte adevărul așa cum este el în Isus. Le este frică să nu-și piardă avantajele lumești. Mintea lor este de acord cu adevărul, dar ascultarea înseamnă să iei crucea tăgăduirii de sine și a sacrificiului, să încetezi să te încrezi în om și în brațul de carne, dar ei se întorc cu spatele la cruce. Ei ar putea să stea la picioarele lui Isus, să învețe în fiecare zi de la Acela a cărui dreaptă cunoaștere este viața veșnică, dar nu vor.

Oricine este salvat trebuie să-și supună propriile planuri, schemele ambițioase care înseamnă glorie de sine, și să meargă pe drumul pe care îl conduce Isus. Înțelegerea trebuie să Îi fie supusă lui Isus ca El să o curățească, să o rafineze, să o purifice. Lucrul acesta se va face când învățăturile Domnului Isus vor fi primite așa cum se cuvine. Este greu pentru eu să moară zilnic, chiar atunci când uimitoarea desfășurare a harului lui Dumnezeu este prezentată cu puterea iubirii Lui, cu care El acoperă nevoia sufletului.

O, cât de mult avem nevoie să-L cunoaștem mai bine pe Domnul Isus! Avem nevoie să ne încadrăm în voia Lui și să îndeplinim planurile Lui spunând din toată inima: „Doamne, ce vrei să fac?” O, cât de mult tânjesc să văd bisericile noastre într-o altă stare decât cea în care se află acum – întristându-L pe Duhul Sfânt zi de zi cu viața lor religioasă caldă, o viață nici rece, nici fierbinte. Hristos spune:

„O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea” (Apocalipsa 3:15,16).

O, cât de mult ar fi onorat și glorificat Hristos înaintea celor lumești și nereligioși, dacă urmașii Săi ar fi ceea ce pretind a fi – creștini adevărați, pe care dragostea lui Hristos îi constrânge să-L facă cunoscut înaintea unei lumi idolatre, arătând contrastul puternic dintre cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc. ... Trebuie să le spunem altora despre dragostea lui Hristos și, pentru a face acest lucru, trebuie să știm din experiență ce înseamnă să ai această dragoste în inimă. Toți vor găsi suficiente oportunități de a lucra dacă vor profita de ocaziile care li se oferă. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 64 (25 februarie)

Starea multora dintre cei care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu este reprezentată exact de mesajul către biserica din Laodiceea. Înaintea celor care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt deschise adevăruri de o valoare inestimabilă, care, aduse în viața practică, arată diferența dintre cei care Îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc. ...

Biblia este tezaurul bogățiilor nepătrunse ale lui Dumnezeu. Dar cei care au o cunoaștere a adevărului nu-l înțeleg atât de bine pe cât ar putea. Ei nu aduc dragostea lui Hristos în inimă și în viață. Cercetătorul Cuvântului este aplecat deasupra unei fântâni de apă vie. Biserica trebuie să bea adânc din spiritualitatea Cuvântului. Slujirea lui Dumnezeu trebuie să fie foarte diferită de experiența religioasă slabă, lipsită de viață și emoție, care îi face pe mulți credincioși să fie puțin diferiți de cei care nu cred. – *Our High Calling*, p. 348

Luni, 30 martie

Mustrare, pocăință și răsplată

Numai cei care primesc sigiliul Dumnezeului celui viu vor avea liberă trecere prin porțile Cetății Sfinte. ... Sigiliul Dumnezeului celui viu va fi pus numai asupra celor care se aseamănă cu Hristos în caracter.

Așa cum ceara ia amprenta peceteii, tot așa sufletul trebuie să ia amprenta Duhului lui Dumnezeu și să păstreze chipul lui Hristos.

Mulți nu vor primi pecetea lui Dumnezeu, pentru că nu păzesc poruncile Sale și nu aduc roadele neprihănirii.

Marea masă a creștinilor cu numele se va confrunța cu o amară dezamăgire în ziua lui Dumnezeu. Ei nu au pe frunte sigiliul Dumnezeului

celui viu. Căldicei și șovăielnici, ei Îl dezonoarează pe Dumnezeu mult mai mult decât necredinciosul declarat. Băjbâie în întuneric, când ar putea umbla în lumina Cuvântului, o lumină ca aceea de la miezul zilei, sub călăuzirea Aceluia care nu greșește niciodată. ...

Cei pe care Mielul îi va conduce la izvoarele apelor vii și din ochii cărora va șterge orice lacrimă vor fi cei care primesc acum cunoașterea și înțelegerea revelate în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. ...

Nu trebuie să copiem nicio ființă umană. Nu există nicio ființă umană suficient de înțeleaptă pentru a fi criteriul nostru. Noi trebuie să privim la Omul Hristos Isus, care este desăvârșit în neprihănire și în sfințenie. El este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. El este Omul-model. Experiența Lui este măsura experienței pe care trebuie să o dobândim. Caracterul Lui este modelul nostru. Așadar, să nu ne mai gândim la nedumeriri și la dificultățile acestei vieți, ci să ne îndreptăm gândul asupra Lui pentru ca, privind la El, să putem fi schimbați după asemănarea Sa. Putem privi la Hristos cu un scop bun. Putem privi în siguranță la El, pentru că El este atotînțelept. Pe măsură ce privim la El și ne gândim la El, Hristos, nădejdea Slavei, va lua chip în noi.

Să ne străduim cu toată puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu să fim printre cei o sută patruzeci și patru de mii. – *Maranatha*, p. 241 (21 august)

Cei care sunt creștini doar cu jumătate de inimă sunt mai răi decât necredincioșii, deoarece cuvintele lor înșelătoare și poziția lor evazivă îi duc pe mulți în rătăcire. Necredinciosul își arată fețele. Creștinul căldicel înșală ambele părți. Nu este nici un om de lume bun, nici creștin bun. Satana îl folosește să facă o lucrare pe care nimeni altcineva nu o poate face.

Iubirea de sine exclude iubirea lui Hristos. Cei care trăiesc doar pentru ei înșiși fac parte din biserica din Laodicea – ei sunt căldicei, nici reci, nici în clocot. Ardoarea primei iubiri a decăzut într-un ego-centrism jalnic. Iubirea lui Hristos din inimă este exprimată în fapte. Dacă iubirea pentru Hristos este slabă, iubirea pentru cei pentru care Hristos a murit va degenera. Poate exista o aparență minunată pentru zel și ceremonii, dar aceasta este substanța religiei lor egoiste. Hristos îi prezintă ca fiind greșoși pentru gustul Său.

Să-I mulțumim Domnului că, deși această clasă este atât de numeroasă, mai este timp pentru pocăință. – *Our High Calling*, p. 348

Marti, 31 martie

Dragoste veșnică

Tu dorești să fii plăcut Domnului și poți să faci lucrul acesta, dacă te încrezi în făgăduințele Sale. El vine în întâmpinarea ta și este gata să îți ofere o experiență minunată. El ne îndeamnă: „Opriti-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” Tu ai trecut printr-o perioadă de neliniște și îngrijorare, dar Domnul Isus îți spune: „Vino la Mine... și îți voi da odihnă.” Bucuria lui Hristos în suflet valorează totul. „Ei sunt plini de bucurie”, pentru că au privilegiul să se odinească în brațele iubirii veșnice. ...

Dumnezeu așteaptă să reverse binecuvântarea iertării de orice nelegiuire și a darurilor neprihănirii asupra tuturor celor ce vor crede în iubirea Sa și vor primi mântuirea dăruită de El. Domnul este gata să-i spună păcătosului pocăit: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Sângele lui Isus Hristos este pledoaria elocventă în favoarea păcătoșilor. Acest sânge „ne-a curățit de toate păcatele”.

Pentru mântuire, este privilegiul tău să ai o încredere deplină, sigură și nobilă în dragostea lui Isus, să spui: El mă iubește, El mă primește, mă voi încrede în El, căci Și-a dat viața pentru mine. Nimic nu risipește îndoiala așa cum o face cunoașterea caracterului lui Hristos. Domnul spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”, adică nu este nicio posibilitate ca Eu să-l alung, deoarece Mi-am dat cuvântul că îl voi primi. Crede-L pe Hristos pe cuvânt și buzele tale să declare că ai câștigat biruința. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 516, 517

Când păcătosul ajunge la cruce și privește în sus spre Cel care a murit pentru a-l mântui, poate fi plin de bucurie, căci păcatele sale sunt iertate. Îngenunchind la cruce, el a ajuns în cel mai înalt loc la care poate ajunge omul. Lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu este descoperită pe fața lui Isus Hristos și sunt rostite cuvintele iertării: Trăiți, voi, păcătoși vinovați, trăiți! Pocăința voastră este acceptată, căci am găsit o cale de răscumpărare.

Prin cruce, învățăm că Tatăl nostru ceresc ne iubește cu o dragoste infinită și veșnică și ne atrage la El cu o iubire mai mare decât cea a unei mame pentru un copil rătăcit. Ne putem mira oare că Pavel a exclamat: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos”? De asemenea, este privilegiul nostru să ne lăudăm cu crucea de pe Calvar, privilegiul nostru să ne dăruim în întregime Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. Apoi, având asupra noastră lumina iubirii care strălucește de pe fața Lui, vom ieși să o reflectăm aspra celor aflați în întuneric. – *Our High Calling*, p. 46

Miercuri, 1 aprilie

Să rămânem!

Când venim la Hristos, noi trebuie să ne exercităm credința. Trebuie să-L aducem în viața noastră de zi cu zi – atunci vom avea pace și bucurie și vom cunoaște prin experiență ce înseamnă cuvintele Sale: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, așa cum Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10). Credința noastră trebuie să revendice făgăduința ca să putem rămâne în dragostea lui Isus. El a zis: „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină” (vers. 11).

Credința lucrează prin iubire și purifică sufletul. Prin credință, Duhul Sfânt găsește acces la inimă și creează sfințenie în ea. Omul nu poate deveni un agent care să facă lucrările lui Hristos decât dacă este în comuniune cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Putem fi pregătiți pentru cer doar printr-o transformare a caracterului; noi trebuie să avem neprihănirea lui Hristos ca acreditare dacă vrem să avem intrare la Tatăl. Trebuie să fim părtași naturii divine, scăpând de stricăciunea care este în lume prin pofte. Trebuie să fim transformați zilnic prin lucrarea Duhului Sfânt, căci lucrarea Sa este aceea de a înălța gustul, de a sfinți inima, de a înnobila întregul om, prezentându-i sufletului farmecul neegalat al lui Isus.

Trebuie să privim la Hristos și, privind, să fim schimbați. Trebuie să venim la El ca la o fântână deschisă, ineputabilă, din care putem să bem iar și iar și să găsim mereu o apă proaspătă. Trebuie să răspundem atracției iubirii Sale, să ne hrănim cu Pâinea Vieții care a venit

din cer, să bem din Apa Vieții care izvorăște din tronul lui Dumnezeu. Trebuie să privim în sus ca să fim legați prin credință de tronul lui Dumnezeu. Nu priviți în jos, ca și cum ați fi legați de pământ! Nu vă examinați constant credința, trăgând-o în sus, ca și cum ar fi o floare și vreți să vedeți dacă are vreo rădăcină. Credința crește imperceptibil. – *Ye Shall Receive Power*, p. 77

Hristos cunoaște greutățile care încearcă fiecare suflet și spune: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița și voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu acela aduce mult rod, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:4,5).

Prima și cea mai înaltă datorie a noastră este să ne asigurăm că rămânem în Hristos. El trebuie să facă lucrarea. Trebuie să căutăm să știm „ce zice Domnul”, supunând viața noastră călăuzirii Sale. Când avem Duhul lui Hristos care rămâne în noi, totul va fi altfel. Numai Mântuitorul ne poate da odihna și pacea de care avem atât de mult nevoie. Și, în fiecare invitație pe care ne-o face de a-L căuta pe Domnul pentru ca El să fie găsit de noi, ne cheamă să rămânem în El. Aceasta este o invitație nu doar de a veni la El, ci de a rămâne în El. Duhul lui Dumnezeu este cel care ne îndeamnă să venim. Când avem această odihnă și pace, grijile noastre zilnice nu ne vor face să fim grosolani, duri și nepoliticoși. Nu vom mai urma propria noastră cale și propria voință. Vom dori să facem voia lui Dumnezeu, rămânând în Hristos ca mlădițele în viță. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 140 (11 mai).

Joi, 2 aprilie

Seva

Caracterul creștinului este arătat prin viața sa de zi cu zi. Hristos a spus: „Orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele” (Matei 7:17). Mântuitorul nostru Se compară cu o viță, în care urmașii Săi sunt mlădițele. El declară clar că toți cei care vor să fie ucenicii Săi trebuie să aducă rod și apoi arată cum pot deveni mlădițe roditoare. „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți rod dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15:4).

Apostolul Pavel descrie rodul pe care creștinul trebuie să-l aducă. El spune că acesta „stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr” (Efeseni 5:9). Și din nou: „Roada Duhului ... este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22,23). Aceste haruri prețioase nu sunt decât principiile Legii lui Dumnezeu trăite în viața de toate zilele.

Legea lui Dumnezeu este singurul standard adevărat al desăvârșirii morale. Această Lege a fost exemplificată în mod practic în viața lui Hristos. El spune despre Sine: „Am păzit poruncile Tatălui Meu” (Ioan 15:10). Nimic mai puțin decât această ascultare nu va îndeplini cerințele Cuvântului lui Dumnezeu. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Nu putem pretinde că nu suntem capabili să facem acest lucru, pentru că avem asigurarea: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9). Când privim în oglinda divină, Legea lui Dumnezeu, vedem păcătoșenia peste măsură de mare a păcatului și starea noastră pierdută de călcători ai Legii Sale. Dar, prin pocăință și credință, suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și, prin harul divin, suntem făcuți în stare să ascultăm de poruncile Sale.

Cei care au o dragoste reală pentru Dumnezeu vor manifesta o dorință sinceră de a cunoaște voia Lui și de a o împlini. ... Copilul care își iubește părinții își va arăta dragostea prin ascultare de bunăvoie, dar un copil egoist și nerecunoscător caută să facă cât mai puțin posibil pentru părinții săi, dorind ca, în același timp, să se bucure de toate privilegiile acordate celui ascultător și credincios.

Aceeași deosebire se observă printre cei care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care știu că sunt obiectul iubirii și purtării Sale de grijă și care doresc să primească binecuvântarea Sa nu găsesc nicio plăcere în a face voia Lui. Ei consideră cerințele lui Dumnezeu față de ei o constrângere neplăcută, iar poruncile Sale, un jug apăsător. Dar cel care caută cu adevărat sfințenia inimii și a vieții își găsește desfătarea în Legea lui Dumnezeu și se plânge doar de faptul că este prea mult în urmă față de măsura cerută de ea. – *Asemenea lui Hristos*, p. 96 (23 martie).

Să-l cunoaștem pe Dumnezeu!

Sabat după-amiază, 4 aprilie

Prin însăși natura ei, Legea lui Dumnezeu este de neschimbat, ea este o descoperire a voinței și a caracterului Autorului ei. Dumnezeu este iubire și Legea Sa este iubire. Cele două mari principii ale ei sunt dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de om. „Dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Caracterul lui Dumnezeu este neprihănire și adevăr, la fel și natura Legii Sale. Psalmistul spune: „Legea Ta este adevărul. ... Toate poruncile Tale sunt drepte” (Psalmii 119:142,172). Iar apostolul Pavel declară: „Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). O asemenea Lege, fiind expresia gândirii și a voinței lui Dumnezeu, trebuie să fie imuabilă, la fel ca Autorul ei. – *Tragedia veacurilor*, p. 467

La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în perfectă armonie cu natura și cu Legea lui Dumnezeu, iar principiile neprihănirii erau înscrise în inima sa. Însă păcatul l-a înstrăinat de Creatorul său. El nu a mai reflectat chipul divin. Inima lui a intrat în război cu principiile Legii lui Dumnezeu. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7). Însă „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele Domnului Hristos, el poate fi readus în armonie cu Cel care l-a creat. Inima lui trebuie să fie reînnoită prin har divin. Omul trebuie să aibă o viață nouă, de sus. Această schimbare este nașterea din nou.

Primul pas în procesul de împăcare cu Dumnezeu este convingerea de păcat. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20). Pentru a-și vedea vinovăția, păcătosul trebuie să-și confrunte caracterul cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu. Legea este o oglindă care reflectă desăvârșirea unui caracter neprihănit și îl ajută pe păcătos să-și vadă defectele de caracter. Legea îi descoperă omului păcatul său. ... Ea declară că moartea este pedeapsa pentru cel care o încalcă. Numai Evanghelia lui Hristos îl poate elibera pe om de condamnare și din întinarea adusă de păcat. El trebuie să dea dovadă de pocăință față de Dumnezeu, a cărui Lege a călcat-o, și de credință în Hristos, jertfa de ispășire adusă pentru el. ...

Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și în acord cu Legea Sa. Când se produce în păcătos această schimbare profundă, el trece de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la călcarea Legii și răzvrătire la ascultare și credincioșie. ...

Urmașii lui Hristos trebuie să devină asemenea Lui, adică, prin harul lui Dumnezeu, să-și formeze caractere în armonie cu principiile sfintei Sale Legi. Aceasta este sfințirea biblică. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 20 (12 ianuarie)

Duminică, 5 aprilie

O imagine divină mai clară

Toată lumina trecutului, care strălucește în prezent și răzbate către viitor, așa cum este descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu, este pentru fiecare suflet care o va primi. Slava acestei lumini, care este chiar slava caracterului lui Hristos, trebuie să fie manifestată de fiecare creștin, în mod personal, în familie, în biserică, în slujirea Cuvântului și în fiecare instituție înființată de poporul lui Dumnezeu. Domnul dorește ca toate acestea să fie simboluri a ceea ce poate fi făcut pentru lume. Ele sunt dovezi ale puterii mântuitoare a adevărurilor Evangheliei. ...

Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu descoperite în biserică, lumea va avea o reprezentare a caracterului Său. ...

Pentru a manifesta caracterul lui Dumnezeu ... trebuie să ajungem să Îl cunoaștem personal pe Dumnezeu. Dacă avem părtașie cu El, suntem slujitorii Lui chiar dacă nu am predicat, poate, niciodată în fața bisericii. Noi suntem conlucrători cu Dumnezeu în a-i prezenta omenirii perfecțiunea caracterului Său.

Dumnezeu a prescris datoria uneltelor Sale omenești de a descoperi caracterul Său, dând mărturie despre harul Său, despre înțelepciunea Sa și despre bunăvoința Sa, manifestate prin iubirea Sa curată, plină de delicatețe și îndurare. ...

Lucrarea noastră este aceea de a restabili chipul moral al lui Dumnezeu în om prin harul îmbelșugat dat nouă de Dumnezeu prin Hristos. ... O, cât de mare nevoie avem să-L cunoaștem pe Domnul Isus și pe Tatăl nostru ceresc pentru a-L putea reprezenta în caracter!

Ființa care este transformată prin harul lui Hristos va admira caracterul Său divin. ... Cu cât vom vedea mai puține lucruri vrednice de cinste în noi, cu atât vom prețui mai mult infinita curăție și minunata dragoste a Mântuitorului nostru. O recunoaștere a păcătoșeniei noastre ne conduce la Acela care poate ierta. Când, dându-și seama de neputința lui, păcătosul Îl va căuta pe Hristos, atunci El i Se va descoperi în toată puterea. Cu cât nevoia noastră devine mai arzătoare, împingându-ne mai aproape de El și de Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai înalte vor fi convingerile noastre despre caracterul Său și cu atât mai clar vom reflecta chipul Său. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 229 (9 august)

Dar planul de mântuire are un scop mai larg și mai profund decât mântuirea omului, nu numai pentru acest lucru a venit Hristos pe pământ, El n-a venit numai ca locuitorii acestei mici lumi să poată considera Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui privită, ci lucrul acesta a fost făcut pentru apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea întregului Univers. La acest rezultat al marelui Său sacrificiu – influența Sa asupra inteligențelor altor lumi, ca și asupra omului – Mântuitorul a privit chiar înaintea crucificării Sale, când a spus: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:31,32). Jertfa lui Hristos pentru salvarea omului nu numai că va face cerul accesibil pentru oameni, dar, înaintea întregului univers, va fi justificată atitudinea lui Dumnezeu și a Fiului față de răzvrătirea lui Satana. Ea va stabili perpetuitatea Legii lui Dumnezeu și va descoperi natura și rezultatele păcatului. – *Patriarhi și profeți*, p. 68

Luni, 6 aprilie

Dumnezeu este sfânt

După cum Dumnezeu este sfânt în sfera Sa, tot așa și omul căzut, prin credința în Hristos, trebuie să fie sfânt în sfera lui. ...

Sfințirea bisericii este ținta urmărită de Dumnezeu în toată purtarea Sa față de cei ce sunt poporul Său. El i-a ales din veșnicie, ca să fie sfinți. El L-a dat pe Fiul Său să moară pentru ei, pentru ca ei să poată fi sfințiți prin ascultare de adevăr, dezbrăcați de cea mai mică urmă de egoism. Din partea lor, El cere atât o lucrare personală, cât și o predare personală. Dumnezeu poate fi onorat de aceia care mărturisesc a crede în El numai dacă ei sunt asemenea chipului Său și sunt călăuziți de Spiritul Său. Atunci, ca martori pentru Mântuitorul, ei pot face cunoscut ce a făcut harul divin pentru ei.

Adevărata sfințire vine prin punerea în practică a principiului iubirii. „Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4:16). Viața aceluia în a cărui inimă rămâne Hristos va manifesta o evlavie practică. Caracterul va fi curățat, înălțat, înnobilit și glorificat. Învățătura curată se va contopi cu lucrările neprihănirii, preceptele cerești se vor întrețese cu practicile sfinte.

Cei care vor să dobândească binecuvântarea sfințirii trebuie să învețe mai întâi ce înseamnă sacrificiul de sine. ... Mireasma iubirii noastre față de semenii este aceea care dezvăluie iubirea noastră pentru Dumnezeu. Răbdarea în slujire este factorul care aduce odihnă sufletului. Prin trudă smerită, plină de râvnă și credincioșie este dezvoltată bunăstarea lui Israel. Dumnezeu îl susține și îl întărește pe acela care este binevoitor să urmeze calea lui Hristos.

Sfințirea nu este lucrarea unei clipe, a unei ore, a unei zile, ci a unei vieți întregi. Ea nu este dobândită printr-o fericită străfulgerare a sentimentelor, ci este rezultatul unei continue morți față de păcat și al unei neîntrerupte trăiri pentru Hristos. Relele nu pot fi îndreptate și nici nu se pot face schimbări în caracter doar prin eforturi slabe, făcute din când în când. Noi vom birui numai printr-un efort îndelung și stăruitor, cum și printr-o disciplină aspră și o luptă dâră. În nicio zi nu știm cât de crâncenă va fi lupta a doua zi. Atâta timp cât domnește Satana, avem de supus eul și de învins păcate obișnuite; atâta timp cât va dăinui viața, nu va fi loc de oprire și nici punct pe care, atingându-l,

să spunem: Am atins desăvârșirea. Sfințirea este rezultatul ascultării unei vieți întregi. – *Faptele apostolilor*, p. 559, 560

Martți, 7 aprilie

Dumnezeu este dragoste

„Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16). Natura Sa, Legea Sa sunt iubire. El dintotdeauna a fost astfel și așa va fi pururea. „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică” și ale cărui „cărări sunt veșnice”, nu Se schimbă. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Isaia 57:15; Habacuc 3:6; Iacov 1:17).

Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create. Psalmistul spune: „Brațul Tău este puternic, mâna Ta este tare, dreapta Ta va fi înălțată. Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie; bunătatea și credințioșia sunt înaintea Feței Tale. Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne! El se bucură neîncetat de Numele Tău și se fălește cu dreptatea Ta. Căci Tu ești fala puterii lui și, în bunăvoința Ta, ne ridici puterea noastră. Căci Domnul este scutul nostru, Sfântul lui Israel este împăratul nostru” (Psalmii 89:13-18).

Istoria marelui conflict dintre bine și rău – de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului – constituie, de asemenea, o demonstrare a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 33

Anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce revelații mai bogate și mai glorioase ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. Cu cât cunoștința va crește, cu atât vor crește iubirea, adorarea și fericirea. Cu cât oamenii Îl vor cunoaște mai mult pe Dumnezeu, cu atât admirația lor pentru caracterul Său va fi mai mare. Când Isus le prezintă comorile răscumpărării și victoriile uimitoare din marea luptă cu Satana, inimile celor răscumparați sunt mișcate de o devoțiune și mai arzătoare și ating harpele de aur cu și mai mare entuziasm; de zece mii de ori zece mii și mii de mii de voci se unesc pentru a înălța coruri mărețe de laudă.

„Și pe toate fapăturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: «Ale Celui ce

șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!» (Apocalipsa 5:13).

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și bucurie pulsează prin vasta creație. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, lumina și fericirea prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire. – *Tragedia veacurilor*, p. 678

Miercuri, 8 aprilie

Dumnezeu în lumea creată

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe „Dumnezeu cu noi”.

Satana înfățișează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susține că este imposibil să ascultăm de preceptele ei. El pune în sarcina Creatorului căderea primilor noștri părinți, cu toate nenorocirile care au rezultat din ea, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, al suferinței și al morții. Isus a trebuit să demaște această înșelăciune. Ca unul dintre noi, El trebuia să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta, El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (Evrei 2:17). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 24

Natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este izvorul vieții, al înțelepciunii și bucuriei. Priviți la lucrurile minunate și frumoase din natură! Gândiți-vă la minunata lor adaptare nu numai la nevoile și fericirea omului, ci ale tuturor creaturilor! Lumina soarelui și ploaia care înveselesc și reîmprospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne

vorbesc despre Iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care are grijă de nevoile zilnice ale tuturor făpturilor Sale. În cuvinte frumoase psalmistul spune: „Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna și saturești după dorință tot ce are viață” (Psalmii 145:15,16).

Dumnezeu l-a făcut pe om în mod desăvârșit sfânt și fericit; pământul, așa minunat cum a ieșit din mâna Creatorului, nu purta nicio urmă de decădere sau umbră de blestem. Călcarea Legii lui Dumnezeu – legea iubirii – a adus nenorocire și moarte. Și totuși, în mijlocul suferințelor care sunt un rezultat al păcatului este descoperită dragostea lui Dumnezeu. Este scris că Dumnezeu a blestemat pământul din cauza omului (Geneza 3:17). Dar spinii și pălămida, greutatea și încercările care au făcut ca viața lui să fie plină de trudă și grijă, au fost rânduite spre binele său, ca o parte a disciplinei necesare în planul lui Dumnezeu pentru ridicarea păcătosului din ruina și degradarea aduse de păcat. Lumea, deși decăzută, nu este toată numai necaz și mizerie. Chiar în natură se află solii de nădejde și mângâiere. Scaieții sunt plini de flori iar spinii sunt acoperiți cu trandafiri.

„Dumnezeu este iubire” e scris pe fiecare boboc de floare care stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică. Păsărelele încântătoare care fac să răsunе aerul cu trîlurile lor înveselitoare, florile atât de delicat colorate care, în desăvârșirea lor, își răspândesc parfumul, copacii falnici ai pădurii cu bogatul lor frunziș de un verde viu – toate mărturisesc despre grija părintească și iubitoare a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a-i face fericiți pe copiii Săi. – *Calea către Hristos*, p. 9, 10

Joi, 9 aprilie

Emanuel, „Dumnezeu este cu noi”

„Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos.” Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. El a venit pe acest pământ întunecat de păcat, pentru a descoperi lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel”.

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu – gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău” – „plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și credincioșie” – „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.”

Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii care se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer, că iubirea care „nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit cu inima se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia. ...

Noi Îl vedem pe Dumnezeu în Isus. Privind la Isus, vedem că slava Dumnezeului nostru este de a da. „Nu fac nimic de la Mine Însumi”, zice Hristos. „Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl.” „Eu nu caut slava Mea”, ci slava Celui ce M-a trimis (Ioan 8:28; 6:57; 8:50; 7:18). În aceste cuvinte, se face cunoscut marele principiu, care este legea vieții pentru univers. Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui se revărsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire, la Marele Izvor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții. – *Asemenea lui Hristos*, p. 15 (1 ianuarie).

Vineri, 10 aprilie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Să fim atrași la Dumnezeu”, p. 99 (1 aprilie).

Mândrie sau smerenie?

Sabat după-amiază, 11 aprilie

Satana a căzut din cauza ambiției lui de a fi egal cu Dumnezeu. El dorea să participe la sfatul și la planurile divine de la care era exclus din cauza incapacității lui, ca ființă creată, de a înțelege înțelepciunea Celui Infinit. Această mândrie plină de ambiție l-a dus la răzvrătire și el caută să provoace și ruina omului prin aceleași mijloace.

Originea păcatului este în manifestarea egoismului. Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi din cer. El a căutat să câștige controlul asupra ființelor cerești, să le despartă de Creatorul lor și să le câștige adorarea pentru sine. De aceea, el l-a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-I dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter.

Dacă ar fi dorit cu adevărat să fie asemenea cu Cel Preaînalt, Lucifer n-ar fi dezertat niciodată de la locul ce i se dăduse în cer, deoarece spiritul Celui Preaînalt se manifestă în lucrarea neegoistă. Lucifer dorea puterea lui Dumnezeu, dar nu caracterul Lui. El căuta pentru sine locul cel mai de frunte și orice ființă care e stăpânită de spiritul lui face la fel. Când mândria și ambiția sunt îngăduite, viața se ruinează, căci mândria nu simte nicio nevoie și închide inima față de binecuvântările nemărginite ale Cerului.

Mândria este o trăsătură de caracter înfricoșătoare. „Mândria merge înaintea pieirii.” Lucrul acesta este adevărat în familie, în biserică și chiar pentru o națiune. – *The Faith I Live By*, p. 68

Astăzi, vocea plăcută și dulce a harului ajunge la urechile tale. Astăzi, invitația Cerului îți este adresată. Chiar astăzi, în ceruri totul spune: „Vino!”

Vino, căci toate lucrurile sunt gata acum! Toți cei care vor să vină și să ia apa vieții fără plată! Acum este timpul când trebuie să ne dorim

o simplitate copilărească, să ne dorim să vedem îndepărtate complet din noi mândria, deșertăciunea și nebunia. Noi trăim în perspectiva judecății. Oamenii, bărbați și femei deopotrivă, vor avea nevoie de o putere mai mare decât orice ajutor omenesc pe care s-ar putea sprijini. Ei trebuie să se sprijine pe brațul cel puternic al lui Iehova. Noi așteptăm acea zi când faptele oamenilor vor fi cercetate și testate și dorim să fiți și voi gata. ... Facem un apel la voi să părăsiți mândria lumii, deșertăciunea și nebunia vieții. Domnul Isus vă iubește. Lui Îi este milă de voi. Oștile îngerești au fost trimise să vă slujească. Și acum, când întreg cerul este interesat de voi, veți fi și voi interesați de voi înșivă?

Unii oameni par a se teme să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt, de parcă ar avea îndoieli și bănuieli. Ei se roagă ca Domnul să îi învețe și, cu toate acestea, se tem să acorde credit Cuvântului sigur al lui Dumnezeu și să creadă că au fost învățați de El. Atâta timp cât venim în umilință la cerescul nostru Tată, cu un spirit dispus să se lase învățat, doritor și binevoitor să învețe, de ce să ne îndoim că Dumnezeu Își va aduce la îndeplinire făgăduințele? ... Când ai căutat să cunoști voia Lui, partea ta în această acțiune cu Dumnezeu este acum aceea de a crede că vei fi condus, călăuzit și binecuvântat în a împlini voia Sa. ... Domnul Hristos este Acela care Își călăuzește astăzi poporul, arătându-i unde și cum să lucreze. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 67 (1 martie)

Duminică, 12 aprilie

Strânsoarea mândriei

Nimic nu va slăbi puterea unei biserici mai mult decât mândria și pasiunea. ... Hristos ne-a dat un exemplu de dragoste și smerenie și le-a poruncit urmașilor Săi să se iubească unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Noi trebuie să-i considerăm pe ceilalți mai presus de noi înșine. Trebuie să fim severi cu defectele noastre de caracter, să fim rapizi în a ne discerne propriile erori și greșeli și să acordăm mai puțină atenție defectelor altora. Trebuie să simțim un interes special față de alții – să nu poftim ce au ei, să nu le găsim defecte, să nu le remarcăm și să le prezentăm într-o lumină falsă, ci să facem dreptate strictă în toate privințele față de frații noștri și față de toți cei cu care avem de-a face. Spiritul de a face planuri pentru interesul nostru egoist,

astfel încât să obținem un mic câștig, sau de a ne strădui să arătăm o superioritate sau rivalitate este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Spiritul lui Hristos îi va face pe urmașii Săi să fie preocupați nu numai de succesul și binele lor, ci să fie la fel de interesați de succesul și binele fraților lor. Aceasta va însemna să ne iubim aproapele ca pe noi înșine...

Numai Isus trebuie să fie înălțat. Oricare ar fi abilitatea sau succesul fiecăruia dintre noi, acestea nu ni se datorează nouă, nu ne-am fabricat singuri aceste puteri; ele sunt încredințarea sacră pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru a fi folosite cu înțelepciune în slujba Lui, spre gloria Lui. Tot ce avem este capital încredințat de Domnul. Atunci, de ce ar trebui să fim înălțați noi? De ce am atrage atenția asupra defectelor noastre? Ceea ce posedăm ca talent și înțelepciune este primit de la Sursa înțelepciunii, ca să-L putem glorifica pe Dumnezeu. ...

Mândria pentru talentul sau inteligența pe care le avem nu pot exista în inimile care sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu. ... De aceea să ne smerim și să-L adorăm pe Isus, dar niciodată, niciodată să nu ne înălțăm pe noi înșine câtuși de puțin! ... Dacă țelul întregii noastre vieți este să-I slujim Domnului Hristos, să-L onorăm și să aducem binecuvântare oamenilor din această lume, atunci cea mai sumbră cale a datoriei va deveni o cale luminoasă, o cale trasată pentru cei răscumpărați de Domnul, ca să meargă pe ea. – *That I May Know Him*, p. 176

Cei aflați în poziții de răspundere să nu uite că ne apropiem de pericolele zilelor din urmă. Întreaga lume este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu. ... Nimeni să nu-și ia ca ghid fințele mărginite și supuse greșelii. Dumnezeu este Cel care este dincolo de muritori, Cel de la care toți primesc înțelepciunea și cunoștințele care îi fac capabili de orice lucru bun. Și Dumnezeu este dispus să ajute pe fiecare. El nu este părtinitor.

Cei asupra cărora Domnul revarsă daruri bogate să aibă grijă ca nu cumva mândria și mulțumirea de sine să preia controlul. Persoana care exercită o influență largă și pe care oamenii sunt dispuși să o urmeze trebuie să fie constant ținută rugăciunilor și a sfaturilor celorlalți lucrători. Aceștia să se roage ca persoana respectivă să fie ferită de mândrie și de înălțare de sine. – *Hristos Biruitorul*, p. 158 (31 mai)

Luni, 13 aprilie

Cunoaște-te pe tine însuși!

Tu crezi că greșelile și păcatele tale au fost atât de grave, încât Domnul nu va mai asculta rugăciunile tale și nu te va mai binecuvânta și mântui. ... Cu cât te vei apropia mai mult de Isus, cu atât te vei vedea mai păcătos și cu defecte, căci viziunea ta va fi mai clară, iar imperfecțiunile tale vor fi văzute într-un mare și clar contrast cu natura Sa desăvârșită. Dar nu te descuraja. Aceasta este o dovadă că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea, că influența înviorătoare a Duhului lui Dumnezeu te trezește, iar indiferența și nepăsarea ta dispar.

În inima care nu își vede și nu își dă seama de propria păcătoșenie, nu poate să existe o dragoste profundă pentru Isus. Sufletul transformat prin har va admira caracterul Său divin, dar, dacă nu ne vedem propria diformitate morală, este o dovadă inconfundabilă că nu am avut o perspectivă clară a frumuseții și a desăvârșirii lui Hristos. Cu cât vedem mai puțin de prețuit în noi înșine, cu atât vom vedea mai mult de prețuit în puritatea și frumusețea infinită a Mântuitorului nostru. O perspectivă asupra propriei noastre păcătoșenii ne conduce la Cel care poate ierta. ...

Dumnezeu nu Se poartă cu noi așa cum se poartă oamenii mărginiți unii cu alții. Gândurile Sale sunt gânduri de milă, de dragoste și de cea mai caldă înțelegere. „Dumnezeul nostru nu obosește iertând.” El spune: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor.”...

Priviți în sus, voi, cei încercați, ispitiți și descurajați, priviți în sus! ... Este întotdeauna sigur să priviți în sus și este fatal să priviți în jos. Dacă priviți în jos, pământul se clatină sub voi și vă fuge de sub picioare, nimic nu este sigur.

Dar cerul de deasupra voastră este liniștit și neclintit și există ajutor divin pentru fiecare dintre cei care vor să urce. Mâna Celui Infinit se întinde peste meterezele cerului pentru a vă cuprinde în îmbrățișarea ei puternică. Atotputernicul Ajutor este aproape, ca să-i binecuvânteze, să-i ridice și să-i încurajeze pe cei mai greșiți și pe cei mai păcătoși, dacă ei vor privi către El prin credință. Dar păcătosul trebuie să privească în sus. – *Our High Calling*, p. 27

Dumnezeu ... le-a dat [israeliților] Legea Sa și făgăduința unor mari binecuvântări, cu condiția ascultării: „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu... Îmi veți fi o împărăție de

preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:5,6). Israelii nu și-au dat seama de păcătoșenia inimii lor și de faptul că, fără Hristos, era imposibil pentru ei să țină Legea lui Dumnezeu; și, în mod pripit, au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Având impresia că sunt în stare să fie neprihăniți prin propria putere, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exodul 24:7). Ei au fost martori la proclamarea Legii într-o măreție înfricoșătoare și au tremurat de groază înaintea muntelui, dar, cu toate acestea, n-au trecut decât câteva săptămâni și au rupt legământul cu Dumnezeu, s-au plecat până la pământ și s-au închinat înaintea unui idol. Ei nu mai puteau nădăjdui în bunăvoința lui Dumnezeu pe temeiul unui legământ pe care îl călcaseră și acum, văzându-și păcătoșenia și nevoia de iertare, au fost aduși în situația de a-și da seama de nevoia lor după un Mântuitor, descoperit în legământul avraamic și preînchipuit în jertfele rânduite. – *The Faith I Live By*, p. 78

Marti, 14 aprilie

Moise, un slujitor umil

În pustietățile Madianului, Moise a petrecut patruzeci de ani ca un cioban la oi. Aparent despărțit pentru totdeauna de misiunea vieții lui, de fapt, el primea disciplina necesară împlinirii ei.

Moise învățase multe lucruri de care trebuia să se dezvețe. Influențele care-l înconjuraseră în Egipt – iubirea mamei sale adoptive, poziția sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privințele, rafinamentul, subtilitățile și misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măreția solemnă a arhitecturii și a sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra minții sale în dezvoltare și, într-o măsură oarecare, îi modelaseră obiceiurile și caracterul. Timpul, schimbarea condițiilor și a locului și comuniunea cu Dumnezeu puteau să îndepărteze aceste influențe. Din partea lui Moise însuși se cerea o luptă ca, pentru propria viață, să lepede ce era greșit și să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea grea pentru puterea omenească. ...

Pentru a primi ajutorul lui Dumnezeu, omul trebuie să-și dea seama de slăbiciunea și de lipsurile lui, să-și pună mintea la lucru ca să înțeleagă marea schimbare ce trebuie săvârșită în el. ... Mulți nu ajung niciodată la înălțimea pe care ar putea s-o atingă pentru că așteaptă

ca Dumnezeu să facă în locul lor lucrul pe care El le-a dat putere să-l facă singuri. ...

Ascuns în fortăreața munților, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele mărețe ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu superstițiile și falsitatea lor. În măreția solemnă a dealurilor veșnice, el contempla maiestatea Celui Preaînalt și, prin contrast, își dădea seama cât de lipsiți de putere și de însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea sentimentul că se află în prezența Sa și era copleșit de puterea Lui. Aici, mândria și mulțumirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vieții din pustie, urmările vieții sale de lux și lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos și umil, „mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3), dar, în același timp, întărit în credința în Dumnezeu cel puternic al lui Iacov. – *Conflict and Courage*, p. 86

Moise era pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curțile celei mai glorioase împărății și să înalțe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filozof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, ale măririi și ale faimei. ...

Moise fusese învățat despre răsplata de pe urmă, care avea să le fie dată slujitorilor umili și ascultători ai lui Dumnezeu și, prin comparație, câștigul lumesc nu avea nicio valoare pentru el. Palatul magnific și tronul faraonului erau ademenitoare pentru Moise, dar el știa că, la curtea imperială, existau plăceri păcătoase, care-i făceau pe oameni să uite de Dumnezeu. El privea dincolo de palatul luxos, dincolo de coroana împăratului, la onorurile cele mari care vor fi date sfinților Celui Preaînalt, într-o împărăție nemânjită de păcat. Prin credință, el a văzut o coroană nepieritoare, pe care Împăratul cerurilor o va așeza pe fruntea biruitorului. – *Conflict and Courage*, p. 81

Miercuri, 15 aprilie

Cea mai gravă jignire

Schimbarea inimii reprezentată de nașterea din nou poate fi făcută numai prin lucrarea eficientă a Duhului Sfânt. ... Mândria și iubirea

de sine se împotrivesc Duhului lui Dumnezeu, fiecare înclinație naturală a sufletului se opune schimbării de la părerea bună despre sine și mândrie la blândețea și smerenia lui Hristos. Dar, dacă vrem să umblăm pe calea spre viața veșnică, nu trebuie să ascultăm șoaptele ei. În umilință și căință trebuie să-L implorăm pe Tatăl nostru ceresc: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Psalmii 51:10). Pe măsură ce primim lumină divină și cooperăm cu inteligențele cerești, prin puterea lui Hristos, suntem „născuți din nou”, eliberați de întinarea păcatului. – *The Faith I Live By*, p. 137

Iacov și Ioan au prezentat, prin mama lor, o rugămintă, cerând ca să le fie îngăduit să ocupe cele mai înalte și cele mai de cinste poziții în Împărăția lui Hristos. Cu toate că Hristos a repetat de mai multe ori învățătura cu privire la natura Împărăției Sale, acești tineri ucenici mai nutreau încă nădejdea unui Mesia care avea să-și ocupe tronul și să-și exercite puterea regească potrivit dorințelor oamenilor. ...

Mântuitorul însă a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” Ei și-au amintit că aceste cuvinte tainice vorbeau despre încercare și suferință, totuși au răspuns plini de încredere: „Putem!” Ei au socotit ca cea mai înaltă cinste faptul de a-și dovedi loialitatea prin împărtășirea de tot ce avea să se I întâmple Domnului.

„Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu”, a declarat Hristos, ... Iacov și Ioan aveau să aibă parte, ca și Domnul, de suferință – unul sortit la o moarte fulgerătoare prin sabie, iar celălalt având să-L urmeze, dintre toți apostolii, cel mai îndelung pe Învățătorul Său în trudă, ocară și prigoană. „Dar cinstea de a ședea la dreapta și la stânga Mea”, a continuat El, „nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.” ...

În Împărăția lui Dumnezeu, locul nu este dobândit prin favoritism. Nu este câștigat și nici nu este primit printr-o împărțire arbitrară. El este rezultatul caracterului. Cununa și tronul sunt semnele atingerii unei anume stări – semne ale biruinței asupra ta însuși prin harul Domnului nostru Isus Hristos. ...

Cel care va sta cel mai aproape de Hristos va fi acela care a băut mai din plin din spiritul Său de sacrificiu de sine plin de iubire – iubire care „nu se laudă, nu se umflă de mândrie..., nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău” – iubirea aceasta l-a făcut pe ucenic, cum L-a făcut și pe Domnul nostru, să dea totul, să trăiască, să lucreze și să se sacrifice chiar până la moarte, pentru salvarea omenirii. – *Conflict and Courage*, p. 314

Joi, 16 aprilie

Privește la El!

Mulți sunt slabi din punct de vedere spiritual pentru că privesc la ei înșiși în loc să privească la Hristos. ... Hristos este marele izvor din care, în fiecare ocazie, putem lua putere și fericire. Atunci, de ce ne luăm ochii de la plinătatea Lui pentru a privi la slăbiciunea noastră și a ne plânge de ea? De ce uităm că El este gata să ne ajute în orice vreme de nevoie? Noi Îl dezonorăm vorbind despre ineficiența strădaniilor noastre.

În loc să ne uităm la noi înșine, să privim neîncetat la Isus, devenind zi după zi tot mai asemenea Lui, din ce în ce mai capabili să vorbim despre El, mai bine pregătiți să ne folosim de bunătatea și ajutorul Lui și să primim binecuvântările care ne sunt oferite. Pe măsură ce trăim astfel în comuniune cu El, devenim mai puternici în tăria Lui, un ajutor și o binecuvântare pentru cei din jurul nostru.

Hristos a luat toate măsurile ca noi să fim puternici. Ne-a dat Duhul Său Sfânt, a cărui misiune este să ne aducă aminte de toate făgăduințele pe care ni le-a dat Hristos ca să avem pace și un plăcut simțământ că suntem iertați. Dacă vom privi doar la Mântuitorul și ne vom încrede în puterea Lui, vom fi umpluți de un sentiment de siguranță, pentru că neprihănirea lui Hristos va deveni neprihănirea noastră. ...

Când ispitele vă asaltează – așa cum, cu siguranță, o fac –, când grija și nedumerirea vă împresoară, când, nefericiți și descurajați, sunteți aproape gata să cedați disperării, priviți! O, priviți acolo unde, cu ochiul credinței, ați văzut ultima dată lumina, iar întunericul care v-a cuprins va fi risipit de strălucirea puternică a slavei Sale. Când păcatul se luptă pentru a stăpâni sufletul vostru și vă împovărează conștiința, când necredința vă întunecă mintea, mergeți la Mântuitorul! Harul

Său este de ajuns pentru a învinge păcatul. El ne va ierta, făcându-ne să ne bucurăm în Domnul.

Dumnezeu dorește ca mintea noastră să poată cuprinde tot mai mult. El dorește să pună harul Său asupra noastră. ... Trebuie să fim una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl, iar Tatăl ne va iubi așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Putem avea același ajutor pe care L-a avut Hristos, putem avea tărie pentru orice stare de urgență, pentru că Dumnezeu va fi avangarda și ariergarda noastră. El ne va înconjura pe dinainte și pe dinapoi. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 259 (10 septembrie)

Dumnezeu a făcut atât de mult pentru ca noi să putem fi liberi în Hristos, liberi de sclavia obiceiurilor greșite și a înclinațiilor rele! Dragi prieteni tineri, vă veți strădui voi să fiți liberi în Hristos? Voi arătați spre câte un creștin declarat sau altul, spunând: „Nu avem încredere în el. Dacă viețile lor sunt exemple de creștinism, atunci nu ne dorim creștinismul.” Nu vă uitați la cei din jurul vostru, ci priviți la singurul model perfect, Omul Hristos Isus! Privind la El, veți fi schimbați după chipul Lui. – *Our High Calling*, p. 29

Rolul Bibliei

Sabat după-amiază, 18 aprilie

„«La lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai ră-sări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:20).

Copiii lui Dumnezeu sunt îndrumați către Scriptură ca apărare împotriva influenței învățătorilor falși și a puterii amăgitoare a spirite-lor întinericului. Satana folosește toate mijloacele posibile pentru a-i împiedica pe oameni să cunoască Biblia, deoarece declarațiile ei clare demască minciunile lui. Ori de câte ori are loc o revigorare a lucrării lui Dumnezeu, el pornește într-o acțiune și mai intensă. În prezent, el depune toate eforturile pentru bătălia finală împotriva lui Hristos și a urmașilor Săi. Ultima mare înșelăciune se va desfășura curând în fața ochilor noștri, când antihristul va face minuni. Contrafacerea se va asemăna atât de mult cu adevărul, încât, fără ajutorul Sfințelor Scripturi, va fi imposibil să se facă deosebire între ele. Orice afirmație și orice minune trebuie să fie verificate cu Biblia.

Cei care se străduiesc să respecte toate poruncile lui Dumnezeu vor întâmpina opoziție și batjocură și vor rezista numai prin puterea lui Dumnezeu. Pentru a trece de încercarea care le stă în față, ei trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu așa cum este prezentată în Cuvântul Său. Îl pot cinsti numai dacă au o concepție corectă despre caracterul, guvernarea și planurile Sale și dacă acționează în armonie cu ele. Numai cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei vor rezis-ta în marele conflict final. Fiecare om va ajunge să-și pună următoarea întrebare: „Să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni?” Momentul când va trebui să luăm o decizie bate la ușă. Sunt picioarele noastre fixate pe stâncă, pe Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu? Suntem pregătiți să apărăm cu fermitate poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?

Înainte de răstignire, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor că urma să fie omorât și că va învia din mormânt, iar îngerii au fost de față pentru a imprima cuvintele Lui în mintea și inima lor. Ucenicii însă așteptau eliberarea de sub jugul roman și nu puteau admite că Acela în care se concentraseră toate speranțele lor avea să sufere o moarte umilitoare. Cuvintele pe care trebuiau să și le amintească le-au fost șterse din minte, iar când a venit, timpul încercării i-a surprins nepregătiți. Moartea lui Isus le-a spulberat complet speranțele, ca și când El nu i-ar fi avertizat niciodată. Astfel, viitorul ne este descoperit în profeții tot atât de clar cum le-a fost descoperit ucenicilor prin cuvintele Mântuitorului. Evenimentele legate de încheierea timpului de har, precum și pregătirea necesară pentru acel timp de criză sunt prezentate clar. Oamenii însă înțeleg în măsură atât de mică aceste adevăruri importante de parcă nu le-ar fi fost dezvăluite niciodată. Satana este atent să șteargă din mintea lor orice ar putea să „dea înțelepciunea care duce la mântuire” (2 Timotei 3:15), așa că această criză finală îi va găsi nepregătiți. – *Tragedia veacurilor*, p. 593, 594

Duminică, 19 aprilie

Cea mai puternică armă

Conform acesteia, există ceva de crezut, dar și ceva de mărturisit. Inima trebuie mai întâi să accepte adevărul așa cum este el în Isus. Aceasta este temelia adevăratei religii. Convingerea de păcat începe atunci să fie simțită; sufletul bolnav de păcat, simțind nevoia de un doctor, vine la Isus din Nazaret pentru iertare. Începând lupta împotriva dușmanului, el privește la Isus pentru puterea de a rezista ispitei. El veghează în vederea rugăciunii și cercetează Scripturile. Adevărurile Bibliei sunt văzute într-o lumină nouă și foarte interesantă, iar Duhul lui Dumnezeu îi dezvăluie importanța lor solemnă. El studiază viața lui Hristos și, cu cât discern mai clar puritatea imaculată a caracterului Mântuitorului, cu atât are mai puțină încredere în propria sa bunătate; cu cât Îl privește mai constant și mai atent pe Isus, cu atât descoperă mai puțină perfecțiune în sine. Îndreptățirea sa de sine dispare și el cade, neajutorat și zdrobit, pe Stâncă, pe Hristos Isus. Va fi puternic apăsător de ispititor și, uneori, poate avea sentimente de descurajare și poate fi ispitit să creadă că Dumnezeu nu-l va primi; dar, crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt și cerându-I

lui Dumnezeu împlinirea făgăduințelor Sale sigure, el se îndreaptă prin întuneric spre lumina clară a soarelui iubirii lui Hristos.

„Și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” Dacă inima este într-adevăr tezaurul în care este depozitată comoara harului și a iubirii lui Hristos, acestea vor fi exprimate în cuvinte și în comportament. Va exista o atracție constantă către Hristos. Toți vor fi testați; de aici și nevoia de har divin, de credință și principii religioase sănătoase. Buzele ar trebui să fie sfințite pentru ca vorbele rostite să fie puține și bine alese.

Adesea, cei care se declară creștini aduc asupra lor o mare slăbiciune spirituală, insistând asupra încercărilor și nemulțumirilor lor. Prin fiecare repetare, problema este amplificată, dar nu numai atât, ei se despart de Isus la fel de sigur pe cât își permit să greșească în această privință. Satana caută să le atragă atenția asupra lor și să le întipărească ideea că nu sunt apreciați. Încep să se compătimească, să le fie milă de ei înșiși și să-și piardă credința și încrederea în Isus; și, ca urmare, se îndepărtează de Cel care le cere să-și arunce poverile asupra Lui.

Unora ca aceștia ar trebui să le spunem: Povestiți iar și iar ce a făcut Dumnezeu pentru voi! Spuneți-i lui Satana că nu vă încredeți în neprihănirea voastră, ci în neprihănirea lui Hristos. Păstrați-vă mintea plină de promisiunile prețioase găsite în Biblie și, când Satana vine ca un potop să vă copleșească, întâmpinați-l cu arma pe care a oferit-o Cuvântul lui Dumnezeu: „Este scris”. Aceasta îi va zdrobi puterea și vă va da biruința. – *Lift Him Up*, p. 273

Luni, 20 aprilie

Autoritatea Bibliei

Subiectul învățăturii și predicării lui Hristos era Cuvântul lui Dumnezeu. El îi întâmpina pe cei care Îi puneau întrebări cu un simplu: „Este scris”. „Ce zice Scriptura?” „Cum citești în ea?” La fiecare ocazie, când un prieten sau un dușman stârnea în vreun fel interesul, El semăna sămânța Cuvântului. Acela care este Calea, Adevărul și Viața, Însuși Cuvântul viu, arată spre Scripturi, spunând: „... ele mărturisesc despre Mine”. ...

Slujitorii lui Hristos trebuie să facă aceeași lucrare. În zilele noastre, ca și în vechime, adevărurile vitale ale Cuvântului lui Dumnezeu

sunt lăsate la o parte pentru teorii și speculații omenеști. Mulți preținși slujitori ai Evangheliei nu acceptă întreaga Biblie ca fiind Cuvântul Inspirat. Un înțelept respinge o parte, altul pune la îndoială o altă parte. Ei își prezintă raționamentele lor ca fiind superioare Cuvântului, iar Scriptura pe care o propovăduiesc se bazează de fapt pe autoritatea lor. Autenticitatea ei divină este distrusă. Astfel, semințele necredinței sunt semănate și răspândite peste tot, pentru că oamenii devin confuzi și nu știu ce să creadă.

Există multe credințe pe care mintea nu are niciun drept să le nutrească. În zilele lui Hristos, rabinii au dat o interpretare mistică, forțată, multor părți din Scriptură. Deoarece învățătura simplă a Cuvântului lui Dumnezeu condamna practicile lor, au încercat să-i distrugă puterea. Același lucru se întâmplă și astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este făcut să pară misterios și obscur pentru a scuza încălcarea Legii Sale. Hristos a muștră aceste practici în zilele Sale. El a învățat că Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie înțeleasă de toți. El a arătat spre Scripturi ca având o autoritate incontestabilă și noi ar trebui să facem la fel. Biblia trebuie prezentată ca fiind cuvântul Dumnezeului infinit, sfârșitul oricărei controversе și temelia oricărei credințe.

Biblia a fost jefuită de puterea ei, iar rezultatele se văd într-o scădere a tonusului vieții spirituale. ... [Totuși] sunt mulți care strigă după Dumnezeul cel viu, tânjind după prezența divină. ...

Tema preferată a lui Hristos a fost iubirea părintească, plină de duioșie a lui Dumnezeu și harul Său îmbelșugat; El S-a oprit mult asupra sfințeniei caracterului Său și a Legii Sale; El S-a prezentat oamenilor ca fiind Calea, Adevărul și Viața. Acestea să fie temele slujitorilor lui Hristos.

Prezența adevărului așa cum este el în Isus. Clarificați cerințele Legii și ale Evangheliei. Spuneți-le oamenilor despre viața de lepădare de sine și sacrificiu a lui Hristos, despre umilința și moartea Sa, despre învierea și înălțarea Sa, despre mijlocirea Sa pentru ei în curțile lui Dumnezeu, despre promisiunea Sa: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:3). – *Lift Him Up*, p. 108

Marți, 21 aprilie

Adevărul Bibliei

În intervalele dintre călătoriile sale în diferite locuri, Isus a locuit în cetatea Capernaum, care a ajuns astfel să fie numită „cetatea Sa”. ...

Era ca o răscruce de drumuri. Oamenii din multe țări treceau prin oraș sau se opreau acolo să se odihnească din călătoriile lor într-o parte sau alta. Isus putea să întâlnească aici toate națiunile și toate clasele sociale, pe cel bogat și însemnat, ca și pe cel sărac și umil, iar învățăturile Lui puteau să fie duse în alte țări și în multe case. În felul acesta avea să fie trezit interesul pentru cercetarea profeților și atenția oamenilor, îndreptată către Mântuitorul, iar misiunea Lui avea să fie prezentată lumii.

Fără să țină seama de acțiunea Sinedriului împotriva lui Isus, acești oameni așteptau cu nerăbdare creșterea lucrării Lui. Tot cerul era pus în mișcare. Îngerii pregăteau calea pentru lucrarea Lui, influențând inimile oamenilor și atrăgându-le la Mântuitorul.

În Capernaum, fiul slujbașului împărătesc, pe care Hristos îl vindecase, era o mărturie a puterii Lui. Iar slujbașul împărătesc împreună cu cei din casa lui, plini de bucurie, își mărturiseau credința. Când s-a aflat că Învățătorul Însuși Se găsea între ei, toată cetatea s-a pus în mișcare. Mulțimea alerga să-L vadă. În ziua de Sabat, oamenii au venit în număr atât de mare la sinagogă, încât mulți dintre ei au fost nevoiți să se întoarcă, pentru că n-au putut intra.

Toți cei care Îl auzeau pe Mântuitorul „erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere” (Luca 4:32). ...

Isus nu avea nimic de a face cu diferitele învățături care aduceau despărțire între iudei. Lucrarea Lui era să prezinte adevărul. Cuvintele Lui revărsau un potop de lumină asupra învățăturilor patriarhilor și profeților, iar Scripturile ajungeau la oameni ca o nouă descoperire. Niciodată mai înainte nu simțiseră ascultătorii Lui o așa profunzime a înțelesului Cuvântului lui Dumnezeu.

Isus îi întâmpina pe oameni pe terenul lor, ca Unul care era obișnuit cu greutățile lor. El făcea adevărul să fie frumos, prezentându-l în modul cel mai direct și cel mai simplu. Limba folosită de El era curată, aleasă și limpede ca apa unui pârâu. Glasul Lui era ca o melodie pentru cei care ascultaseră rostirile monotone ale rabinilor. Cu toate că învățătura Lui era simplă, El vorbea ca unul care avea

autoritate. Caracteristica aceasta punea învățătura Lui în contrast cu a tuturor celorlalți. Rabinii vorbeau cu îndoială și ezitare, ca și cum Scripturile puteau fi interpretate ca să însemne o dată un lucru și altă dată exact invers. Ascultătorii ajungeau în fiecare zi într-o și mai mare nesiguranță. Dar Isus prezenta Scripturile ca pe o autoritate ce nu putea fi pusă la îndoială. Oricare ar fi fost subiectul, El îl prezenta cu putere, astfel încât cuvintele Lui să nu fie puse la îndoială. ... În orice subiect, El Îl descoperea pe Dumnezeu. – *Lift Him Up*, p. 172

Miercuri, 22 aprilie

Afirmările Bibliei

Asemenea unui copil, vei primi și tu zi de zi tot ce-ți trebuie pentru nevoia zilei. În fiecare zi, trebuie să te rogi: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.” Să nu te descurajezi dacă nu ai de ajuns pentru ziua de mâine. Ai asigurarea făgăduinței Sale: „Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie” (Psalmii 37:3). David spune: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psalmii 37:25). ...

Acela care a ușurat grijiile și necazurile mamei Sale văduve și a ajutat-o să îngrijească de gospodăria din Nazaret, simpatizează cu fiecare mamă în strădania ei de a face rost de hrană copiilor ei. El, care avea milă de gloate, pentru că erau „necăjite și risipite” (Matei 9:36), încă are milă de sărmanii suferinzi. Mâna Sa este întinsă spre ei, binecuvântându-i și, chiar în rugăciunea pe care le-a dat-o ucenicilor Săi, El ne învață să ne aducem întotdeauna aminte de cei săraci. ...

Rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele cuprinde nu numai hrana pentru întreținerea trupului, ci și pâinea spirituală, care va hrăni sufletul pentru viața veșnică. Isus ne îndeamnă: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică” (Ioan 6:27). El mai zice: „Eu sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac” (vers. 51). Mântuitorul nostru este pâinea vieții și, numai contemplând iubirea Sa și primind-o în inimă, ne hrănim cu pâinea care se coboară din cer.

Noi Îl primim pe Hristos prin Cuvântul Său, iar Duhul Sfânt ne este dat ca să descopere Cuvântul lui Dumnezeu priceperii noastre și

să aducă adevărurile lui în inima noastră. Trebuie să ne rugăm zi de zi, ca, atunci când citim Cuvântul Său, Dumnezeu să trimită Duhul Său, spre a ne descoperi adevărul care va întări sufletele noastre pentru lupta fiecărei zile.

Învățându-ne să cerem în fiecare zi ce ne trebuie, atât binecuvântările materiale, cât și cele spirituale, Dumnezeu are de adus la îndeplinire un scop spre binele nostru. El dorește să ajungem să ne dăm seama că depindem de neconținută Sa purtare de grijă, deoarece El caută să ne atragă în comuniune cu Sine. În această comuniune cu Hristos, prin rugăciune și studierea marilor și prețioaselor adevăruri ale Cuvântului Său, vom fi hrăniți ca unii care suntem flămânzi și, ca unii care suntem însetați, vom fi reînviați la Izvorul vieții. – *To Be Like Jesus*, p. 11

Joi, 23 aprilie

Starea inimii

Viața lui Hristos, care dă viață lumii, este în cuvântul Său. Prin cuvântul Său, Hristos a vindecat bolile și a alungat demonii, prin cuvântul Său a liniștit marea și a înviat morții, iar oamenii mărturiseau că în Cuvântul Său era putere. El a rostit Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a vorbit prin toți prorocii și prin învățătorii din Vechiul Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos și Mântuitorul dorea să lege credința urmașilor Săi de Cuvânt. Atunci când prezența Sa vizibilă urma să se retragă, Cuvântul avea să fie izvorul puterii lor. Asemenea Domnului lor, ei trebuiau să trăiască „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

După cum viața noastră fizică este susținută prin hrană, tot așa și viața noastră spirituală este susținută prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și orice om trebuie să primească viață din Cuvântul lui Dumnezeu. După cum trebuie să mâncăm noi înșine ca să fim hrăniți, tot astfel trebuie să primim și Cuvântul pentru noi înșine. Noi nu trebuie să-l primim numai prin mijlocirea altei minți. Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție, cerând de la Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt ca să înțelegem Cuvântul Său. Trebuie să luăm un verset și să ne concentrăm mintea, ca să înțelegem gândul pe care Dumnezeu l-a pus acolo pentru noi. Trebuie să stăruim asupra aceluși gând până când ni-l însușim și știm „ce zice Domnul”.

Isus îmi adresează mie făgăduințele și avertizările Sale. Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe unicul Său Fiu, ca eu, crezând, să nu pier, ci să am viață veșnică. Experiențele arătate în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină experiențele mele. Rugăciunea și făgăduința, învățătura și avertismentul sunt pentru mine. „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2:20). Atunci când credința primește și asimilează astfel principiile adevărului, ele devin o parte a ființei, o parte care pune în mișcare viața. Cuvântul lui Dumnezeu primit în suflet modelează gândurile și determină dezvoltarea caracterului.

Privind neconținut la Isus cu ochii credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioșilor Săi care flămânzesc și însetează. Ei vor simți că Hristos e un Mântuitor personal. Hrănindu-se din Cuvântul Lui, ei constată că este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământească, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu este reprodus în ucenicul Său și el devine o făptură nouă. Iubirea ia locul urii și inima este refăcută după modelul divin. Aceasta înseamnă a trăi „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă a mânca Pâinea care Se coboară din cer. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 390

Vineri, 24 aprilie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Autoritatea lui Dumnezeu statornică pentru totdeauna”, p. 60 (15 februarie).

Cum să studiem Biblia

Sabat după-amiază, 25 aprilie

Nu există nimic mai potrivit pentru a întări intelectul decât studiul Bibliei. Nicio altă carte nu este atât de puternică pentru a înălța gândurile, pentru a da vigoare facultăților minții, precum adevărurile ample și înnobilitoare ale Bibliei. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum ar trebui, oamenii ar avea o deschidere a minții și o noblețe de caracter care se văd rar în aceste vremuri.

Nicio cunoaștere nu este atât de fermă, atât de consecventă, atât de amplă, precum cea obținută prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu ar exista nicio altă carte în lumea largă, Cuvântul lui Dumnezeu, trăit prin harul lui Hristos, l-ar face pe om desăvârșit în această lume, cu un caracter potrivit pentru viața viitoare, nemuritoare. Cei care studiază Cuvântul, primindu-l cu credință ca adevăr și primindu-l în caracter, vor fi desăvârșiți în Cel care este totul în toate. Slavă Domnului pentru posibilitățile puse înaintea omenirii! ...

Timpul dedicat studiului Cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunii va aduce însutit în schimb.

Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța vie și, pe măsură ce această sămânță este semănată în minte, agentul uman trebuie să acorde o grijă sârguincioasă etapelor succesive ale creșterii ei. Cum trebuie făcut acest lucru? După ce a fost primit cu rugăciune, Cuvântul trebuie prețuit și practicat în viața de zi cu zi. Trebuie să răsără și să aducă rod, dând mai întâi un fir verde, apoi spic, apoi grâul deplin în spic.

Nu este suficient să studiem Biblia așa cum sunt studiate alte cărți. Ca ea să fie înțeleasă în mod mântuitor, Duhul Sfânt trebuie să miște inima celui care studiază. Același Duh care a inspirat Cuvântul trebuie să-l inspire pe cititorul Cuvântului. Atunci se va auzi glasul Cerului. „Cuvântul Tău, Dumnezeule, este adevăr” va fi limbajul sufletului.

Simpla citire a Cuvântului nu va aduce rezultatul plănuir de Cer; acesta trebuie studiat și prețuit în inimă. Cunoașterea lui Dumnezeu nu se dobândește fără un efort al minții. Ar trebui să studiem Biblia cu sârguință, cerându-I lui Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt, pentru a putea înțelege Cuvântul Său. Ar trebui să luăm un verset și să ne concentrăm mintea ca să înțelegem gândul pe care Dumnezeu l-a pus în acel verset pentru noi. Ar trebui să ne concentrăm asupra gândului până când acesta devine al nostru și știm „ce zice Domnul”...

Cuvântul lui Dumnezeu este pâinea vieții. Cei care mănâncă și digeră acest Cuvânt, făcându-l parte din fiecare acțiune și din fiecare atribut al caracterului, cresc puternici în tăria lui Dumnezeu. El dă vigoare nemuritoare sufletului, perfecționând experiența și aducând bucurii care vor rămâne pentru veșnicie. – *Lift Him Up*, p. 111

Duminică, 26 aprilie

Timpul

Reformatorilor le-a fost dată o mare lumină, dar mulți dintre ei au primit sofisme erorii prin interpretarea greșită a Scripturilor. Aceste erori s-au transmis de-a lungul secolelor, dar, deși sunt încărunțite de vârstă, totuși nu se sprijină pe un „Așa vorbește Domnul”. Căci Domnul a spus: „Nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele.” În marea Sa milă, Domnul a permis ca o lumină și mai mare să strălucească în aceste zile din urmă. Nouă ne-a trimis mesajul Său, descoperindu-ne Legea Sa și arătându-ne ce este adevărul.

În Hristos este izvorul oricărei cunoașteri. În El sunt concentrate speranțele noastre de viață veșnică. El este cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată și, dacă dorim să deschidem mintea copiilor și a tinerilor și să-i câștigăm, dacă este posibil, la dragostea pentru Biblie, ar trebui să le fixăm mintea asupra adevărului simplu și clar, scoțând la lumină ceea ce a fost îngropat sub gunoiul tradiției și lăsând nestematele să strălucească. Încurajați-i să cerceteze aceste subiecte și efortul depus va aduce roade neprețuite!

Descoperirea lui Dumnezeu, așa cum ne este făcută în Isus Hristos, oferă o temă măreață de contemplat, temă care, dacă este studiată, va ascuți mintea și va înălța și înnobila priceperea. Pe măsură ce omul învață aceste lecții în școala lui Hristos, încercând să devină așa cum a fost Hristos, blând și smerit cu inima, el va învăța cea mai utilă dintre

toate lecțiile – că intelectul este suveran numai atunci când este sfințit printr-o legătură vie cu Dumnezeu. ...

Cea mai mare înțelepciune și cea mai importantă este cunoașterea lui Dumnezeu. Eul se scufundă în insignifianță pe măsură ce-L contemplă pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Biblia trebuie să fie temelia oricărui studiu. Din această carte de studiu pe care ne-a dat-o Dumnezeu, noi trebuie să învățăm fiecare pentru sine condiția mântuirii sufletului nostru, căci Scriptura este singura carte care ne spune ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți. Nu numai atât, dar din ea se poate primi putere pentru intelect. – *To Be Like Jesus*, p. 102

Luni, 27 aprilie

Locul

Cuvintele „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” se referă nu doar la hrana vremelnică, ci și la hrana spirituală care îi aduce viață veșnică celui care o primește. Atunci când credem și primim Cuvântul lui Hristos, mâncăm trupul Său și bem sângele Său. ...

Așa cum prin consumarea hranei vremelnice corpul nostru devine puternic, tot astfel, dacă mâncăm trupul și bem sângele Fiului lui Dumnezeu, natura spirituală se întărește. Cuvântul lui Dumnezeu este duh și viață pentru toți cei și-l însușesc. Cel care se împărtășește din trupul și sângele lui Hristos se face părtaș naturii divine. ... Un curent vital, dătător de viață, vine de la Mântuitorul său către el.

Nimeni nu poate mânca acest trup și nu poate bea acest sânge pentru altcineva. Fiecare trebuie să vină la Hristos cu foamea sa sufletească, fiecare trebuie să aibă propriile convingeri, să simtă nevoia sufletului său și să învețe de la Hristos pentru sine.

Plini cu Pâinea Vieții, nu putem să mai flămânzim după atracțiile pământești, exaltările lumești și măreția lumii acesteia. Experiența noastră religioasă va fi de aceeași natură ca hrana pe care o folosim.

Mâncarea pe care o consumăm la o masă nu ne satisface pentru totdeauna. Trebuie să ne hrănim zilnic. Tot astfel, trebuie să citim zilnic Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca viața sufletului să fie reînnoită. Hristos, nădejdea slavei, rămâne în cei care se hrănesc constant cu Cuvântul Său. Neglijența de a citi și studia Biblia aduce inaniție spirituală. ...

Hristos este viața noastră. Sufletul în care sălășluiește El va îndeplini cerințele principiilor Sale printr-o devotare și o consacrare deplină față de Dumnezeu. Contactul personal al lui Hristos cu sufletul îl zidește, satisfăcându-i nevoile pe care le are continuu. El este făcut pentru noi înțelepciune și neprihănire, sfințire și răscumpărare. Doar El ne poate îndeștula sufletul. ...

El este cel ce dă și menține viața sufletului. Dacă El rămâne în noi, putem spune: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). – *Our High Calling*, p. 209

Oriunde sunt vestite adevărurile Evangheliei, cei care din sinceritate doresc să facă ce este bine sunt conduși la o sânguincioasă cercetare a Scripturilor. Dacă, în timpul evenimentelor finale ale istoriei acestui pământ, cei cărora le sunt vestite adevărurile probatoare ar urma exemplul celor din Bereea, cercetând zilnic Scripturile și comparând Cuvântul lui Dumnezeu cu soliile aduse lor, astăzi ar fi un număr mult mai mare de ascultători ai preceptelor Legii lui Dumnezeu, acolo unde, comparativ, acum nu sunt decât puțini. Dar, atunci când sunt prezentate adevărurile nepopulare ale Bibliei, mulți refuză să facă această cercetare. Deși sunt neînstare să răstoarne adevărurile lămurite ale Scripturii, totuși ei manifestă cea mai mare repulsie, cea mai mare împotrivire atunci când este vorba să studieze dovezile prezentate. Chiar dacă aceste învățături sunt în mod real adevărate, susțin unii, nu contează prea mult dacă ei primesc sau nu lumina cea nouă și aceștia se agață de basme plăcute, folosite de vrăjmaș pentru a le rătăci sufletele. În felul acesta, mințile lor sunt orbite de rătăcire și ajung să se despartă de Cer.

Toți vor fi judecați potrivit luminii care le-a fost dată. Domnul îi trimite pe slujitorii Săi cu o solie de mântuire și, pe aceia care iau cunoștință de ea, El îi va trage la răspundere pentru felul în care au tratat cuvintele servilor Săi. Cei care caută în sinceritate adevărul vor cerceta cu multă grijă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, învățăturile prezentate lor. – *Faptele apostolilor*, p. 232

Marti, 28 aprilie

Studiu biblic aprofundat

Atât pentru minte, cât și pentru suflet, dar și pentru trup, legea lăsată de Dumnezeu este aceea că tăria se capătă depunând efort. Exercițiul

este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu a avut grijă ca în Cuvântul Său să existe mijloacele pentru dezvoltare mintală și spirituală.

Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii au nevoie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru această viață, fie pentru cea viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de către toți. Niciun om care are spiritul de a-i aprecia învățăturile nu poate citi un singur pasaj din Biblie fără a câștiga din acesta vreun gând folositor. Dar cea mai valoroasă învățătură a Bibliei nu poate fi câștigată prin studiu ocazional sau fără continuitate. Marele sistem al adevărului prezentat în ea nu poate fi înțeles de cititorul grăbit sau neatent. ... Adevărurile care compun marele întreg trebuie căutate și adunate, „puțin aici, puțin acolo” (Isaia 28:10). Când sunt căutate și puse laolaltă în acest fel, se va descoperi că se potrivesc perfect unul cu celălalt. Fiecare Evanghelie este un supliment la celelalte, fiecare profeție este o explicație a alteia, fiecare adevăr, o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile, simbolurile din sistemul de închinare iudaic sunt clarificate de Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său și fiecare fapt, însemnătatea lui. Iar structura completă, ca plan și execuție, dă mărturie despre Autorul ei. Nicio minte în afară de a Celui Infinit nu putea concepe sau realiza o asemenea structură.

Cele mai înalte facultăți ale minții omenesci sunt chemate la o activitate intensă când se cercetează diferitele părți ale Scripturii și se studiază legăturile dintre ele. Nimeni nu se poate angaja într-un asemenea studiu fără să dezvolte puterea minții.

Iar valoarea pentru mintea noastră a studiului biblic nu rezidă numai în cercetarea adevărului și ordonarea lui. Ea constă și în efortul cerut pentru a pătrunde temele prezentate. Mintea ocupată numai cu chestiunile comune se pipernicește și slăbește. Dacă nu i se dă nicio dată însărcinarea de a înțelege marile și pătrunzătoarele adevăruri, după un timp, ea își pierde puterea de creștere. Ca o apărare împotriva acestei degenerări și ca un stimulent pentru dezvoltare, nimic nu poate egala studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Ca mijloc de educație intelectuală, Biblia este mai eficientă decât oricare altă carte sau oricare alte cărți luate laolaltă. ... Niciun alt studiu nu poate oferi o asemenea putere minții, ca efortul de a înțelege adevărurile uimitoare ale revelației divine. Mintea astfel adusă în

contact cu gândurile Celui Infinit nu poate decât să se dezvolte și să se întărească. – *Asemenea lui Hristos*, p. 162 (28 mai)

Miercuri, 29 aprilie

O dublă binecuvântare

Fericit este omul care a descoperit pentru sine că, într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu este o candelă pentru picioarele lui și o lumină pe cărarea lui – o lumină care strălucește într-un loc întunecat. Este o călăuză a cerului pentru oameni. Dar sunt mulți, o, atât de mulți, care nu au alt ghid decât opiniile oamenilor mărginiți, prejudecata, pasiunea sau propriile sentimente schimbătoare! Mintea lor este într-o stare de iritare și incertitudine. Suferă continuu de febră intelectuală.

Dacă L-ai urma pe Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu ți-ar fi ca un stâlp de nor ziua și un stâlp de foc noaptea. Dar tu nu ai făcut din cinstirea lui Dumnezeu primul obiectiv al vieții tale. Tu ai Biblia. Studiaz-o pentru tine însuși! Învățăturile îndrumătorului divin nu trebuie să fie ignorate sau răstălmăcite. Înțelepciunea divină îi va călăuzi pe cei care doresc să fie călăuziți. Adevărul este adevăr și îi va ilumina pe toți cei care îl caută cu o inimă smerită. Rătăcirea este rătăcire și nicio filozofie lumească nu o poate face să fie adevăr.

„Ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:20). Ce anume cere Domnul de la moștenirea Sa răscumpărată cu sânge? Sfințirea întregii ființe, o puritate asemenea purității lui Hristos, o conformare desăvârșită cu voința Domnului. Ce anume constituie frumusețea sufletului? Prezența harului Celui care Și-a dat viața pentru a-i răscumpăra pe oameni de la moartea veșnică. ...

Nu există rugăminți atât de blânde, nici lecții atât de simple, nici porunci atât de puternice și protectoare, nici făgăduințe atât de mari, cum sunt cele care îl conduc pe păcătos către izvorul care a fost deschis pentru a spăla vina sufletului omenesc. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 188 (28 iunie)

Un pasaj studiat până când semnificația lui este clară pentru minte și legătura lui cu planul mântuirii este evidentă are mai multă valoare decât parcurgerea multor capitole fără un scop precis avut în vedere și fără a obține vreo învățătură concretă. Ține Biblia tot timpul la tine.

Citește ori de câte ori ai ocazia; fixează textele în memorie. Chiar și când mergi pe stradă poți să citești un pasaj și să meditezi asupra lui, fixându-l astfel în minte.

Timpurile în care sufletele oamenilor vor fi puse la încercare sunt chiar înaintea noastră, și cei care sunt slabi în credință nu vor rezista testului acelor zile de pericol. Marile adevăruri ale revelației trebuie studiate cu atenție, pentru că toți vom avea nevoie de o bună cunoaștere și înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu. Prin studiul Bibliei și o comuniune cu Isus zi de zi vom dobândi vederi clare și bine definite asupra responsabilității individuale și putere de a rezista în ziua încercării și a ispitei. Cel a cărui viață este unită cu Hristos prin legături nevăzute va fi păzit de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire. – *„În locurile cerești”*, p. 138 (11 mai)

Joi, 30 aprilie

Atât de dulce!

Când este trezită o dragoste adevărată pentru Biblie și cercetătorul începe să-și dea seama cât de larg este câmpul ei și cât de prețioasă este comoara acesteia, el va dori să se folosească de fiecare ocazie pentru a se familiariza cu Cuvântul lui Dumnezeu. Studiul Bibliei nu va fi restrâns la vreun timp sau spațiu anume. Iar studiul ei neîncetat este unul dintre cele mai bune mijloace de cultivare a iubirii pentru Scripturi. Cel ce studiază Biblia să o aibă tot timpul cu el. Când ți se ivește o ocazie, citește un text și meditează asupra lui. Când mergi pe stradă, când aștepti la gară, când ești în așteptare la o întâlnire, folosește-te de ocazie pentru a dobândi vreun gând prețios din tezaurul adevărului!

Marile puteri motivatoare ale sufletului sunt credința, speranța și dragostea, iar studiul biblic și la acestea face apel atunci când este desfășurat așa cum se cuvine. Frumusețea exterioară a Bibliei, frumusețea imaginilor și a expresiei, toate acestea nu sunt decât cadrul pentru adevărata ei comoară – frumusețea sfințeniei. În raportul ei despre oamenii care au umblat cu Dumnezeu putem surprinde străluciri ale slavei Sale. În Cel „Minunat” Îl privim pe Acela față de care toată frumusețea cerului și a pământului nu este decât o slabă reflectare. „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ”, a spus El, „voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). Pe măsură ce acela care

studiază Biblia Îl privește pe Răscumpărător, în suflet se trezește puterea tainică a credinței, a adorației și a iubirii. Privirea este fixată asupra chipului lui Hristos, iar cel ce privește se aseamănă din ce în ce mai mult cu Cel pe care Îl adoră. Cuvintele apostolului Pavel devin limbajul sufletului: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. ... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui” (Filipeni 3:8-10).

Izvoarele de bucurie și pace cerească, odată eliberate în suflet de către cuvintele Inspirației, vor deveni un fluviu puternic de influență pentru a-i binecuvânta pe toți cei ce vin în contact cu el. Tinerii de astăzi, tinerii care cresc cu Biblia în mână, devin vasele și canalele energiei ei dătătoare de viață, și ce torente de binecuvântare se vor revărsa către lume! Influențe ale căror puteri de vindecare și mângâiere abia dacă le putem concepe, izvoare de apă vie, râuri care „țâșnesc în viața veșnică”. – *Educație*, p. 191, 192

Vineri, 1 mai

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „La altar, studiați manualul divin”, p. 181 (16 iunie).

Campioni ai rugăciunii

Sabat după-amiază, 2 mai

Dumnezeu ne vorbește prin natură și prin revelație, prin providența Sa și prin influența Duhului Său Sfânt. Dar toate acestea nu sunt de ajuns – este nevoie ca și noi ne deschidem inima față de El. Pentru a avea viață și putere spirituală, trebuie să avem o legătură reală cu Tatăl nostru ceresc. Se poate ca inima noastră să fie atrasă spre El, să medităm la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale, dar toate acestea nu înseamnă, în adevăratul sens, a avea comuniune cu Dumnezeu. Pentru a avea comuniune cu El, trebuie să avem ceva să-I spunem cu privire la viața noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten. Nu pentru că ar fi necesar să-I explicăm ceva despre noi, ci pentru ca noi să ajungem în stare să Îl cunoaștem. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.

Când a fost pe pământ, Domnul Isus i-a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-și prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu și să lase toată povara lor asupra Lui. Asigurarea pe care le-a dat-o, că cererile lor vor fi ascultate, este valabilă și pentru noi.

Domnul Însuși S-a rugat des atunci când a trăit printre oameni. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre și, astfel, a devenit Unul care Se ruga stăruitor, un petiționar care căuta să primească de la Tatăl Său rezerve noi de putere pentru a-Și împlini datoria și pentru a rezista încercărilor. El este exemplul nostru în toate lucrurile. În ceea ce privește slăbiciunile noastre, El este un frate „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi” (Evrei 4:15), dar, pentru că El era fără păcat, natura Lui se îndepărta cu repulsie de la săvârșirea răului. El a îndurat toate luptele și frământările omului care trăiește într-o lume a păcatului. Datorită naturii Lui omenești, rugăciunea

a fost pentru Domnul o necesitate și un privilegiu. El a găsit mângâiere și bucurie în comuniunea cu Tatăl Său. Iar dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a Se ruga, cu atât mai mult ar trebui ca noi, ființe muritoare și slabe, să simțim nevoia de a ne ruga continuu și cu ardoare.

Tatăl nostru ceresc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru să bem cu îndestulare din fântâna iubirii nemărginite. Ce ciudat că ne rugăm atât de puțin! Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea sinceră a celui mai umil dintre copiii Săi, și totuși noi suntem atât de reținuți când ar trebui să-I facem cunoscute nevoile noastre. Ce ar putea gândi îngerii cerului când noi, bieți oameni neajutorați și supuși ispitei, în ciuda faptului că inima iubirii infinite a lui Dumnezeu se pleacă spre noi, gata să ne dea mai mult decât cerem sau gândim, ne rugăm totuși atât de puțin și avem atât de puțină credință? Îngerii se închină înaintea lui Dumnezeu cu bucurie și simt plăcere să stea aproape de El. Ei consideră comuniunea cu Dumnezeu cea mai mare bucurie a lor, totuși fiii acestui pământ, care au atât de mult nevoie de ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate da, par mulțumiți să umble fără lumina Duhului Său și fără însoțirea prezenței Sale. – *Calea către Hristos*, p. 93, 94

Duminică, 3 mai

Credinciosul Daniel

Pentru reușita planurilor lor, dușmanii prorocului contau pe atașamentul său față de principii. Și nu s-au înșelat în aprecierea caracterului său. El a sesizat repede scopul lor răutăcios în redactarea poruncii, dar nu și-a schimbat calea nici cu o iotă. De ce să nu se mai roage acum, când avea cea mai mare nevoie de rugăciune? Mai degrabă și-ar pierde viața decât speranța de ajutor din partea lui Dumnezeu. Își îndeplinea în liniște îndatoririle ca șef al dregătorilor, iar la ceasul rugăciunii mergea în camera lui și, cu ferestrele deschise către Ierusalim, după obiceiul lui, își îndrepta cererile către Dumnezeu cerurilor. N-a încercat să-și ascundă practica. Deși cunoștea prea bine urmările credincioșiei față de Dumnezeu, curajul său nu s-a clătinat. Înaintea acelor care complotau distrugerea, el nu și-a îngăduit nici măcar să lase de înțeles că legătura lui cu Cerul era întreruptă.

În toate situațiile în care împăratul avea dreptul să poruncească, Daniel era gata să asculte, dar nici împăratul și nici porunca lui nu-l puteau face să se clatine în supunerea lui față de Împăratul împăraților.

Astfel, prorocul a declarat cu îndrăzneală și, în același timp, cu smerenie că nicio putere a pământului nu are dreptul să se așeze între om și Dumnezeu. Înconjurat de idolatri, a fost un martor credincios în favoarea acestui adevăr. Atașamentul lui neînfricat de partea dreptății era o lumină strălucitoare în întunericul moral al acelei curți păgâne. Daniel a rămas înaintea lumii de astăzi ca un exemplu valoros de credincioșie și îndrăzneală creștină.

O zi întreagă, căpeteniile l-au urmărit pe Daniel. De trei ori l-au văzut intrând în camera lui și de trei ori i-au auzit glasul înălțat în mijlocire stăruitoare înaintea lui Dumnezeu. În dimineața următoare i-au prezentat împăratului plângerea. Daniel, omul lui de stat cel mai onorat și cel mai credincios, sfidase porunca împărătească. „N-ai scris tu oare o oprire”, i-au reamintit ei, „prin care oricine va înălța, timp de treizeci de zile, rugăciuni vreunui Dumnezeu sau vreunui om, afară de tine, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?”

„Lucrul acesta este adevărat”, a răspuns împăratul, „după legea mezilor și perșilor, care nu se poate schimba!”

Triumfători, i-au făcut cunoscută lui Darius purtarea sfetnicului celui mai de încredere. „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda”, au exclamat ei, „nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o și își face rugăciunea de trei ori pe zi!” ...

Din istoria eliberării lui Daniel, putem învăța că, în timpuri de încercare și întuneric, copiii lui Dumnezeu trebuie să fie exact ce au fost și atunci când perspectivele erau strălucitoare, pline de speranță, iar împrejurările le ofereau tot ce-și doreau. Daniel în groapa cu lei a fost același Daniel care a stat înaintea împăratului ca șef al slujbașilor de stat și ca proroc al Celui Preaînalt. Un om a cărui inimă se sprijină pe Dumnezeu va fi același în ceasul celei mai mari încercări cum este și în timp de prosperitate, când lumina și favoarea lui Dumnezeu și a omului strălucesc asupra lui. Credința ajunge la cele nevăzute și se prinde de realitățile veșnice.

Cerul este foarte aproape de aceia care suferă din pricina neprihănirii. Hristos Își identifică interesele cu interesele poporului Său credincios; El suferă în persoana sfinților Săi și tot ce îi atinge pe aleșii

Săi Îl atinge și pe El. Puterea care este gata să elibereze din suferință fizică sau necaz este aproape pentru a salva de un rău și mai mare, făcând posibil ca slujitorul lui Dumnezeu să-și păstreze integritatea în toate împrejurările și să biruiască prin har divin. – *Profeți și regi*, p. 540, 542, 545

Luni, 4 mai

Poziția la rugăciune

Făgăduința este cuprinzătoare și nelimitată și Cel care a făcut-o este credincios în împlinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuși să credem că Dumnezeu aude și că va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem atât de supuși greșelii și avem o înțelegere atât de limitată, încât, uneori, cerem lucruri care nu ar fi o binecuvântare pentru noi, dar, pentru că ne iubește, Tatăl nostru ceresc răspunde rugăciunilor noastre dându-ne ceea ce este cu adevărat spre binele nostru și noi înșine am dori să avem dacă, iluminați de Duhul lui Dumnezeu, am putea să vedem lucrurile așa cum sunt ele în realitate. Când ni se pare că rugăciunile noastre nu primesc răspuns, trebuie totuși să rămânem încrezători în făgăduințele sfinte, căci timpul răspunsului va veni în mod sigur și vom primi binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Dar a pretinde ca rugăciunea să fie întotdeauna împlinită exact în felul dorit de noi și să primim exact ce am cerut este o încumetare. Dumnezeu este prea înțelept ca să poată greși și prea bun ca să rețină vreun bine de la cei ce au o purtare corectă. Deci nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduința Lui sigură: „Cereți, și vi se va da.”

Dacă ne lăsăm conduși de îndoielile și de temerile noastre sau dacă nu suntem dispuși să credem până când nu reușim să găsim răspuns la orice problemă pe care nu o înțelegem cu claritate, dificultățile noastre vor deveni tot mai multe și mai complicate. Dar, dacă venim la Dumnezeu cu simțământul profund al neputinței și conștienței de dependența noastră de El și dacă Îi facem cunoscute nevoile noastre, cu umilință și cu încredere, Cel a cărui cunoștință este fără margini, care vede toată creația Sa și conduce totul prin voința și Cuvântul Său, poate și va asculta strigătele noastre și va face ca lumina să strălucească în inima noastră. Prin rugăciune sinceră, noi suntem aduși în

legătură cu inima Celui Atotputernic. Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că fața Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă și dragoste, și totuși așa este. Poate că nu simțim clar atingerea Sa, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă și înțelegere. – *Calea către Hristos*, p. 96

Ar trebui să ne rugăm în cercul familiei și, mai presus de toate, nu trebuie să neglijăm rugăciunea în taină, pentru că aceasta este viața sufletului. Este imposibil să creștem în cele spirituale, dacă rugăciunea este neglijată. Rugăciunea înălțată doar în familie sau în public nu este suficientă. Deschide-ți inima înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu, în liniște, când ești doar tu cu El! Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu. Nicio ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara unor astfel de cereri. În rugăciunea tainică, mintea este ferită de influențele înconjurătoare și este eliberată de agitație. Astfel, rugăciunea se va înălța la Dumnezeu în mod liniștit, dar fierbinte. Cel care vede în ascuns, a cărui ureche este deschisă ca să audă rugăciunea pornită din inimă, va avea o influență durabilă și plăcută. Printr-o credință simplă și liniștită, sufletul păstrează comuniunea cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezeiască, pentru a fi întărit și susținut în conflictul cu Satana. Dumnezeu este cetățuia puterii noastre.

Roagă-te în cămăruța ta și, în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălțată spre Dumnezeu. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului asemenea mirosului prețios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile către Dumnezeu. Nu există nimic care să ne poată împiedica să facem ca inima să ne fie cuprinsă de spiritul înălțător al rugăciunii stăruitoare. În aglomerația străzilor, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne acorde călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia, când i-a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Noi ar trebui să avem ușa inimii deschisă în permanență, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în ea ca oaspete cersesc. – *Calea către Hristos*, p. 98, 99

Marți, 5 mai

„Enoh a umblat”

Enoh a fost un reprezentant al lui Hristos la fel de sigur ca Ioan, ucenicul iubit. Enoh a umblat cu Dumnezeu și nu a mai fost văzut, pentru că Dumnezeu l-a luat la cer. Lui i-a fost încredințat mesajul celei de-a doua veniri a lui Hristos. „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor ...»” Mesajul predicat de Enoh și faptul că a fost luat la cer au fost un argument convingător pentru toți cei care au trăit în acel timp. Aceste lucruri au fost un argument pe care Metusala și Noe l-au putut folosi cu putere pentru a arăta că cei dreپți vor fi luați la cer.

Acel Dumnezeu care a umblat cu Enoh era Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos. El era lumina lumii atunci, așa cum este și astăzi. Cei care trăiau atunci nu erau lipsiți de învățatori care să le arate cărările vieții, căci Noe și Enoh au fost creștini. Evanghelia apare sub formă de precepte în Leviticul. Ascultarea de aceste precepte ale Evangheliei este necesară și acum, la fel ca atunci. Cât de important este să înțelegem sensul acestui cuvânt! Doar două clase vor exista în lume – cei ascultători și cei neascultători. Acest lucru trebuie să fie evident în tot ce facem. O, dacă am păstra în minte gândul că Hristos este în mod constant alături de noi! „Eu sunt la dreapta ta ca să-ți ajut.” Noi trebuie să fim martorii Lui pentru a-l convinge pe păcătos de păcat. Nimeni nu poate fi constrâns împotriva voinței sale, dar poate fi convins. Hristos are puterea de a face minuni, El poate să facă lucrul acesta. – *Hristos Biruitorul*, p. 63

Despre Enoh este scris că a trăit șazeci și cinci de ani și apoi a avut un fiu. După aceea, el a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. În acei primi ani, Enoh Îl iubise pe Dumnezeu, se temuse de El și păzise poruncile Sale. ... Dar, după nașterea primului său fiu, Enoh a atins o experiență mai înaltă, a fost atras într-o relație mai strânsă cu Dumnezeu. Și-a înțeles mai bine propriile obligații și responsabilități ca fiu al lui Dumnezeu. ... Ce binecuvântat exemplu avem în Enoh! ... În ciuda mării corupții care era în jurul lui, el a umblat cu Dumnezeu, iar lumina lui a strălucit în acea epocă degenerată. Și dacă Enoh a umblat cu Dumnezeu în mijlocul corupției atunci, de ce nu pot oamenii de astăzi să umble cu Dumnezeu, în această vreme în care domină lumea?

Mulți dintre noi știm câte ceva despre această experiență. Știm că în tristețe și necaz ne simțim foarte slabi, dar știm că Isus este chiar lângă noi, El ne înțelege și ne va ajuta. Noi putem să comunicăm cu cel mai bun Prieten al nostru, El este chiar lângă noi. Nu trebuie să mergem în ceruri ca să-L coborâm la noi, căci El este ne este chiar alături, gata să ne ajute. În timp ce mergem pe stradă alături de cei cărora nu le pasă de Dumnezeu, de cer sau de lucrurile cerești, putem vorbi cu ei despre Isus. Avem ceva mai prețios decât ei la care să privim – Îl avem pe Isus. El este cu noi în întunericul moral al acestui veac. Îi putem spune Lui despre necazurile sufletului nostru și despre răutatea din lume și niciunul dintre aceste lucruri nu trebuie să ne afecteze. Putem să stăm de vorbă cu Isus. Putem vorbi cu Isus așa cum a vorbit Enoh cu Dumnezeu; el putea să-I spună Domnului său totul despre încercările sale. ...

Enoh și-a format un caracter neprihănit și urmarea a fost faptul că a fost mutat la cer fără să cunoască moartea. Când Domnul va veni a doua oară, vor fi unii care vor fi luați la cer fără să vadă moartea și am vrea să știm dacă vom fi și noi printre ei. Vrem să știm dacă suntem cu totul de partea Domnului – părtași naturii divine, după ce am scăpat de stricăciunea care este în lume prin pofte – nu încercând să ne facem o cale ușoară pentru picioarele noastre, pe care să nu avem încercări sau dificultăți de întâmpinat, ci având o relație bună cu Dumnezeu și lăsându-L pe El să aibă grijă de consecințe. – *Hristos Biruitorul*, p. 42

Miercuri, 6 mai

Moise, un lider evlavios

Trecuseră numai câteva zile de când evreii făcuseră un legământ solemn cu Dumnezeu, că vor asculta de vocea Sa. Ei stătuseră tremurând și plini de groază înaintea muntelui, ascultând cuvintele Domnului: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Slava lui Dumnezeu plana încă deasupra Sinaiului, în fața întregii adunări, dar ei I-au întors spatele și au cerut alți dumnezei. „Au făcut un vițel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat și au schimbat Slava lor pe chipul unui bou care mănâncă iarbă” (Psalmii 106:19,20). Cum s-ar fi putut manifesta o mai mare lipsă de recunoștință sau o mai îndrăzneță insultă față de Acela care Se descoperise față de ei ca un Tată duios și ca un Împărat atotputernic!

Moise a fost înștiințat pe munte de apostazia din tabără și i s-a spus să se înapoieze fără întârziere. ... Dumnezeu ar fi putut împiedica mișcarea chiar de la început, dar El a îngăduit să ajungă la apogeu pentru ca să le poată da tuturor o lecție, prin pedepsirea trădării și a apostaziei.

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său fusese rupt și El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; Mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare” (vers. 10). Poporul Israel, în mod deosebit mulțimea preștită, avea să fie totdeauna pornit să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Ei aveau să cărtească și împotriva conducătorului lor și aveau să-l necăjească prin necredința și încăpățânarea lor, iar lucrarea de a-i conduce până în Țara Făgăduinței avea să fie grea și chinuitoare pentru suflet. Păcatele îi făcuseră deja să piardă favoarea Cerului, iar dreptatea cerea nimicirea lor. De aceea, Domnul a propus nimicirea lor, iar pe Moise să-l facă un neam mare. ...

„Lasă-Mă... și-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Și-a propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe păcătoși să-și urmeze soarta, cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi schimbat cu bucurie munca cea grea, povara și sacrificiul, răsplătite cu nerecunoștință și cărtire, pentru o poziție de viață ușoară și de cinste, când Însuși Dumnezeu era Acela care oferea acest lucru!

Dar Moise a găsit temei pentru speranță acolo unde se vedea numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu: „Lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci în sensul că o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu Și-ar fi cruțat poporul. – *Patriarhi și profeți*, p. 317, 318

Joi, 7 mai

Moise mijlocește pentru popor

După ce ascultaseră la Sinai glasul care rostise Cele Zece Porunci, copiii lui Israel au căzut în idolatrie, iar Domnul S-a mâniat pe ei. El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; mânia Mea se va aprinde împotriva lor și-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.” Dar nu, omul care învățase să caute oaia pierdută în pustie,

care îndurase frigul și furtuna mai degrabă decât să lase o oaie să piară, nu putea părăsi poporul care îi fusese dat în grijă. El L-a implorat pe Dumnezeu să nu-i lase, ci să le ierte fărădelegea. ...

Moise a declarat: „Dacă nu mergi Tu Însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.” El nu mai avea nicio încredere în sine. Cuvântul lui de ordine era: Dumnezeu lui Israel este Tăria mea și Conducătorul meu. El nu primea închinare așa cum primeau regii altor națiuni. În repetate rânduri, le-a spus copiilor lui Israel că el nu era decât ceea ce Dumnezeu lui Israel îl făcuse să fie. În toate bătăliile în care au câștigat victoria, le-a spus că nu trebuiau să își revendice onoarea, căci Dumnezeu lui Israel era cel care obținuse victoria pentru ei.

Când Domnul i-a spus lui Moise: „Voi merge Eu Însuși cu tine”, am putea crede că acest puternic om al lui Dumnezeu a fost mulțumit. Dar nu a fost. El a insistat în continuare cu cererea sa. El a zis: „Arată-mi slava Ta!” A fost Moise muștrat pentru această îndrăzneală? ... El [Dumnezeu] l-a luat pe acest puternic bărbat al credinței, l-a pus în crăpătura unei stânci și apoi Și-a arătat slava. ...

Când Moise s-a întors la popor, oamenii nu puteau privi fața lui, pentru că el vorbise cu Dumnezeu, iar fața lui reflecta slava lui Dumnezeu, care îi fusese descoperită. „Pielea feței lui strălucea.” Când vorbea cu poporul, Moise trebuia să-și acopere fața cu un văl.

Nu cel plin de sine, lăudăros și necredincios este puternic în ochii lui Dumnezeu, ci cel smerit și credincios. Ca să le poată răspunde la rugăciuni, Domnul dorește de la cei ce sunt poporul Său să obțină o experiență individuală. Cu cât se apropie mai mult de Isus Hristos, cu cât văd mai de aproape frumusețea și viața Lui, cu atât mai smerită va fi părerea lor despre ei înșiși. Cu cât își prețuiesc mai puțin eul lor, cu atât mai clare vor fi vederile lor despre slava și măreția lui Dumnezeu. Când oamenii pretind că sunt buni și sfinți, nu este nevoie de vreo altă dovadă mai clară pentru a demonstra că nu sunt ceea ce pretind.
– *Hristos Biruitorul*, p. 116

Vineri, 8 mai

Studiu suplimentar

Hristos Biruitorul, „Cum a umblat Enoh?”, p. 43 (6 februarie); „Credința lui Enoh era întotdeauna evidentă”, p. 48 (11 februarie).

Rugăciunea practică

Sabat după-amiază, 9 mai

Rugăciunile noastre trebuie să fie caracterizate de un simț profund al nevoii noastre și de o dorință fierbinte pentru lucrurile pe care le cerem, altfel nu vor fi ascultate. Dar nu trebuie să obosim și să încetăm să cerem pentru că răspunsul nu este primit imediat. „Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea” (Matei 11:12). Cuvântul tradus aici prin „se ia cu năvală” se referă la o ardoare, o seriozitate sfântă, așa cum a manifestat Iacov. Nu trebuie să ne străduim să ne stărnim o astfel de ardoare, ci trebuie să ne înălțăm cererile la tronul harului cu calm și cu perseverență. Lucrarea noastră este să ne smerim sufletele înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-ne păcatele și apropiindu-ne de Dumnezeu cu credință. ... Dumnezeu vrea să ni Se descopere în providența și harul Său. Rugăciunile noastre trebuie să fie pentru slava lui Dumnezeu, nu pentru glorificarea noastră. ...

Dumnezeu ne-a onorat arătând cât de mult ne prețuiește. Suntem cumpărați cu un preț, chiar cu sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Când cei ce sunt moștenirea Sa vor urma conștiincios Cuvântul Domnului, binecuvântarea Sa se va odihni asupra lor ca răspuns la rugăciunile lor. „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfâșiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și-I pare rău de relele pe care le trimite” (Ioel 2:12,13).

În rugăciunea tainică, sufletul ar trebui să se deschidă cu totul înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu. ... Cât de prețioasă este rugăciunea tainică, atunci când sufletul este în comuniune cu Dumnezeu! Rugăciunea aceasta trebuie auzită numai de Dumnezeu,

Cel care ascultă rugăciunile. Nicio ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara cererilor. Calm, dar cu ardoare, sufletul trebuie să se înalțe să prindă mâna lui Dumnezeu și, de la Acela care vede în ascuns, de la Cel a cărui ureche este gata să asculte rugăciunea venită din inimă va veni o pace plăcută și trainică. Cel care are o legătură strânsă cu Dumnezeu, printr-o credință simplă, va aduna raze divine de lumină pentru a fi întărit și susținut în lupta cu Satana. – *That I May Know Him*, p. 272

Rugăciunea în familie și rugăciunea în public își au locul lor, dar ceea ce susține viața sufletului este comuniunea în taină cu Dumnezeu. Când s-a aflat pe munte, în prezența lui Dumnezeu, Moise a văzut modelul clădirii minunate, care urma să fie locașul de ședere al slavei lui Dumnezeu. Noi vom contempla idealul Său plin de slavă pentru omenire numai dacă vom fi pe munte cu Dumnezeu – în locul tainic al comuniunii. În felul acesta, vom fi făcuți în stare să modelăm propria clădire a caracterului în așa fel, încât să poată fi împlinită pentru noi făgăduința: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6:16). ...

Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui și nu poate păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o legătură directă cu Izvorul vieții și întărește mușchii și încheieturile experienței religioase. Dacă neglijați rugăciunea sau vă rugați din când în când, după cum vi se pare convenabil, vă veți pierde legătura cu Dumnezeu. Însușirile spirituale își vor pierde vitalitatea, iar experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și de vigoare. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 254, 255

Duminică, 10 mai

Ilie – rugăciune pe timp de criză

În experiența lui Ilie ne sunt prezentate lecții importante. Pe muntele Carmel, când s-a rugat pentru ploaie, credința lui a fost pusă la încercare, dar el a stăruit în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. ... Dacă, a șasea oară, ar fi renunțat descurajat, rugăciunea lui nu ar fi primit răspuns, dar el a perseverat până când a venit răspunsul. Avem un Dumnezeu a cărui ureche nu este închisă la cererile noastre și, dacă

ne încredem în cuvântul Său, El ne va onora credința. El vrea ca toate interesele noastre să fie împletite cu interesele Sale și atunci ne poate binecuvânta în siguranță, pentru că atunci nu ne vom aduce slavă nouă înșine când binecuvântarea este a noastră, ci vom da toată lauda lui Dumnezeu. Dumnezeu nu răspunde întotdeauna la rugăciunea noastră de prima dată, pentru că, dacă ar face așa, am putea considera că este de la sine înțeles că avem dreptul la toate binecuvântările pe care le-a revărsat asupra noastră și, în loc să ne cercetăm inimile pentru a vedea dacă am nutrit vreun rău ascuns sau dacă ne-am lăsat pradă vreunui păcat, am deveni nepăsători, am uita și nu am mai conștientiza dependența noastră de El și nevoia noastră de ajutorul Lui.

Ilie s-a smerit până când a ajuns într-o stare în care nu-și mai putea asuma slava pentru sine. Aceasta este condiția în care Domnul ne ascultă rugăciunea, căci atunci Îi vom da laudă Lui. Obiceiul de a-i lăuda pe oameni are ca rezultat un mare rău. Unul îl laudă pe altul și astfel oamenii ajung să simtă că meritele și onoarea le aparțin. Când îl înalți pe om, îi întinzi o cursă și faci exact așa cum vrea Satana. ... Numai Dumnezeu este vrednic să fie glorificat. – *Conflict and Courage*, p. 212

Slujitorul privea cerul în timp ce Ilie se ruga. Cercetându-și inima, profetul se simțea din ce în ce mai puțin important, atât în propriii ochi, cât și înaintea lui Dumnezeu. Avea simțământul că el este nimic și că Dumnezeu este totul și, când a ajuns în acest punct al renunțării la sine și s-a prins de Mântuitorul ca singura lui tărie și neprihănire, atunci a venit răspunsul. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 206 (18 iulie)

Luni, 11 mai

Când rugăciunile par fără răspuns

Naaman Sirianul venise la profetul lui Dumnezeu așteptând să i se arate ce să facă pentru a fi vindecat de o boală dezgustătoare, lepra. I s-a poruncit să meargă și să se cufunde în Iordan de șapte ori. De ce nu a urmat imediat instrucțiunile lui Elisei, profetul lui Dumnezeu? ... Simțindu-se jignit și dezamăgit, s-a umplut de mânie și, plin de furie, a refuzat să urmeze calea simplă arătată de profetul lui Dumnezeu. El a zis: „Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema

Numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul răniilor și va vindeca lepra. Nu sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele și să mă fac curat?” Dar slujitorii lui i-au spus: „Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: Scaldă-te, și vei fi curat.” Da, acest om important considera că este sub demnitatea lui să meargă la umilul râu Iordan și să se spele. Râurile pe care le-a menționat și le-a considerat mai de dorit erau înfrumusețate de copacii și dumbrăvile dimprejur care erau pline de idoli. Mulți se adunau la aceste râuri pentru a se închina acelor idoli, zeilor lor; prin urmare, nici pentru el nu ar fi însemnat nicio umilință. Dar urmarea instrucțiunilor specificate de profet avea să aducă smerirea spiritului său mândru și înălțat. Ascultarea de bunăvoie avea să aducă rezultatul dorit. Naaman s-a spălat și a fost făcut sănătos.

Planurile noastre nu sunt întotdeauna planurile lui Dumnezeu. ... În grija și interesul Său pline de iubire pentru noi, adesea, El, care ne înțelege mai bine decât ne înțelegem noi înșine, nu ne permite să căutăm în mod egoist satisfacerea propriei noastre ambiții. ... El ne cere să ne supunem Lui în multe privințe, dar făcând aceasta, noi renunțăm doar la ceea ce ne împiedică pe calea către cer. ...

În viața viitoare, lucrurile neînțelese, care aici ne-au supărat și ne-au dezamăgit vor fi lămurite. Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate și speranțele neîmplinite au fost printre cele mai mari binecuvântări pe care le-am primit. – *Conflict and Courage*, p. 228

Ca dăător al tuturor binecuvântărilor, Dumnezeu pretinde o anumită parte din tot ceea ce avem noi. Acesta este planul Său pentru susținerea lucrării de predicare a Evangheliei. Și, întorcându-I lui Dumnezeu această parte, noi arătăm prin aceasta prețuirea noastră pentru darurile Lui. Dacă reținem și nu-I dăm ce este al Său, cum putem noi oare să mai cerem binecuvântările Sale? Dacă suntem servi necinstiți în cele pământești, cum mai putem avea pretenția ca El să ne încredințeze lucrurile cerești? S-ar putea ca tocmai aici să fie secretul faptului că, la multe rugăciuni, nu primim răspuns. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 144

Marți, 12 mai

Isus ne învață cum să ne rugăm

Hristos nu ne-a lăsat această rugăciune ca model [Rugăciunea Domnească, Luca 11:2-4], ca oamenii să o repete ca o formă. A dat-o pentru a ne arăta cum ar trebui să fie rugăciunile noastre – simple, sincere și cuprinzătoare.

Multe rugăciuni sunt făcute fără credință. Se folosește o formulă fixă, o anume înșiruire de cuvinte, dar nu există o insistență reală. Aceste rugăciuni sunt vagi, nesigure; ele nu le aduc nicio ușurare celor care le rostesc și nicio alinare sau speranță altora. Sunt rugăciuni de formă, dar le lipsește spiritul, arătând că acela care cere nu-și simte nevoia. ...

Învață să te rogi scurt și la obiect, cerând exact lucrul de care ai nevoie. Învață să te rogi cu voce tare acolo unde numai Dumnezeu te poate auzi. Nu înălța rugăciuni prefăcute, ci cereri fierbinți, pline de sentiment, exprimând foamea sufletului pentru Pâinea Vieții. Dacă ne-am ruga mai mult în taină, am putea să ne rugăm mai înțelept în public. Aceste rugăciuni îndoielnice și ezitante ar înceta. Și, când ne-am angaja cu frații noștri în închinarea publică, am putea spori interesul întâlnirii, căci am aduce cu noi o parte din atmosfera cerului, iar închinarea noastră ar fi o realitate, și nu o simplă formă. ... Dacă sufletul nu este atras în rugăciune în cămăruță și în timp ce este angajat în treburile zilei, acest lucru se va vedea în întâlnirea de rugăciune. ...

Viața sufletului depinde de comuniunea obișnuită cu Dumnezeu. Nevoile personale sunt făcute cunoscute, iar inima este deschisă să primească binecuvântări noi. Recunoștința curge de pe buze sincere și înviorarea primită de la Isus se manifestă în cuvinte, în fapte de bunăvoință activă și în devoțiune publică. Există dragoste față de Isus în inimă și, acolo unde există dragoste, ea nu va fi reprimată, ci se va exprima. Rugăciunea personală, în taină, susține această viață interioară. Inima care Îl iubește pe Dumnezeu va dori să comunice cu El și se va sprijini pe El cu o încredere sfântă.

Să învățăm să ne rugăm în mod înțelept, exprimându-ne cererile cu claritate și precizie. Să ne rugăm ... exprimând exact ce dorim, să cerem în mod concret lucrul de care avem nevoie. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16). – *Our High Calling*, p. 130

Domnul Hristos primea continuu de la Tatăl ce trebuia să ne transmită nouă. ... El a trăit, a gândit și S-a rugat nu pentru Sine, ci pentru alții. Dimineață după dimineață, din ceasurile petrecute cu Dumnezeu, El venea să le aducă oamenilor lumina cerului. El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt. În zorii fiecărei noi zile, Domnul Se deștepta din somnul Său, iar sufletul și buzele Sale erau unse cu har, pe care să-l poată împărți și altora. Cuvintele Îi erau chiar atunci date din curțile cerești, cuvinte pe care El să le poată spune la timpul potrivit celor obosiți și obidiți. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat”, spunea El, „o limbă iscusită ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește, în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici” (Isaia 50:4).

Ucenicii Domnului Hristos au fost foarte impresionați de rugăciunile Lui și de obiceiul Său de a avea o strânsă comuniune cu Dumnezeu. Într-o zi, după o scurtă absență de lângă Domnul lor, ei L-au găsit cufundat în rugăciune. Ca și când n-ar fi observat prezența lor, El a continuat Să se roage cu voce tare. Inimile ucenicilor au fost profund mișcate. Când Domnul a încetat să Se roage, ei I-au spus: „Doamne, învață-ne să ne rugăm!” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 139, 140

Miercuri, 13 mai

Laudă, mărturisire, cereri, mulțumire

În Ziua Cincizecimii, Cel Infinit S-a revelat cu putere bisericii. Prin Duhul Său Sfânt, El a coborât din înălțimile cerului ca un vânt puternic și năprasnic în camera în care erau adunați ucenicii. Cuvinte de pocăință și mărturisire a păcatelor s-au împletit cu cântări de laudă pentru păcatele iertate. S-au auzit cuvinte de mulțumire și s-au rostit profeții. Tot cerul s-a plecat să privească și să adore înțelepciunea iubirii neasemuite și de neînțeles.

Apostolii și ucenicii au fost pierduți de uimire și au exclamat: „Iată, aici este dragostea!” Au prins cu putere darul împărtășit. Inimile lor erau încărcate cu o generozitate atât de deplină, atât de profundă, atât de cuprinzătoare, încât i-a îndemnat să meargă până la marginile pământului, mărturisind: „Dumnezeu să ne ferească să ne laudăm cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.” Ei erau plini de o dorință intensă de a-i vedea adăugați la biserică pe cei ce trebuiau să fie mântuiți. ...

După cum ucenicii au pornit să propovăduiască Evanghelia, umpluți de puterea Duhului Sfânt, tot așa trebuie să meargă astăzi slujitorii lui Dumnezeu. Peste tot în jurul nostru sunt câmpuri albe, gata pentru seceriș. Aceste câmpuri trebuie să fie secerate. Noi trebuie să începem lucrarea, umpluți de o dorință altruistă de a duce mesajul milei la aceia care se află în întunericul rătăcirii și al necredinței. Dumnezeu va mișca inimile credincioșilor pentru a-și duce mai departe lucrarea în regiunile îndepărtate. ...

Domnul Dumnezeu este legat printr-o promisiune veșnică de a da putere și har oricui este sfințit prin ascultarea de adevăr. Isus Hristos, căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, Se unește în simpatie cu instrumentele omeniești consacrate Lui – sufletele sincere care se împărtășesc zi de zi din Pâinea lui Dumnezeu „care Se pogoară din cer” (Ioan 6:33). Biserica de pe pământ, unită cu biserica din cer, poate realiza totul. – *That I May Know Him*, p. 344

Domnul cere de la noi să dăm mărturie despre bunătatea Lui. ...

Mărturia noastră despre credințioșia Sa este mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a i-L descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său, așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime, dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînvins, care lucrează pentru salvarea oamenilor. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 277 (26 septembrie)

Joi, 14 mai

Alte întrebări despre rugăciune

În Scripturi se află făgăduințe prețioase pentru aceia care așteaptă ajutorul Domnului. Cu toții dorim un răspuns imediat la rugăciunile noastre și, dacă nu primim un răspuns imediat, suntem ispitiți să ne descurajăm. Așadar, experiența m-a învățat că aceasta este o greșeală mare. Amânarea răspunsului este pentru binele nostru deosebit. Noi avem ocazia de a vedea dacă credința noastră este adevărată și sinceră

sau schimbătoare ca valurile mării. Trebuie să ne legăm pe altar cu funiile puternice ale credinței și dragostei și să lăsăm răbdarea să-și îndeplinească lucrarea ei desăvârșită. Credința se întărește printr-o exercitare continuă. Așteptarea aceasta nu înseamnă că, dacă Îi cerem Domnului vindecarea, noi nu avem nimic de făcut. Dimpotrivă, noi trebuie să folosim cât mai bine mijloacele pe care Domnul, în bună-tatea Sa, ni le-a pus la dispoziție pentru împlinirea nevoilor noastre. – *Rugăciunea*, p. 110

Obiectivul special al capului familiei trebuie să fie acela de a face serviciul de închinare foarte interesant. Cu puțină gândire și pregătire atentă pentru momentul când venim în prezența lui Dumnezeu, altarul familial poate fi plăcut și plin de rezultate pe care numai veșnicia le va descoperi. Tatăl să aleagă o secțiune din Scripturi interesantă și ușor de înțeles. Câteva versete vor fi suficiente pentru a furniza o lecție ce poate fi studiată și practică în timpul zilei. Pot fi puse întrebări și pot fi făcute câteva remarci interesante sau poate fi prezentată, scurt și la subiect, o întâmplare, ca exemplu. Pot fi cântate cel puțin câteva strofe dintr-o cântare vioaie, iar rugăciunea făcută trebuie să fie scurtă și la subiect. Cel ce conduce în rugăciune nu trebuie să se roage pentru orice, ci să-și exprime nevoia în cuvinte simple și să-L laude pe Dumnezeu cu recunoștință.

Trezirea și întărirea dragostei de studiu al Bibliei depinde mult de folosirea serviciului de închinare. Altarul de dimineață și cel de seară trebuie să constituie momentele cele mai plăcute și mai folositoare ale zilei. Să fie înțeles că în aceste momente nu trebuie să se strecoare gânduri neplăcute și rele, că părinții și copiii se adună să se întâlnească cu Isus și să invite în cămin prezența îngerilor sfinți. Serviciul să fie scurt și plin de viață, adaptat la ocazie și variat din când în când. Toți să se unească în cititul Bibliei, să învețe și să repete adesea Legea lui Dumnezeu. Interesul copiilor va crește dacă uneori li se permite să aleagă ei textele. Întrebați-i în legătură cu ce s-a citit și lăsați-i să pună și ei întrebări. Menționați tot ce va servi la exemplificarea înțelesului celor citite. Lăsați-i și pe cei mici să se roage, dacă în felul acesta serviciul nu este făcut prea lung, și ei să se unească în cântare chiar dacă este numai o singură strofă. – *Îndrumarea copilului*, p. 521, 522

Să avem credință!

Sabat după-amiază, 16 mai

Trebuie să avem același spirit care era în Hristos Isus. Hristos lucrează pentru noi; vom lucra noi pentru Hristos așa cum a rânduit El? Copii, cultivați răbdarea, credința și speranța! Fie ca Domnul să ne sporească bucuria credinței în acest Mijlocitor veșnic viu. Încercați să nu lăsați să treacă nicio zi în care să nu vă dați seama de responsabilitatea pe care o aveți față de Dumnezeu prin jertfa singurului Său Fiu. Isus nu poate fi glorificat de cineva care este un acuzator al fraților săi. Să nu treacă nicio zi în care să nu vindecăm și să nu ajutăm să se închidă răni vechi. Cultivați dragostea și nu lăsați niciun cuvânt de bănuială rea să vă scape de pe buze. Închideți repede această ușă și țineți-o închisă; deschideți ușa unde domnește Hristos și țineți-o deschisă, pentru că noi cunoaștem valoarea jertfei lui Hristos și a iubirii Sale care nu se schimbă. Beți din apele mereu înviorătoare ale vieții din fântânile Libanului, dar refuzați apele tulburi din vale – sentimentele întunecate, bănuiala de rău. Lucrurile rele pot fi adevărate, dar oare ne vom strica parfumul spiritului pentru că alții se îmbracă în amărăciune? Să ne ferească Domnul! Nu există nici măcar o zecime din relele închipuite care să merite timpul pe care ni-l acordăm pentru a le analiza și repeta. Să îndepărtăm orice asprime din vorbirea noastră; să vorbim cu blândețe și să ne păstrăm încrederea fermă în Isus.

Noi avem un Apărător veșnic viu care mijlocește pentru noi. Atunci să devenim din principiu avocați în numele celor care greșesc. „Astfel ... fiindcă avem un Mare-Preot pus peste casa lui Dumnezeu [iată mijlocirea Lui pentru noi], să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdii noastre.” El este „în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere”.

Așadar, în timp ce El lucrează pentru noi, să lucrăm plini de râvnă și cu interes pentru a promova unitatea unii cu alții. Hristos S-a rugat ca noi să fim una la fel cum El este una cu Tatăl Său. Să încercăm ca, în tot ce facem, să ne păstrăm încrederea și iubirea unii pentru alții și astfel vom răspunde rugăciunii lui Hristos Isus. ... Nu toate presupunerile și ideile voastre despre frații voștri sunt corecte. ... Să lăsăm deoparte aceste presupuneri și închipuiri rele; să rămânem aproape de Hristos și să ne gândim la încurajarea bogată pe care ne-a dat-o, pentru ca noi, la rândul nostru, să putem să îi încurajăm pe alții. ... Să lăsăm ca invidia și gelozia să fie stinse prin iubirea care se revarsă din fântâna iubirii lui Dumnezeu. Strigătul celor ce sunt gata să piară este auzit imediat de urechea Lui. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul, care n-are ajutor.” – *Lift Him Up*, p. 321

Duminică, 17 mai

Dă-mi doar un semn!

Ca un fulger, cuvintele Mântuitorului au făcut lumină în inima slujbaşului împărătesc. El și-a dat seama că motivele pentru care Îl căuta pe Isus erau egoiste. Credința lui șovăitoare i-a apărut în adevăratul ei caracter. Plin de durere, și-a dat seama că îndoiala sa putea să-l coste viața fiului său. A simțit că era în fața Cuiva care putea să citească gândurile și Căruia totul Îi era cu putință. În disperarea sa, a strigat: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu!” Credința lui s-a prins de Hristos la fel ca Iacov când, în lupta cu îngerul, a strigat: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26).

La fel ca Iacov, a biruit. Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruință ajutor în nevoia lui. „Du-te, i-a zis El, fiul tău trăiește.” Slujbaşul împărătesc a plecat de la Mântuitorul cu o pace și o bucurie pe care nu le cunoscuse niciodată mai înainte. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar, cu o credință puternică, s-a încrezut în Hristos ca Răscumpărător. ...

La fel ca tatăl îndurerat, noi Îl căutăm pe Mântuitorul de multe ori din dorința de a câștiga niște bunuri pământești și încrederea noastră în iubirea Lui se bazează numai pe împlinirea cererilor noastre. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem și întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă și cât de mult avem nevoie de harul Lui. El vrea să

renunțăm la egoismul care ne face să Îl căutăm. Când ne mărturisim starea noastră de neajutorare și lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui.

Slujbașul împărătesc voia să vadă mai întâi împlinirea rugăciunii sale ca să creadă, dar el a trebuit să primească asigurarea lui Isus că rugăciunea lui era ascultată și binecuvântarea, dată. Și noi trebuie să învățăm același lucru.

Este chiar înaintea noastră ziua în care Satana va ... face multe minuni ca să confirme credința tuturor celor care caută acest tip de dovezi. Cât de teribilă va fi situația celor care își închid ochii în fața luminii adevărului și cer minuni pentru a-i întări în înșelăciune! – *Conflict and Courage*, p. 295

Vrăjmașul se pregătește să înșele întreaga lume prin puterea sa de a face minuni. El se va preface într-un înger de lumină și va îndrăzni să Îl personifice pe Domnul Isus Hristos.

Atât cât îi stă în putere, el va face adevărate minuni. Scriptura spune că „amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă” (în engl.: pe care avea puterea să le facă), nu doar prin preținse minuni. În acest pasaj din Scriptură, ne este adus în atenție ceva care este mai mult decât o simplă șarlatanie. Dar există o limită dincolo de care Satana nu poate să treacă, și, de aici încolo, el cheamă înșelăciunea în ajutorul său și contraface lucrarea pe care nu are puterea să o îndeplinească în mod real. În zilele din urmă, el va apărea în așa fel încât să-i facă pe oameni să creadă că el este Hristos venit a doua oară în lume. Cu adevărat se va preface într-un înger de lumină. – *Maranatha*, p. 207 (18 iulie)

Luni, 18 mai

Domnul Isus ne vede credința

Dacă s-ar fi încrezut în rabini, ca ei să-l conducă, Natanael nu L-ar fi găsit niciodată pe Isus. El a devenit ucenic numai pentru că a căutat să vadă și să judece singur. La fel este și cazul multora de astăzi, care stau deoparte din cauza prejudecăților. Cât de deosebită ar fi urmarea, dacă ar veni și ar vedea!

Cât timp își pun încrederea în priceperea oamenilor, niciunul dintre ei nu va ajunge la o cunoaștere mântuitoare a adevărului. Ca și

Natanael, avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne rugăm pentru iluminarea dată de Duhul Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea și pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniți din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilință, caută călăuzirea divină. ...

Toți cei consacrați lui Dumnezeu vor fi canale de lumină. Dumnezeu face din ei agenții Săi, prin care să dea și altora din bogățiile harului Său. Făgăduința Lui este: „Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi ploaie binecuvântată” (Ezechiel 34:26).

Filip i-a spus lui Natanael: „Vino și vezi.” El nu i-a cerut să primească mărturia altuia, ci să caute personal să-L vadă pe Hristos. Acum, când Isus S-a înălțat la cer, ucenicii sunt reprezentanții Lui între oameni și una dintre căile cele mai eficiente de a-i câștiga pe oameni pentru El este exemplificarea caracterului Său în viața noastră zilnică. Influența noastră asupra altora nu depinde atât de mult de ceea ce spunem, cât de ceea ce suntem. Oamenii pot să combată și să desconsidere logica noastră, se pot împotrivi și apelurilor noastre, dar o viață plină de iubire dezinteresată este un argument căruia nu i se pot împotrivi. O viață în care faptele se potrivesc cu vorbele, caracterizată prin umilința lui Hristos, este o putere în lume. ...

Cele dintâi cuvinte ale lui Natanael, prin care își exprima credința, atât de pline de zel și sincere, au ajuns la urechile lui Isus ca o muzică plăcută. El i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” Mântuitorul privea plin de bucurie în viitor, la lucrarea Sa de a le vesti Evanghelia celor umili, de a alina inima zdrobită și de a le vesti eliberarea celor legați de Satana. Gândindu-se la binecuvântările scumpe pe care El le-a dat oamenilor, Isus a adăugat: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.”

Prin aceste cuvinte, Hristos spunea: Pe țărmurile Iordanului, cerul s-a deschis și Duhul S-a coborât asupra Mea ca un porumbel. Scena aceasta n-a fost decât un semn că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă veți crede astfel în Mine, credința voastră va fi mai vie. Veți vedea că cerurile sunt deschise și că nu se vor mai închide niciodată. Eu le-am deschis pentru voi. Îngerii lui Dumnezeu se înalță, ducând rugăciunile

celor nevoiași și împovărați la Tatăl de sus, și coboară cu binecuvântare și nădejde, curaj, ajutor și viață pentru copiii oamenilor.

Îngerii lui Dumnezeu merg neîncetat de la pământ la cer și de la cer la pământ. Minunile lui Hristos pentru cei suferinzi și întristați au fost făcute de puterea lui Dumnezeu, prin slujirea îngerilor. Și tot prin Hristos și prin serviciul trimișilor Lui din cer este adusă orice binecuvântare de la Dumnezeu la noi. Îmbrăcându-Se în corp omenesc, Mântuitorul nostru unește interesele Sale cu cele ale copiilor căzuți ai lui Adam, în timp ce, prin dumnezeirea Lui, El îmbrățișează tronul lui Dumnezeu. Și, în felul acesta, Hristos este mijlocul de comunicare al oamenilor cu Dumnezeu și al lui Dumnezeu cu oamenii. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 140-143

Marti, 19 mai

Credința nu este un sentiment

În dimineața aceasta îmi simt capul obosit. Ceață și nori plutesc peste mintea mea, dar nu voi accepta sugestiile vrăjmașului de a nu avea încredere în Domnul. Pentru mine, acum este timpul să lupt lupta cea bună a credinței. Acum este chiar ocazia care are nevoie de credința statornică ce lucrează prin dragoste și îmi curățește sufletul. Eu Îl caut pe Domnul cu mai multă stăruință. ...

Profetul Domnului i-a adus lui Asa o solie: „Domnul este cu voi, când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi, iar dacă-L părăsiți, El vă va părăsi” (2 Cronici 15:2; cf. Ieremia 29:11-13). Inima mea crește în credință. Credința nu este sentiment; credința nu este vedere. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Am vorbit în Sala Recabitul la ora 15:00, din Filipeni 4:4-7: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul. Iarăși zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” Eu cred că făgăduința este pentru mine și mi-o însușesc personal. Făgăduința în sine nu are nicio valoare dacă eu nu cred pe deplin că Cel care a făcut promisiunea este cu totul în stare să o împlinească și infinit în putere ca să facă tot ce a spus.

Mesajul pe care mi l-a dat Domnul a fost un mesaj de credință. Noi nu-L putem dezonora pe Dumnezeu mai mult decât atunci când nu avem încredere în Cuvântul Său. Sentimentele nu sunt deloc vrednice de încredere. O religie hrănită și menținută vie de emoții este fără valoare. Cuvântul lui Dumnezeu este temelia pe care speranțele noastre se pot sprijini în siguranță, iar prin încrederea pe care o avem în Cuvântul lui Dumnezeu suntem statorniciți, întăriți, înrădăcinați, fixați de Stânca Veacurilor. Atunci va primi răspuns rugăciunea lui Pavel: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Coloseni 1:9,10). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 156 (27 mai)

Miercuri, 20 mai

Exemple de credință

Cei care se leagă strâns de Dumnezeu s-ar putea să nu prospere în lucrurile acestei vieți; ei pot fi adesea greu încercați și afectați. Iosif a fost defăimat și persecutat pentru că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, acel sol ales al lui Dumnezeu, a fost vânat ca un animal de pradă de dușmanii săi. Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei pentru că a fost sincer și neclintit în loialitatea sa față de Dumnezeu. Iov a rămas fără bunurile sale pământești și trupul său a fost atât de lovit, încât rudelor și prietenilor săi le era scârbă de el, totuși el și-a păstrat integritatea și credincioșia față de Dumnezeu. Ieremia rostea cuvintele pe care Dumnezeu le pusese în gura sa, dar mărturia lui clară i-a infuriat atât de tare pe rege și pe căpetenii, încât a fost aruncat într-o groapă dezgustătoare. Ștefan a fost ucis cu pietre pentru că l-a predicat pe Hristos, și pe El răstignit. Pavel a fost închis, bătut cu nuiiele, împroșcat cu pietre și, în cele din urmă, condamnat la moarte pentru că a fost un mesager credincios care a dus Evanghelia la păgâni. Ioan, ucenicul iubit, a fost exilat pe Insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos”.

Aceste exemple de statornicie umană, în tăria puterii divine, sunt o mărturie pentru lume a credincioșiei făgăduințelor lui Dumnezeu,

a prezenței Sale statornice și a harului Său susținător. Când privește la acești oameni umili, lumea nu poate discerne valoarea lor morală înaintea lui Dumnezeu. Este o lucrare a credinței să stai calm, încrezându-te în Dumnezeu în ceasul cel mai întunecat, oricât de greu încercat și bătut de furtună ai fi, și să simți că Tatăl ceresc este la cârmă. Pentru a putea estima valoarea bogățiilor veșnice, numai ochiul credinței poate trece dincolo de perceperea prezentului și de ceea ce spun simțurile.

Marele comandant militar cucerește națiuni și distruge armatele a jumătate din lume, dar moare cu totul dezamăgit și în exil. Filozoful care cutreieră universul cu mintea, urmărind pretutindeni manifestările puterii lui Dumnezeu și desfătându-se în armonia lor, adesea nu reușește să vadă în aceste minuni uimitoare Mâna care le-a făcut pe toate. „Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.” Nicio speranță de nemurire glorioasă nu luminează viitorul celor care Îi sunt vrăjmași lui Dumnezeu. Dar eroii credinței au făgăduința unei moșteniri de o valoare mai mare decât orice bogăție pământească, o moștenire care va satisface dorințele sufletului. Pot fi necunoscuți în lume și nerecunoscuți de ea, dar sunt înscriși în cărțile cerului ca cetățeni. O măreție solemnă, o greutate durabilă și veșnică de slavă, va fi răsplata finală a celor pe care Dumnezeu i-a făcut moștenitori ai tuturor lucrurilor. – *Lift Him Up*, p. 328

Joi, 21 mai

Credința Domnului Isus

Dumnezeu călăuzește un popor afară din lume și îl așază pe platforma înaltă a adevărului veșnic: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El dorește să-i disciplineze și să-i pregătească pe cei care sunt poporul Său. Între ei nu trebuie să existe dezbinare, unul crezând un lucru, altul având o credință și concepții total opuse, fiecare acționând independent de trup. Prin diversitatea darurilor și a conducătorilor pe care El i-a așezat în biserică, membrii vor ajunge la unitatea credinței. Dacă cineva își formează concepții personale cu privire la adevărul Bibliei, fără să țină seama de părerile fraților săi, și își îndreptățește atitudinea susținând că are dreptul la opinii personale, pe care apoi li le impune și altora, cum poate acesta să împlinească rugăciunea lui Hristos? Și dacă se mai ridică unul și apoi încă unul,

fiecare afirmându-și dreptul de a crede și de a vorbi ce îi place, fără să țină seama de credința corpului bisericii, unde va mai fi acea armonie care există între Hristos și Tatăl Său și pentru care S-a rugat Hristos să existe și între frații Lui?

Dumnezeu conduce afară din lume un popor și îl așază pe marea și unica platformă a credinței: poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. El a dat poporului Său adevărul Bibliei, care este clar și compact, asemenea unui lanț continuu, neîntrerupt. Acest adevăr este de origine cerească și a fost căutat ca o comoară ascunsă. A fost scos la lumină printr-o cercetare atentă a Scripturilor și prin multă rugăciune. ...

Inima lui Dumnezeu nu a tânjit niciodată după copiii Lui de pe pământ cu o dragoste mai profundă și cu mai multă compasiune și duioșie decât tânjește acum. Nu a fost niciodată un timp când Dumnezeu să fie mai dornic și mai nerăbdător decât este acum să facă ceva pentru poporul Său. El îi va învăța și îi va mântui pe toți cei care aleg să fie mântuiți pe calea stabilită de El. Cei care sunt spirituali pot să deosebească lucrurile spirituale și să vadă pretutindeni semnele prezenței și ale lucrării lui Dumnezeu. Prin strategia lui abilă și nelegiuită, Satana i-a dus pe primii noștri părinți din Grădina Eden – de la inocența și curăția lor – la păcat și la o nenorocire de nedescris. De atunci, el nu și-a încetat lucrarea de distrugere. În aceste zile din urmă, se folosește cu stăruință de toate forțele pe care le are la dispoziție pentru a extinde ruina sufletelor. Profită de orice născocire pentru a înșela, pentru a încurca și pentru a duce în confuzie poporul lui Dumnezeu. ...

Dar, ca să fii mântuit, trebuie să accepți jugul lui Hristos și să dai jos jugul cu care ți-ai obișnuit grumazul. Biruința pe care Isus a câștigat-o în pustie este o garanție a biruinței pe care și tu o poți câștiga în Numele Său. Singura ta speranță și mântuire stă în a birui așa cum a biruit Hristos. – *Mărturii*, vol. 3, p. 446, 447, 455, 457.

Păcatul, Evanghelia și Legea

Sabat după-amiază, 23 mai

Lui Daniel i-a fost dată o viziune cu fiare feroce, care reprezentau puterile pământului. Dar însemnul împărăției lui Mesia este un miel. În timp ce împărățiile pământești domnesc prin ascendența puterii fizice, Hristos trebuie să înlăture orice armă a firii pământești, orice instrument de constrângere. Împărăția Sa urma să fie stabilită pentru a înălța și înnobila omenirea decăzută.

Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie dintre cele mai dureroase. Mâna sa a trebuit să se ridice pentru a lua o viață pe care numai Dumnezeu o putea da. ... În timp ce înjunghia victima nevinovată, el tremura la gândul că păcatul său cerea să fie vărsat sângele nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Scena aceasta i-a adus o înțelegere mai profundă și un simțământ mai viu al grozăviei păcatului său, pe care nu-l putea ispăși nimic altceva decât moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Și el s-a minunat de bunătatea infinită care era gata să ofere o astfel de răscumpărare pentru a-l salva pe cel vinovat.

Simbolurile și umbrele serviciului jertfelor, împreună cu profețiile, le-au dat israeliților o viziune acoperită de un văl, o imagine neclară, cu privire la harul și mila care urmau să le fie aduse lumii prin descoperirea lui Hristos. ... Omul poate să respecte Legea morală numai prin Hristos. Prin călcarea acestei Legi, omul a adus păcatul în lume și, odată cu păcatul, a venit moartea. Domnul Hristos a devenit jertfa de ispășire pentru păcatul omului. El a oferit în dar desăvârșirea caracterului Său în locul păcătoșeniei omului. El a luat asupra Sa blestemul neascultării. Jertfele și darurile arătau spre jertfa pe care urma să o aducă Hristos. Mielul înjunghiat era un simbol al Mielului care avea să înlăture păcatul lumii. ...

Legea și Evanghelia sunt într-o armonie perfectă. Ele se susțin reciproc. Legea stă înaintea conștiinței omului în toată măreția ei, determinându-l pe cel păcătos să simtă nevoia de Hristos ca jertfă de ispășire pentru păcat. Evanghelia recunoaște puterea și caracterul neschimbător al Legii. „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege” (Romani 7:7), declară Pavel. Simțământul acesta de vinovăție pentru păcat, adus în inimă de Lege, îl conduce pe păcătos la Mântuitorul. În nevoia lui de a fi salvat, omul poate să prezinte argumentele puternice oferite de crucea de pe Golgota. El poate să ceară neprihănirea lui Hristos, deoarece ea îi este atribuită fiecărui păcătos care se pocăiește. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 15 (7 ianuarie)

Ascultarea de legile lui Dumnezeu dezvoltă în om un caracter frumos, care este în armonie cu tot ce este curat, sfânt și nepătat. În viața unui astfel de om, mesajul Evangheliei lui Hristos este înțeles în mod clar. Acceptând mila lui Hristos și vindecarea de puterea păcatului, el este adus într-o relație bună cu Dumnezeu. Viața sa, curățită de vanitate și egoism, este plină de iubirea lui Hristos. Ascultarea sa zilnică de Legea lui Dumnezeu îi formează un caracter care-i asigură viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 146 (18 mai)

Duminică, 24 mai

Distrageri și ispite

Avem dovezi din belșug că neghina crește odată cu grâul în biserica lui Dumnezeu. Există creștini sinceri în biserică, dar există și creștini căldicei. Aceștia au ocazia să cunoască adevărul. Cuvântul lui Dumnezeu le este prezentat; ei vin la ospăț, așa cum a venit Iuda la Paște, dar, la fel ca Iuda, ei nu mănâncă, nu se hrănesc din Cuvântul vieții. Nimeni nu-i poate obliga să mănânce Cuvântul vieții veșnice, să facă o lucrare temeinică pentru pocăință, ca să poată obține o experiență creștină și să ajungă să fie înrădăcinați în adevăr și întemeiați în el. ...

Nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de descurajare, pentru că în biserică sunt și buni, și răi. Iuda a fost din numărul ucenicilor. El avea toate avantajele pe care le putea avea un om, dar, deși a auzit adevărul și a ascultat principiile atât de clar stabilite, Hristos știa că el nu a primit totuși adevărul. Nu a mâncat adevărul. Acesta nu a devenit o parte

din el însuși. Vechile sale obiceiuri și practici au căutat constant să se impună. Dar Hristos nu a încercat să exercite în vreun fel forța pentru a-l îndepărta pe Iuda de ucenici. ...

Toți cei care încearcă să-L slujească pe Dumnezeu cu adevărat vor fi aduși în situații încurcate. Dar nu vă gândiți la eșec. Nu vorbiți despre descurajare. Fie ca toți să fie uniți în a face voia Tatălui nostru ceresc. ... Dacă suntem creștini, nu putem urma regulile lumii. „Este scris” trebuie să fie norma noastră constantă. Noi nu trebuie să ne ghidăm după tot ce fac oamenii nelegiuiți. ...

Oamenii acționează ca și cum li s-ar fi dat libertatea specială de a anula deciziile lui Dumnezeu. Înalta critică se așază în locul lui Dumnezeu și revizuieste Cuvântul lui Dumnezeu, reformulându-l sau aprobându-l. În acest fel, toate națiunile sunt determinate să bea vinul desfrânării Babilonului. Acești oameni au aranjat lucrurile pentru a se potrivi ereziilor populare din aceste zile din urmă. Dacă nu pot submina și aplica greșit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu-l pot adapta la practicile umane, îl încalcă. ...

Toți cei care sunt împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu vor fi binecuvântați din belșug. Oricât de grea ar fi crucea pe care trebuie să o ridice, orice pierderi ar trebui să îndure, orice persecuție ar suferi, chiar dacă aceasta ar duce la pierderea vieții lor vremelnice, ei vor fi răsplătiți din plin, pentru că ei își asigură acea viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Dacă își pierde viața pentru Hristos, ei câștigă o viață care durează veșnic. Ei umblă sub îndrumarea Tatălui luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare. Ei vor vedea Fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor. – *The Upward Look*, p. 35

Luni, 25 mai

Fortărețe în relația cu Dumnezeu

Domnul nostru cunoaște lupta poporului Său din aceste zile din urmă cu agenții lui Satana și cu oamenii răi care neglijează și refuză prețioasa lor mântuire. Cu cea mai mare simplitate și sinceritate, Mântuitorul nostru, puternicul General al armatelor cerului, nu ascunde de ei conflictul aprig prin care vor trece. El pune în evidență primejdiile, ne prezintă planul de luptă și lucrarea grea și periculoasă ce trebuie împlinită, după care ne cere cu voce tare să socotim prețul înainte de a intra în luptă și totodată îi încurajează pe toți să-și ia armele de luptă

și să aștepte oștile cerului ca să formeze armatele ce vor lupta în apărarea adevărului și a neprihănirii. Oamenii slabi vor găsi în fiecare conflict aprig putere și ajutor supranatural pentru a face faptele Celui Atotputernic și pentru a fi perseverenți în credință și a avea deplină încredere în Dumnezeu care le va asigura succesul.

În timp ce marea confederație a răului ia poziție de luptă împotriva lor, El îi îndeamnă să fie curajoși și puternici și să lupte cu vitejie, căci au de câștigat cerul, au alături de ei mai mult decât un înger; puternicul General al oștirii conduce armatele cerului. Va fi la fel ca în ocazia luării Ierihonului, când nimeni din oștirea lui Israel nu a putut să se laude că a dăruit zidurile cetății prin puterea lui limitată, ci Căpetenia oștirii Domnului a plănuit lupta cu cea mai mare simplitate, ca numai Domnul să primească slava și omul să nu se înalțe. Dumnezeu ne-a făgăduit toată puterea, căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.

Credința este puterea vie care trece peste orice barieră, înlătură orice obstacol și își înfige steagul în inima taberei vrăjmașului. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 202 (14 iulie)

După ce ajungem să ne cunoaștem bine pe noi înșine și unim cu harul lui Dumnezeu o hotărâre fermă din partea noastră, putem fi biruitori și deveni desăvârșiți în toate lucrurile, fără a duce lipsă de nimic.

Circumstanțele adverse ar trebui să creeze în noi o hotărâre fermă de a le învinge. Dăruirea unei bariere ne va spori abilitatea și curajul pentru a continua. Înaintați cu hotărâre în direcția cea bună, iar împrejurările nefavorabile vor fi niște ajutoare, nu piedici în calea voastră.

Un caracter creștin adevărat este marcat de un scop unic, o hotărâre de neclintit, care refuză să cedeze influențelor lumești și care nu va tinde spre niciun lucru care este mai prejos decât standardul biblic. ... Consacrarea urmașului lui Hristos trebuie să fie deplină. ... El trebuie să fie dispus să suporte cu răbdare, cu drag și bucurie orice ar fi chemat, în providența lui Dumnezeu, să sufere. Răsplata sa finală va fi să stea alături de Hristos pe tronul gloriei nemuritoare. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 225 (5 august)

Marți, 26 mai

Legea

Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde atât Vechiul, cât și Noul Testament. Niciunul nu este complet fără celălalt. Domnul Hristos a declarat că adevărurile Vechiului Testament sunt la fel de valoroase ca și acelea ale Noului Testament. El a fost în aceeași măsură Mântuitorul lumii și la începutul acesteia, cum este și în zilele noastre. Înainte ca Domnul să Își îmbrace divinitatea în veșmântul naturii umane și înainte să vină în lumea noastră, solia Evangheliei a fost vestită prin Adam, Set, Enoh, Metusala și Noe. Avraam a propovăduit această solie în Canaan, iar Lot, în Sodoma și, din generație în generație, solii credincioși L-au vestit pe Acela care trebuia să vină. ...

Misiunea apostolilor a fost aceea de a mărturisi despre viața, moartea și lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, care au fost prezise de profeții din vechime. Isus Hristos, în umilința, curăția, sfințenia și iubirea Sa inegalabilă, urma să fie subiectul predicării lor. Iar pentru a vesti Evanghelia în plinătatea ei, ucenicii trebuiau să-L prezinte pe Mântuitorul, nu numai așa cum li S-a descoperit în viața și învățăturile Lui, ci și așa cum a fost prezis de profeții Vechiului Testament și simbolizat de serviciul jertfelor. ...

În fiecare veac are loc o nouă dezvoltare a adevărului. Dumnezeu adresează un mesaj special pentru fiecare generație. Toate adevărurile vechi sunt esențiale. Un adevăr nou nu este independent de cele vechi, ci este o dezvoltare mai clară a acestora. Numai în măsura în care am înțeles adevărurile vechi, le putem înțelege pe cele noi. Când a dorit să le descopere ucenicilor adevărul cu privire la învierea Sa, Domnul Hristos „a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit în toate Scripturile ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Dar lumina care strălucește în noua descoperire a adevărului le glorifică pe cele vechi. Acela care respinge sau neglijează adevărul nou, de fapt, nu le deține nici pe cele vechi. Pentru El, adevărul își pierde puterea vitală și devine o formă lipsită de viață.

Sunt unii care declară că ei cred și propovăduiesc învățăturile Vechiului Testament, în timp ce le resping pe cele ale Noului Testament. Dar, refuzând să accepte învățăturile Domnului Hristos, ei dovedesc faptul că nu cred nici cele spuse de patriarhi și profeți. ...

Prin respingerea Vechiului Testament, în realitate, ei [cei care fac acest lucru] resping și Noul Testament, pentru că ambele sunt părți ale unui întreg indivizibil. Niciun om nu poate prezenta corect Legea lui Dumnezeu fără să prezinte și Evanghelia și nu poate prezenta Evanghelia fără să prezinte și Legea. Legea este întruparea Evangheliei, iar Evanghelia este dezvăluirea Legii. Legea este rădăcina, iar Evanghelia este floarea plăcut mirositoare și fructul pe care îl poartă.

Vechiul Testament răspândește lumină asupra Noului Testament, iar Noul Testament asupra Vechiului. Fiecare este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Amândouă înfățișează adevăruri care îi vor dezvălui cercetătorului perseverent semnificații profunde. – *Lift Him Up*, p. 306

Nu poți face ispășire pentru păcatele tale din trecut. Nu-ți poți schimba inima și singur nu poți deveni sfânt. Dar Dumnezeu făgăduiește că va face toate acestea pentru tine, prin Domnul Hristos. Crede această făgăduință! Mărturisește-ți păcatele și consacră-te lui Dumnezeu! Este alegerea ta să-I slujești. Cu aceeași certitudine cu care tu îndeplinești acest lucru, Dumnezeu Își va împlini cuvântul față de tine. Dacă tu crezi făgăduința – dacă tu crezi că ești iertat și eliberat de păcat –, Dumnezeu face din aceasta o realitate; tu ești vindecat, întocmai cum i-a dat Domnul Hristos celui paralizat puterea de a umbla, îndată ce a crezut că este vindecat. Tot așa se va întâmpla și cu tine în momentul în care vei crede.

Nu aștepta să simți că ești sănătos, ci spune: „Eu cred și este așa nu pentru că eu simt, ci pentru că Dumnezeu a făgăduit.” – *Calea către Hristos*, p. 51

Miercuri, 27 mai

Legea și Evanghelia

Legea îi arată omului păcatele, dar nu-i oferă nicio soluție. În timp ce îi promite viață celui care ascultă de ea, declară că moartea este pedeapsa pentru cel care o încalcă. Numai Evanghelia lui Hristos îl poate elibera pe om de condamnare și de pervertirea adusă de păcat. El trebuie să dea dovadă de pocăință în fața lui Dumnezeu, a cărui Lege a călcat-o, și de credință în Hristos, jertfa de ispășire. Astfel obține iertarea „păcatelor dinainte” (Romani 3:25) și devine părtaș la natura

divină și copil al lui Dumnezeu, primind duhul înfierii, prin care strigă: „Ava, adică Tată” (Romani 8:15).

Este păcătosul iertat liber acum să calce Legea lui Dumnezeu? Pavel spune: „Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” „Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Și Ioan declară: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (Romani 3:31; 6:2; 1 Ioan 5:3). Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și în acord cu Legea Sa. Când această schimbare profundă se produce în păcătos, el trece de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la călcarea Legii și răzvrătire la ascultare și credincioșie. Viața veche de înstrăinare de Dumnezeu a luat sfârșit și a început viața nouă de împăcare, credință și iubire. Atunci, „porunca Legii” va fi „împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:4). Iar limbajul sufletului va fi: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmii 119:97).

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7). Fără Lege, oamenii nu au o concepție corectă despre puritatea și sfințenia lui Dumnezeu sau despre vinovăția și nelegiuirea lor. Ei nu-și conștientizează cu adevărat păcatul și nevoia de pocăință. Au încălcat Legea lui Dumnezeu, însă, pentru că nu-și înțeleg starea disperată în care se află, nu-și dau seama că au nevoie de sângele ispășitor al lui Hristos. Speranța mântuirii este acceptată fără o schimbare radicală a inimii sau o reformare a vieții. Astfel de convertiri superficiale abundă și mulțimi de oameni care niciodată nu s-au unit cu Hristos se alătură bisericii. – *Tragedia veacurilor*, p. 467, 468

Joi, 28 mai

A ști și a face

Alături de aceia care predică Evanghelia, lucrează unelte ale duhurilor înșelătoare. Foarte mulți oameni vin în legătură cu ele mai mult din curiozitate, dar, având dovada că acolo lucrează o putere supraomenească, ei sunt fermecați din ce în ce mai mult, până când ajung să fie stăpâniți de o voință mai tare decât a lor. Ei nu pot să scape de puterea ei misterioasă. Zidurile de apărare ale sufletului sunt dărâmate și nu mai rămâne nicio opreliște împotriva păcatului. Odată ce a lepădat

restricțiile Cuvântului lui Dumnezeu și ale Duhului Său, nimeni nu știe până la ce adâncimi ale decăderii va ajunge. Păcate ascunse sau patimi puternice pot face din el un captiv tot așa de neajutorat ca demonizatul din Capernaum. Cu toate acestea, starea lui nu este lipsită de speranță.

Mijlocul prin care îl putem birui pe cel rău este același prin care a biruit Hristos – puterea Cuvântului. Dumnezeu nu ne stăpânește mintea fără consimțământul nostru, dar, dacă dorim să cunoaștem și să facem voia Lui, ni se dă și nouă făgăduința: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască... învățătura” (Ioan 8:32; 7:17). Prin credință în aceste făgăduințe, oricare om poate fi eliberat de cursele rătăcirii și de domnia păcatului.

Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea oferită de Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana. Cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat. Aceia care vor consimți să intre în legământ cu Dumnezeul cerului nu vor fi lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitați de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27:5). Duhurile întunericului se vor lupta pentru cel care odată a fost sub stăpânirea lor, dar îngerii lui Dumnezeu îl vor apăra cu o putere care va câștiga biruința. Domnul zice: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? «Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi»” (Isaia 49:24,25). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 258, 259

Vineri, 29 mai

Studiu suplimentar

Maranatha, „Adevărul va triumfa”, p. 18 (10 ianuarie).

Pocăința și iertarea

Sabat după-amiază, 30 mai

Acela care poartă haina fără pată a neprihănirii, țesută în războiul ceresc, în care nu este niciun fir la care omenirea păcătoasă să aibă vreun drept, stă la dreapta lui Dumnezeu, pentru a-i îmbrăca pe copiii Săi credincioși în haina desăvârșită a neprihănirii Sale. Cei care sunt mântuiți în Împărăția lui Dumnezeu nu vor avea nimic cu care să se laude; lauda și slava se vor întoarce toate înapoi, la Dumnezeu. ...

Nu păcătosul este cel care face pace cu Dumnezeu, ci el trebuie doar să-L accepte pe Hristos ca pace și neprihănire a Sa. Astfel, omul devine una cu Hristos și una cu Dumnezeu Tatăl. Nu există nicio altă cale prin care inima să poată deveni sfântă, decât prin credința în Hristos. Totuși, mulți cred că pocăința este un fel de pregătire pe care oamenii trebuie să o facă singuri înainte de a putea veni la Hristos. Trebuie să facă ei înșiși niște pași pentru a-L găsi pe Hristos ca mijlocitor în favoarea lor. Este adevărat că trebuie să existe pocăință înainte de a exista iertare, dar păcătosul trebuie să vină la Hristos înainte de a putea găsi pocăința. Hristos este Cel care întărește și luminează sufletul prin puterea Sa, astfel încât pocăința să fie făcută în temere de Dumnezeu și primită de El. ... Și pocăința este un dar al lui Isus Hristos, așa cum este și iertarea păcatelor. Pocăința nu poate fi experimentată fără Hristos, căci pocăința, al cărei Autor este El, este temeiul pe care putem cere iertare. Prin lucrarea Duhului Sfânt oamenii sunt conduși la pocăință. De la Hristos vine harul căinței, precum și darul iertării, iar pocăința, precum și iertarea păcatelor, sunt obținute numai prin sângele ispășitor al lui Hristos. Pe cei pe care îi iartă, Dumnezeu îi face mai întâi să se pocăiască. – *That I May Know Him*, p. 109

La fel Nicodim, trebuie să fim gata să intrăm în viață ca și cel mai mare păcătos. Afară de Hristos, „nu este sub cer niciun alt Nume dat

oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele 4:12). Prin credință primim harul lui Dumnezeu, dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu câștigă nimic. Ea este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, ceea ce înseamnă vindecare de păcat. Și nici măcar nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. Scriptura spune despre Hristos: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele 5:31). Pocăința vine de la Hristos, tot așa cum vine și iertarea.

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți aceia care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmii 40:8). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 175

Duminică, 31 mai

Agitația vieții

Parabola hainei de nuntă [Matei 22:1-14] ne prezintă o învățătură ale cărei consecințe sunt deosebit de importante. ... Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul curat și fără pată pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. ... Sfânta Scriptură spune că inul subțire reprezintă „faptele neprihănite ale sfinților” (Apocalipsa 19:8). Tuturor celor care Îl acceptă prin credință pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal le este dată neprihănirea Sa, le este atribuit caracterul Său fără pată.

În Edenul sfânt, în care au fost așezați de Dumnezeu, primii noștri părinți au purtat haina albă a nevinovăției. Ei au trăit în perfectă armonie cu voința lui Dumnezeu. ... Perechea sfântă era învăluită de o

lumină blândă și frumoasă, lumina lui Dumnezeu. ... Dar, când au păcătuțit, ei au rupt legătura cu Dumnezeu, iar lumina care îi acoperea a dispărut. Goi și plini de rușine, ei au încercat să înlocuiască veșmintele cerești, confecționându-și haine din frunze de smochin.

Noi nu putem, prin noi înșine, să ne asigurăm o haină a neprihănirii, pentru că profetul spune: „Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6). Nu există în noi niciun material din care să concepem un veșmânt pentru suflet, ca să nu ni se mai vadă goliciunea. Noi trebuie să primim haina neprihănirii făcută la războiul de țesut al cerului, însăși haina neprihănirii Domnului Hristos.

Dumnezeu a luat suficiente măsuri pentru ca noi să putem sta desăvârșiți în harul Său, fără să ducem lipsă de nimic, așteptând arătarea Domnului nostru. Ești pregătit? Ai îmbrăcat haina de nuntă? Acea haină nu va acoperi niciodată înșelătoria, stricăciunea, corupția sau ipocrizia. Ochiul lui Dumnezeu te privește. El poate discerne gândurile și intențiile inimii. Putem să ne ascundem păcatele de ochii oamenilor, dar nu putem ascunde nimic de Creatorul nostru. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 24 (16 ianuarie)

Domnul Isus Hristos a pregătit un veșmânt – haina dreptății Sale, pe care o va pune peste fiecare suflet pocăit și credincios care o va primi prin credință. Ioan a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Păcatul este încălcarea Legii. Hristos a murit ca să poată lua păcatele fiecărui om.

Un șorț din frunze de smochin nu ne va acoperi niciodată goliciunea. Păcatul trebuie luat, iar haina dreptății lui Hristos trebuie să-l acopere pe cel care a călcat Legea lui Dumnezeu. Apoi, când Domnul privește la păcătosul credincios, El vede nu frunzele de smochin care îl acoperă, ci haina dreptății lui Hristos, care este ascultarea perfectă de Legea lui Iehova. Astfel, omul și-a ascuns goliciunea nu sub o învelitoare din frunze de smochin, ci sub haina dreptății lui Hristos. – *The Upward Look*, p. 378

Luni, 1 iunie

Îndemnurile Duhului Sfânt

Dumnezeu va inspira oameni aflați în poziții umile să proclame mesajul adevărului prezent. Mulți dintre aceștia vor fi văzuți alergând

încoace și încolo, motivați de Duhul lui Dumnezeu să le ducă lumina celor aflați în întuneric. Adevărul este ca un foc în oasele lor, umplându-i de dorința arzătoare de a-i lumina pe cei care stau în întuneric. Mulți, chiar dintre cei lipsiți de educație, vor proclama Cuvântul Domnului. Și copiii vor fi îndemnați de Duhul Sfânt să meargă să vestească mesajul Cerului. Duhul va fi turnat peste cei care se supun îndemnurilor Sale. Lăsând deoparte regulile și poruncile oamenilor, precum și acțiunile prudente, ei se vor alătura armatei Domnului.

În viitor, oameni simpli vor fi îndemnați de Duhul Domnului să își părăsească ocupațiile obișnuite și să meargă să proclame ultimul mesaj de har. Aceștia trebuie să se pregătească pentru lucrare cât mai repede posibil, pentru ca eforturile lor să fie încununate de succes. Ei vor colabora cu ființele cerești, deoarece sunt gata să cheltuiască și să se cheltuiască în slujba Domnului. Nimeni nu are dreptul să-i împiedice pe acești lucrători. Trebuie să li se ureze de bine atunci când pornesc să-și împlinească marea misiune. Să nu le fie adresat niciun cuvânt ironic, pentru că ei seamănă semințele Evangheliei în locurile aride ale pământului.

Bunurile cele mai de preț ale vieții – simplitatea, onestitatea, sinceritatea, curăția, integritatea nepătată – nu pot fi cumpărate sau vândute; ele sunt oferite în aceeași măsură oricui: celui ignorant ca și celui educat, omului cu pielea neagră ca și omului alb, țăranului umil ca și regelui care stă pe tronul său. Lucrătorii smeriți, care nu se încred în puterea lor, ci lucrează în simplitate, încrezându-se întotdeauna în Dumnezeu, vor lua parte la bucuria Mântuitorului lor. Rugăciunile lor stăruitoare vor aduce suflete la cruce. În colaborare cu eforturile lor pline de sacrificiu, Isus va impresiona inimile, făcând minuni în convertirea sufletelor. Bărbați și femei vor fi adunați în comunitatea bisericii. Se vor construi case de rugăciune și se vor înființa școli. Inimile lucrătorilor se vor umple de bucurie când vor vedea mântuirea lui Dumnezeu. – *To Be Like Jesus*, p. 225

Când se roagă determinați de o dorință sinceră, oamenii nu se roagă în zadar. Domnul Își va împlini cuvântul și le va da Duhul Sfânt ca să-i conducă la pocăință față de Dumnezeu și la credința în Domnul nostru Isus Hristos. Ei se vor ruga și vor veghea, vor renunța la păcatele lor, dovedindu-și sinceritatea prin străduința lor energică de a

respecta poruncile lui Dumnezeu. Ei se vor ruga cu credință și nu numai că vor crede în Lege, ci vor și împlini poruncile ei. Ei vor declara că sunt de partea lui Hristos. Vor renunța la toate obiceiurile rele și la tovărășiile care tind să îndepărteze inima de Dumnezeu.

Toți păcătoșii care doresc să ajungă copii ai lui Dumnezeu trebuie să accepte adevărul că pocăința și iertarea nu pot să fie obținute prin niciun alt mijloc, în afară de ispășirea făcută de Hristos. Ei sunt siguri de lucrul acesta, dar, în același timp, trebuie să depună un efort care este în armonie cu lucrarea făcută pentru ei și să înalțe rugăciuni stăruitoare și neobosite spre tronul harului, cerând ca puterea înnoitoare a lui Dumnezeu să vină în sufletul lor.

Domnul Hristos îi iartă numai pe cei ce se pocăiesc, dar pe aceia pe care îi iartă îi face mai întâi să se pocăiască. Dumnezeu a pregătit totul, iar neprihănirea veșnică a lui Hristos îi este atribuită fiecărui suflet care crede. Veșmântul scump și nepătat, țesut în războiul cerului, este pregătit pentru păcătosul pocăit și plin de credință și fiecare poate să spună: „Mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu, căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii” (Isaia 61:10). – *To Be Like Jesus*, p. 382

Marti, 2 iunie

Adevărata pocăință

Mulți au idei greșite cu privire la natura pocăinței. Ei cred că nu pot veni la Hristos decât dacă se pocăiesc mai întâi și că pocăința îi pregătește pentru iertarea păcatelor lor. Este adevărat că pocăința precede iertarea păcatelor, pentru că numai inima zdrobită și smerită va simți nevoia de un Mântuitor.

Dar trebuie să aștepte păcătoșii până când se pocăiesc pentru a putea veni la Isus? Trebuie să fie considerată pocăința un obstacol între păcătos și Mântuitorul? Isus a spus: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Hristos îi atrage constant pe oameni la Sine, în timp ce Satana caută la fel de sânguincios, prin orice mijloc imaginabil, să-i îndepărteze de Mântuitorul lor. Hristos trebuie să le fie descoperit păcătoșilor ca Mântuitorul care moare pentru păcatele lumii și, pe măsură ce ei privesc la Mielul lui Dumnezeu murind pe crucea Calvarului, misterele răscumpărării încep să se descopere minții, iar bunătatea lui Dumnezeu îi conduce la pocăință.

Deși, pentru un filozof, planul de mântuire necesită cel mai profund studiu, pentru un copil nu este prea profund, așa încât să nu-l poată înțelege. Murind pentru păcătoși, Hristos a manifestat o dragoste de neînțeles și, privind la această dragoste, inima este impresionată, conștiința este trezită și sufletul este condus să se întrebe: „Ce este păcatul, încât se cere o astfel de jertfă pentru răscumpărarea victimei sale?” ... Apostolul Pavel a dat învățături cu privire la planul de mântuire. El declară: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț, înaintea norodului și în case, și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” Ioan, vorbind despre Mântuitorul, spune: „Știți că El S-a arătat ca să ne ia păcatele, și în El nu este păcat.” ...

Păcătoșii trebuie să vină la Hristos pentru că Îl văd ca Mântuitor al lor, singurul lor ajutor pentru a fi în stare să se pocăiască, pentru că, dacă ar fi posibil să se pocăiască fără să vină la Hristos, ar putea fi mântuiți și fără Hristos. Virtutea care vine de la Hristos este cea care duce la o pocăință autentică. ... Pocăința este la fel de mult darul lui Hristos ca iertarea și nu poate fi găsită în inima în care nu a intervenit Isus. Noi nu ne putem pocăi fără Duhul lui Hristos care să ne trezească conștiința, așa cum nu putem fi iertați fără Hristos. Hristos îl atrage la Sine pe păcătos prin manifestarea iubirii Sale de la cruce, iar jertfa Sa înmoaie inima, impresionează mintea și inspiră regret și căință în suflet. – *To Be Like Jesus*, p. 37.

Miercuri, 3 iunie

Har suficient

Asemenea Mântuitorului omenirii, al cărui tip era, în slujirea sa printre oameni, Elisei a unit lucrarea de vindecare cu cea de educare. Credincios și neobosit în toată lucrarea lui îndelungată și eficientă, Elisei s-a străduit să întărească și să promoveze importanta lucrare de educație îndeplinită în școala profeților. ... Cu ocazia uneia dintre vizitele la școala întemeiată în Ghilgal, el a vindecat o mâncare otrăvită. ...

Tot la Ghilgal, în timp ce foametea era încă în țară, Elisei a hrănit o sută de bărbați cu darul adus pentru el de către „un om din Baal-Șalișa”, „pâine din cele dintâi roade ... și anume douăzeci de pâini de orz și spice noi în sac”. ...

Câtă bunăvoință a arătat Domnul Hristos prin solul Său, îndeplinind această minune pentru potolirea foamei! De atunci, Domnul a lucrat mereu și mereu, deși nu într-un mod atât de vizibil și de clar, pentru împlinirea nevoilor omenești. ...

Harul lui Dumnezeu căzut peste partea cea mai mică o face să fie îndestulătoare. Mâna lui Dumnezeu o poate înmulți însutit. Din resursele Sale, El poate întinde o masă în pustie. Prin atingerea mâinii Sale poate să sporească proviziile sărăcicioase și să le facă îndestulătoare pentru toți. Puterea Lui a fost aceea care a înmulțit pâinile și spicele în mâinile fiilor prorocilor. ...

Când Domnul dă o lucrare de făcut, oamenii să nu stea și să se întrebe cât de înțeleaptă este porunca sau care va fi rezultatul probabil al eforturilor de a asculta. Hrana din mâna lor poate părea puțină pentru nevoile care trebuie împlinite, dar, în mâinile Domnului, se va dovedi mai mult decât îndestulătoare. Slujitorul „le-a pus pâinile înaintea și au mâncat și le-a mai și rămas, după cuvântul Domnului”.

El va înmulți darul adus Lui cu mulțumire și cu rugăciune ca să fie binecuvântat de El, așa cum a înmulțit hrana dată fiilor prorocilor și mulțimii obosite. – *Profeți și regi*, p. 244, 245

Joi, 4 iunie

Cea mai scumpă haină

Când un om își întoarce privirile de la imperfecțiunile omenești și privește la Isus, în caracterul său are loc o transformare divină. El își fixează privirea asupra lui Hristos și privește la El într-o oglindă care reflectă slava lui Dumnezeu și, privind, este schimbat în același chip, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. ...

Întoarce-ți ochii de la imperfecțiunile altora și fixează-i cu fermitate asupra lui Hristos! Cu o inimă smerită, studiază viața și caracterul Lui! Trebuie nu doar să fii mai luminat, ci și mai însuflețit ca să poți vedea ospățul care este înaintea ta și să mănânci și să bei trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu, care este Cuvântul Său. Gustând din Cuvântul Vieții cel bun, hrănindu-te cu Pâinea Vieții, poți vedea puterea unei lumi viitoare și poți fi făcut o faptură nouă în Hristos Isus. Dacă primești darurile Sale, vei fi reînnoit spre sfințire, iar harul Său va aduce roade în tine spre slava lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt Îl descoperă pe Hristos minții, iar credința se prinde strâns de El. Dacă Îl iei pe Hristos ca Mântuitor personal, vei cunoaște prin experiență valoarea marelui sacrificiu făcut pentru tine pe crucea de pe Calvar. Duhul lui Hristos lucrând asupra inimii o transformă după chipul Său, căci Hristos este modelul după care lucrează Duhul. Prin lucrarea făcută de Cuvântul Său, prin providența Sa, prin lucrarea Sa interioară, Dumnezeu imprimă asupra sufletului asemănarea cu Hristos.

A-L avea pe Hristos în inimă este prima ta lucrare, iar a-L descoperi ca Unul care poate să-ți mântuiască pe deplin pe toți cei care vin la El este următoarea ta lucrare. A-I sluji Domnului cu toată inima înseamnă a onora și a glorifica Numele Lui, concentrându-te asupra lucrurilor sfinte, având o minte plină de adevărurile vitale revelate în Cuvântul Său Sfânt. ...

Bunătatea, smerenia, blândețea, răbdarea și dragostea sunt atributele caracterului lui Hristos. Dacă ai spiritul lui Hristos, caracterul tău va fi modelat după caracterul Său. – *That I May Know Him*, p. 94

Adevărata sfîntîre îi unește pe credincioși cu Hristos și unii cu alții prin legăturile unei iubiri calde. Această unire face să curgă continuu în inimă torente de iubire asemenea iubirii lui Hristos, care se revarsă din nou în iubire unii pentru alții.

Este esențial pentru fiecare să aibă calitățile care au marcat desăvârșirea caracterului lui Hristos – iubirea Lui, răbdarea Lui, altruismul Lui și bunătatea Lui. ...

Este cea mai mare și mai fatală amăgire să presupunem că un om poate avea credința privind viața veșnică, fără să îi iubească pe frații săi cu o iubire asemenea celei a lui Hristos. Cine Îl iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său este plin de lumină și iubire. Dumnezeu este în el și în cei din jurul lui. Creștinii îi iubesc pe cei din jurul lor ca fiind suflete prețioase pentru care a murit Hristos. Nu există creștin care să nu iubească, pentru că „Dumnezeu este dragoste”. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 272 (20 septembrie).

Obstacolele

Sabat după-amiază, 6 iunie

O poartă strâmtă înseamnă o poartă prin care se intră greu. Prin această ilustrație, Hristos a arătat cât de greu este pentru oameni, bărbați și femei, să renunțe la lume și la atracțiile ei și să asculte din inimă și cu dragoste de poruncile lui Dumnezeu. Prin poarta largă se intră ușor. Intrarea prin ea nu necesită restricții care sunt dureroase pentru inima omenească. Lepădarea de sine și sacrificiul de sine nu se văd pe calea largă. Acolo, pofta nesățioasă și înclinațiile naturale găsesc loc din belșug. Acolo se pot vedea îngăduința de sine, mândrie, invidie, bănuieli rele, iubire de bani, înălțare de sine.

Hristos a spus: „Străduiți-vă” (NTR) – agonizați – „să intrați...” Trebuie să simțim dependența noastră continuă de Dumnezeu și marea slăbiciune a propriei noastre înțelepciuni, a capacității noastre de a judeca și lipsa noastră de putere și apoi să depindem în întregime de Cel care l-a biruit în locul nostru pe vrăjmaș, pentru că El are milă de slăbiciunea noastră și știa că am fi biruiți și am pieri dacă El nu ar veni în ajutorul nostru. ... Să nu credeți că prin vreun efort ușor sau obișnuit puteți câștiga răsplata veșnică. Aveți un vrăjmaș viclean pe drumul vostru. „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21). Iată bătălia în care trebuie să biruim așa cum a biruit Hristos. Viața Lui de încercări, de ispite, de trudă și conflict este înaintea noastră ca noi să o imităm. Putem face eforturi prin propriile noastre puteri, dar nu reușim. Însă, când cădem pe Stâncă, adică Hristos, neajutorați, suferinzi și având nevoie de ajutor, simțind în adâncul sufletului că victoria noastră depinde de meritele Sale, că, fără ajutorul special al marelui Biruitor, toate eforturile noastre vor fi zadarnice, atunci Hristos este gata mai degrabă să

trimită toți îngerii din cer ca să ne salveze de sub puterea vrăjmașului, decât să ne lase să cădem. – *That I May Know Him*, p. 304

Puritatea și soliditatea vieții noastre religioase depind nu numai de adevărul pe care îl acceptăm, ci și de cei în compania cărora stăm și de atmosfera morală pe care o respirăm. Credința, flexibilitatea și vigoarea, speranța, bucuria, îndoielile și temerile, lenea, prostia, invidia, gelozia, neîncrederea, egoismul, rătăcirea și decăderea sunt rezultatul asocierilor pe care le avem cu alții, al companiei pe care o avem și al atmosferei în care trăim, al aerului pe care îl respirăm. ...

Hristos, Marele Medic, a dat o rețetă pentru fiecare credincios. Acesta trebuie să mănânce hrana oferită în Cuvântul lui Dumnezeu. Iar credința care lucrează prin dragoste față de Dumnezeu și om depinde nu numai de hrana pe care o mâncăm, ci și de aerul pe care îl respirăm. Dacă ne asociem cu cei răi, respirăm o atmosferă contaminată de malarie păcatului. Asigurați-vă, prin asocierea cu urmașii blânzi și smeriți ai lui Isus, că respirați o atmosferă curată și sfântă. – *Our High Calling*, p. 255

Duminică, 7 iunie

Furtunile vieții

Înainte să sufere chinul de pe cruce, Domnul nostru Și-a făcut testamentul. El nu avea argint, aur sau case pe care să le lase ca moștenire ucenicilor Săi. Era un om sărac în ce privește averile pământești. Puțini din Ierusalim erau atât de săraci ca El. Dar El le-a lăsat ucenicilor Săi un dar mai prețios decât toate darurile pe care le-ar putea lăsa ca moștenire supușilor săi orice monarh pământesc. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea”, a spus El; „nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.”

Domnul le-a lăsat pacea care L-a însoțit în timpul vieții Sale pe pământ, pe care o avusese El în sărăcie, în suferințe și în prigoniri și care avea să-L însoțească în timpul agoniei Sale în Ghetsimani și pe crucea cea crudă.

Viața Mântuitorului pe acest pământ, deși trăită în mijlocul conflictelor, a fost o viață plină de pace. În timp ce dușmanii furioși Îl urmăreau neîncetat, El zicea: „Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” Nicio

furtună a mâniei satanice nu putea tulbura calmul acelei comuniuni perfecte cu Dumnezeu. Și El ne spune: „Vă dau pacea Mea.”

Cei care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și își încredințează sufletul în mâna Sa și viața sub conducerea Sa, vor găsi pace și liniște. Nimic din lume nu-i va putea întrista atunci când Isus îi bucură prin prezența Sa. În supunerea desăvârșită se află odihnă deplină. Domnul spune: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.” ...

Experiența fiecărui om mărturisește despre adevărul cuvintelor Scripturii: „Cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști.” ... Păcatul ne-a distrus pacea. ... Niciun om nu-și poate controla patimile tiranice ale inimii. În această privință suntem la fel de neajutorați cum au fost ucenicii în fața furtunii năprasnice. Dar Cel care a poruncit valurilor Mării Galileei să se liniștească a rostit cuvântul „pace” pentru fiecare om. Oricât de violentă ar fi vijelia, cei care se îndreaptă spre Isus cu strigătul: „Doamne, scapă-ne!” vor găsi scăpare. Harul Său, care împacă sufletul cu Dumnezeu, domolește frământările patimilor omenești și, în dragostea Sa, inima găsește odihnă. „A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit. ... Domnul i-a dus la limanul dorit.” ...

Inima care este în armonie cu Dumnezeu are parte de pacea cerului și va răspândi influența ei binecuvântată peste tot în jur. Spiritul păcii se va odihni ca roua peste inimile oboseite și tulburate de frământările pământești. – *Asemenea lui Hristos*, p. 278 (21 septembrie)

Luni, 8 iunie

Vindecarea

Satana este distrugătorul; Domnul este Restauratorul. Domnul nu a lucrat ca medic în felul în care dorește să lucreze, pentru că, spune El: „... Nu vreți să veniți la Mine, ca să vă dau viață”. Noi căutăm alinare în orice sursă, mai puțin la Acela care a proclamat deasupra mormântului împrumutat de Iosif: „Eu sunt Învierea și Viața!” ...

Hristos a întâlnit un suflet sărman, o femeie care cheltuisese tot ce avea pentru a fi vindecată de o boală fizică. Raportul biblic spune că ea cheltuisese tot ce avea pe la mulți medici și starea ei nu era cu nimic mai bună, ci, mai degrabă, se înrăutățise. Dar o singură atingere de Hristos prin credință a îndepărtat infirmitatea pe care o avea de mulți

ani. Această femeie suferindă a venit prin spatele lui Hristos și s-a atins haina de Lui, având credință în Persoana care purta acea haină și îndată a fost vindecată. ...

Hristos a dorit să dea o lecție pe care toți cei prezenți să nu o uite niciodată. El voia să arate diferența dintre atingerea unei credințe vii și o atingere obișnuită. El a spus: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.” Când „s-a văzut dată de gol”, femeia a ieșit în față tremurând și, aruncându-se la picioarele Lui, și-a spus povestea ei demnă de milă. Hristos a mângâiat-o: „Îndrăznește, fiică”, a spus El, „credința ta te-a mântuit; du-te în pace și fii vindecată de boala ta.”

De ce nu venim la Isus cu credință? Mulți Îl ating în mod obișnuit, venind în contact doar cu persoana Lui. Femeia a făcut mai mult decât atât. Și-a întins mâna cu credință și a fost vindecată pe loc. ... Prietenii adevărații Îl vor onora pe Cel care este Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Hristos Se va dovedi a fi medicul care reface atât trupul, cât și sufletul. Cei ce sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu vor lua jugul lui Hristos și vor fi, cu suflet, trup și spirit, într-o relație strânsă cu Dumnezeu. ...

Voința oamenilor, bărbați, femei și copii, trebuie antrenată prin cooperarea cu Dumnezeu. ... Armonia bucuriei spirituale și sănătatea, atât cea spirituală, cât și cea fizică, vor fi evidente și vor promova acea binecuvântare pe care Domnul Isus a venit în lumea noastră să o ofere fiecărui om care va crede. – *Hristos Biruitorul*, p. 239 (20 august)

Marți, 9 iunie

Iov

Când depresia apasă asupra sufletului nu este o dovadă că Dumnezeu S-a schimbat. El este „același ieri, azi și în veac” (Evrei 13:8). Ești sigur de favoarea lui Dumnezeu atunci când simți razele Soarelui Dreptății, dar, dacă norii îți acoperă sufletul, nu trebuie să simți că ești părăsit. Credința ta trebuie să străpungă întunericul. Ochiul tău trebuie să fie curat, să vadă clar, și întregul tău trup va fi plin de lumină. Bogățiile harului lui Hristos trebuie păstrate în minte. Păstrează ca o pe comoră lecțiile pe care ți le oferă dragostea Lui. Fie ca și credința ta să fie ca a lui Iov, ca să poți declara: „Chiar dacă mă va ucide, tot mă voi încrede în El.” ...

Cele mai grele experiențe din viața creștinului pot fi cele mai binecuvântate. Providența specială a orelor întunecate poate încuraja sufletul în următoarele atacuri ale lui Satana și îl poate înarma pe slujitorul lui Dumnezeu pentru a rezista în încercări de foc. Încercarea credinței tale este mai prețioasă decât aurul. Trebuie să ai acea încredere statornică în Dumnezeu, care nu este tulburată de ispitele și raționamentele înșelătorului. Ia-L pe Domnul pe cuvânt. Trebuie să studiezi făgăduințele și să ți le însușești după cum ai nevoie. „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17). ...

Credința este cea care familiarizează sufletul cu existența și prezența lui Dumnezeu și, atunci când trăim cu ochii ațintiți numai asupra slavei Sale, discernem din ce în ce mai mult frumusețea caracterului Său. Sufletele noastre devin tari în putere spirituală, pentru că respirăm atmosfera cerului și, dându-ne seama că Dumnezeu este la dreapta noastră, vom rămâne neclintiți. ... Ar trebui să trăim ca în prezența Celui Infinit. ...

Înțelepciunea divină va călăuzi pașii celor care își pun încrederea în Domnul. Dragostea divină îi va înconjura și ei vor simți prezența Mângâietorului, a Duhului Sfânt. – *Our High Calling*, p. 324

În experiența tuturor vin vremuri de descurajare cruntă și dezamăgire amară – zile când amărăciunea le este partea și le este greu să creadă că Dumnezeu mai este binefăcătorul cel iubitor al copiilor Lui de pe pământ, zile când necazurile hărțuiesc sufletul până acolo, încât moartea pare mai de dorit decât viața. În asemenea împrejurări, mulți își pierd încrederea în Dumnezeu și sunt duși în robia îndoielii, în sclavia necredinței. În acele situații, dacă am putea să vedem cu ochii spirituali semnificația providenței lui Dumnezeu, am vedea îngerii căutând să ne salveze de noi înșine, luptând să așeze picioarele noastre pe o temelie mai tare decât dealurile veșnice. Atunci, o credință nouă, o viață nouă ar curge în ființa noastră.

În ziua necazului și întunecimii lui, Iov cel credincios a spus: „Ah! Aș vrea mai bine gătuirea, mai bine moartea decât aceste oase! Le disprețuiesc! ... Nu voi trăi în veci... Lasă-mă, căci doar o suflare mi-i viața!”

Dar, deși dezgustat de viață, Iov nu a fost lăsat să moară. I s-au arătat posibilitățile viitorului și i s-a dat o solie de nădejde: „Și atunci,

îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică; îți vei uita suferințele și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs.”

Din adâncimile descurajării și mâhnirii, Iov s-a ridicat pe înălțimile încrederii fără rezervă în puterea salvatoare a lui Dumnezeu. El declară biruitor: „Chiar dacă mă va ucide, eu voi nădăjdui în El.” – *Profeti și regi*, p. 162, 163

Miercuri, 10 iunie

Drumul spre Emaus

În prima zi a săptămânii de după răstignirea lui Hristos, ucenicii aveau toate motivele ca inimile să le fie pline de bucurie. Dar această zi nu a fost o zi de bucurie pentru toți. Pentru unii a fost o zi de incertitudine, confuzie și nedumerire. ... Femeile au adus vești care ... confirmau cu certitudine că Hristos înviase din morți, spunând că ele însele Îl văzuseră pe Isus viu, în grădină.

Dar ucenicii tot păreau a nu crede. Speranțele lor muriseră odată cu Hristos. Și, când le-au fost aduse vești despre înviere, lucrul acesta era atât de diferit de ceea ce anticipaseră ei, încât nu puteau să creadă. ... De la martori oculari, unii dintre ucenici obținuseră o relatare destul de completă a evenimentelor de vineri. Alții văzuseră scenele răstignirii cu propriii ochi. În după-amiaza primei zile a săptămânii, doi dintre ucenici, neliniștiți și nefericiți, au decis să se întoarcă acasă în Emaus, un sat aflat la aproximativ treisprezece kilometri de Ierusalim. ...

Nu ajunseseră prea departe, când li s-a alăturat un Străin. Dar erau atât de absorbiți în întristarea și dezamăgirea lor, încât nu l-au luat în seamă. Și-au continuat conversația, exprimându-și gândurile inimii. ... Isus știa că inimile lor erau legate de El în dragoste și ar fi vrut să-i ia în brațe, să le șteargă lacrimile și să pună bucurie și veselie în inimile lor. Dar mai întâi trebuia să le dea niște lecții pe care să nu le uite niciodată. ...

Cu inimile îndurerate de dezamăgire și cu buze tremurânde, au spus: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel, dar ... iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.”

De ce nu și-au amintit ucenicii cuvintele lui Hristos și nu și-au dat seama că evenimentele trebuiau să se petreacă așa cum se petrecuseră? De ce nu-și dădeau seama că ultima parte a desfășurării trecerii

Sale pe pământ trebuia să se împlinească la fel de exact ca prima parte, că a treia zi El urma să învie? Aceasta era partea pe care ar fi trebuit să și-o amintească ucenicii. Preoții și conducătorii nu o uitaseră. – *Hristos Biruitorul*, p. 295 (15 octombrie)

Joi, 11 iunie

Să-L vedem pe Isus!

Când S-a așezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, Isus venea din Iudeea, unde lucrarea Lui adusese puține roade. ... Era obosit și flămând; cu toate acestea, nu a neglijat ocazia de a vorbi unei singure femei, deși era străină, fără legături cu Israel, și ducea o viață de păcat fățiș. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 194

În timp ce vorbea cu Isus, femeia a fost impresionată de cuvintele Lui. Ea și-a dat seama de setea sufletului ei, pe care apele fântânii din Sihar n-o puteau stinge niciodată. Nimic din ceea ce întâlnise până aici nu o atrăsese către o țintă mai înaltă. Isus a convins-o că citea тайnele vieții ei și, cu toate acestea, a simțit că îi este prieten, că este plin de milă și de iubire. Deși curăția prezenței Lui îi condamna păcatul, El nu rostise niciun cuvânt de acuzare, ci îi vorbise de harul Lui care-i putea înnoi sufletul. ...

Lăsând vasul de apă, ea s-a întors în cetate, să le ducă vestea și altora. ... Cu inima umplută de bucurie, ea s-a grăbit să le ducă și altora lumina prețioasă pe care o primise. ... Cuvintele ei le-au atins inimile. Pe fața ei era o nouă expresie, întreaga ei înfățișare se schimbase. Au vrut și ei să-L vadă pe Isus. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 189, 191

Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteanca a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. ... Gândurile lor erau ațintite asupra unei lucrări mari, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că în jurul lor chiar era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul. ...

Femeia aceasta reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar.

Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 195

Să vorbim despre El!

Sabat după-amiază, 13 iunie

Adevărații creștini vor avea o experiență ca a lui Hristos în pustia ispitirii, în special cei care se angajează în a salva suflete din cursele lui Satana. Ei vor avea de întâmpinat atacurile vrăjmașului oricărei dreptăți și, așa cum a biruit Hristos, și ei pot birui, prin harul Său. Creștinii nu ar trebui să simtă că sunt abandonați de Dumnezeu atunci când sunt supuși unor ispite grele. Dacă vor rămâne neclintiți de ispite, Satana îi va lăsa, iar îngerii le vor sluji așa cum au făcut cu Isus. Nu există nicio mângâiere egală cu aceea de care se bucură creștinii atunci când sufletul ispitit a suferit cu răbdare și Satana a fost astfel învins. Ei au dat mărturie pentru Isus, bazându-se cu totul pe Cuvântul lui Dumnezeu: „Este scris” și, astfel, au rezistat oricărui atac al lui Satana, până când l-au făcut să se retragă și au obținut victoria.

Să nu-i desconsiderăm în niciun caz pe unii oameni din cauză că sunt greu ispitiți și valurile par să le treacă peste cap. Trebuie să ne amintim că Domnul Isus a fost ispitit greu în toate privințele, așa cum suntem și noi ispitiți, ca să-i poată ajuta pe toți cei care sunt ispitiți. ...

Fiecare dintre noi are o influență personală. Cuvintele și faptele noastre lasă o impresie de neșters. Este datoria noastră să trăim nu pentru noi înșine, ci pentru binele altora, și să nu ne lăsăm controlați de sentimente, ci de principii. Ar trebui să ținem seama de faptul că influența noastră este o putere spre bine sau spre rău. Suntem fie o lumină care aduce bucurie, fie o furtună care distruge. ...

Legea lui Dumnezeu ne cere să ne iubim unul pe altul așa cum ne iubim pe noi înșine. Atunci, fiecare capacitate și acțiune a minții trebuie să fie folosite pentru a face cât mai mult bine. ... Cât de plăcut Îi este Dătătorului să păstrăm darurile împărătești ale sufletului, astfel încât ele să le vorbească și altora cu putere! Ele sunt veriga de legătură dintre Dumnezeu și oameni și descoperă spiritul lui Hristos și

atributele cerului. Puterea sfințeniei arătată, dar fără să ne lăudăm cu ea, vorbește mai elocvent decât cele mai iscusite predici. Ea vorbește despre Dumnezeu și le arată oamenilor ce au de făcut, cu mai multă putere decât o pot face doar vorbele. – *Hristos Biruitorul*, p. 210 (22 iulie)

Ca martori pentru Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, ce am auzit și am simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune cum am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisi ce știm despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturia pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea piere. ...

Creștinul adevărat va face din Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în toate. Niciun motiv născut din ambiție nu va răci dragostea lui pentru Dumnezeu; stăruitor și neabătut, el va face ca cinstea să-I fie dată Tatălui ceresc. Numai atunci când suntem credincioși în cinstirea Numelui lui Dumnezeu înclinațiile noastre sunt în supravegherea divină și suntem făcuți în stare să creștem în putere spirituală și intelectuală.

Isus, Maestrul divin, a înălțat întotdeauna Numele Tatălui Său ceresc. El i-a învățat pe ucenici să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-Se Numele Tău” (Matei 6:9). Și nu trebuia ca ei să uite să recunoască: „A Ta este... slava” (vers. 13). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 105 (7 aprilie)

Duminică, 14 iunie

„Din prisosul inimii...”

Planul lui Dumnezeu a fost ca, prin Iosif, religia biblică să le fie făcută cunoscută egiptenilor. Acest martor credincios urma să-L reprezinte pe Hristos la curtea regilor. Prin vise, Dumnezeu a comunicat cu Iosif în tinerețea sa, dându-i o idee despre poziția înaltă pe care urma să fie chemat să o ocupe. Pentru a împiedica împlinirea viselor sale, frații lui l-au vândut ca sclav, dar fapta lor crudă a dus tocmai la împlinirea a ceea ce fusese descoperit prin vise.

Cei care încearcă să răstoarne planul lui Dumnezeu și se opun voinței Sale pot părea, pentru o vreme, că prosperă, dar Dumnezeu

este la lucru pentru a-și împlini propriile scopuri și El va arăta cine este conducătorul cerurilor și al pământului.

Iosif a considerat vânzarea sa în Egipt drept cea mai mare nenorocire care se putea abate asupra lui, dar a înțeles că trebuie să se încreadă în Dumnezeu așa cum nu făcuse niciodată mai înainte, pe când era protejat de dragostea tatălui său. Iosif l-a adus pe Dumnezeu cu el în Egipt, iar acest fapt a fost evident prin comportamentul său plăcut chiar atunci când suferea. După cum chivotul lui Dumnezeu aducea pace și prosperitate pentru Israel, tot așa acest tânăr care Îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El a adus o binecuvântare Egiptului. Aceasta s-a manifestat într-un mod atât de vizibil, încât Potifar, în casa căruia slujea, a atribuit toate binecuvântările sale sclavului pe care-l cumpărase și l-a făcut mai degrabă un fiu decât un slujitor. Scopul lui Dumnezeu este ca aceia care Îl iubesc și onorează Numele Lui să fie și ei onorați, iar slava dată lui Dumnezeu prin ei să se reflecte asupra lor.

Caracterul lui Iosif nu s-a schimbat când a fost înălțat într-o poziție de încredere. A fost adus acolo unde virtutea sa avea să strălucească într-o lumină distinctă prin fapte bune. Binecuvântarea lui Dumnezeu a venit asupra lui în casă și pe câmp. Toate responsabilitățile casei lui Potifar au fost puse asupra lui. Și, în toate acestea, a dat dovadă de o integritate neclintită, pentru că el Îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El. – *Ye Shall Receive Power*, p. 256

Noi suntem împuterniciți să avem aceeași părere ca și ucenicul iubit despre cei care pretind că sunt în Hristos, dar trăiesc călcând Legea lui Dumnezeu. În aceste zile de pe urmă, există rele asemănătoare cu cele care amenințau prosperitatea primei biserici și ar trebui să luăm bine seama la învățăturile apostolului Ioan în această privință. „Trebuie să aveți iubire”, este strigătul ce se aude pretutindeni, îndeosebi din partea acelor care se pretind sfinți. Dar adevărata iubire este prea curată pentru a acoperi un păcat nemărturisit. Deși trebuie să iubim sufletele pentru care a murit Hristos, nu trebuie să facem niciun compromis cu răul. Nu trebuie să ne unim cu cei răzvrățiți și să numim aceasta iubire. Dumnezeu cere din partea poporului Său din acest timp să stea pentru adevăr tot atât de neclintit cum a stat și Ioan, împotrivindu-se rătăcirilor distrugătoare de suflet. ...

Mărturia sa cu privire la viața și moartea Mântuitorului era clară și plină de putere. El vorbea din preaplinul unei inimi care prisosea de

iubire față de Mântuitorul și nicio putere nu reușea să stea împotriva cuvintelor sale. – *Asemenea lui Hristos*, p. 66 (21 februarie)

Luni, 15 iunie

Neforțat, dar cu putere

Atunci Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit înaintea imensei mulțimi, arătându-se nevătămați. Prezența Mântuitorului lor îi ferise de vătămare și numai legăturile fuseseră arse. „Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii și sfetnicii împăratului s-au strâns și au văzut că focul n-avusesese nicio putere asupra trupurilor acestor oameni, că nici perii din capul lor nu se pârliseră, hainele le rămăseseră neschimbate și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei.”

Chipul cel mare de aur înălțat cu atâta fast a fost uitat. În prezența viului Dumnezeu, oamenii se temeau și se cutremurau. Împăratul umilit a fost constrâns să recunoască: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!”

Experiențele din ziua aceea l-au condus pe Nebucadnețar să dea un decret: „Orice om, din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi de rău pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt Dumnezeu”, a susținut el ca motiv al poruncii, „care să poată izbăvi ca El”.

Cu aceste cuvinte și altele ca acestea, împăratul Babilonului s-a străduit să răspândească înaintea tuturor popoarelor pământului convingerea lui că puterea și autoritatea Dumnezeului evreilor erau demne de adorare supremă. Și Dumnezeu a fost mulțumit de efortul împăratului de a-I arăta respectul și de a face o mărturisire împăratească de supunere tot atât de larg răspândită cum era Imperiul Babilonian.

Era numai drept din partea împăratului să facă o mărturisire publică și să caute să-L înalțe pe Dumnezeul cerului mai presus de toți ceilalți zei, dar, în străduința de a-i obliga pe supușii săi să facă o mărturisire asemănătoare a credinței și să dea pe față același respect, Nebucadnețar își depășea dreptul de suveran vremelnic. El nu avea

dreptul, nici civil și nici moral, de a-i amenința cu moartea pe oameni pentru că nu se închinau lui Dumnezeu, cum nu avea nici dreptul ca, prin decret, să-i dea pradă flăcărilor pe toți aceia care refuzau să se închine chipului de aur. Niciodată Dumnezeu nu îi impune omului ascultare. El îi lasă pe toți liberi să aleagă cui doresc să slujească.

Prin eliberarea slujitorilor Săi credincioși, Domnul a declarat că El este de partea celor oprimați și mustră toate puterile pământești care se răzvrătesc împotriva autorității Cerului. Cei trei tineri evrei au mărturisit în fața întregului popor al Babilonului credința lor în Acela Căruia l se închinau. Ei s-au încrezut în Dumnezeu. În ceasul încercării, ei și-au adus aminte de făgăduința: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2). Și credința lor în Cuvântul cel viu fusese onorată într-un mod minunat înaintea tuturor. Veștile cu privire la eliberarea lor minunată au fost duse în multe țări de către reprezentanții diferitelor popoare care fuseseră invitați de Nebucadnețar la festivitatea dedicării. Prin credințioșia copiilor Săi, Dumnezeu a fost proslăvit pe întregul pământ. – *Profeți și regi*, p. 510

Marți, 16 iunie

Cum să-L prezentăm pe Domnul Isus

Nu mai era decât o singură speranță pentru neamul omenesc – ca, în această masă de elemente discordante care propagau stricăciunea, să fie aruncat un aluat nou, să i se aducă omenirii puterea unei vieți noi, să i se redea lumii cunoașterea de Dumnezeu.

Hristos a venit să restabilească această cunoaștere. A venit pentru a da la o parte învățăturile false, prin care cei care pretindeau că-L cunosc pe Dumnezeu Îl reprezentaseră greșit. A venit să arate practic natura Legii Sale, să descopere în propriul caracter frumusețea sfințeniei.

Hristos a sosit în lume cu toată iubirea acumulată de-a lungul veșniciei. Dând la o parte impunerile arbitrarie, care împovăraseră Legea lui Dumnezeu, El a arătat că Legea Sa este o Lege a iubirii, o expresie a bunătății divine. A arătat că fericirea omenirii depinde de ascultarea de principiile ei și, alături de aceasta, stabilitatea, însăși baza și structura societății omenești.

Atât de departe de a emite cerințe arbitrare, Legea lui Dumnezeu le este dată oamenilor ca zid de apărare, ca scut. Oricine acceptă principiile ei este păzit de rău. Fidelitatea față de Dumnezeu implică fidelitatea față de om. Astfel, Legea apără drepturile și individualitatea fiecărei ființe omenești.

Ea îi oprește pe conducători să oprească și pe subordonați să nu dea ascultare. Asigură bunăstarea omului atât pentru lumea aceasta, cât și pentru lumea care va veni. Pentru cel supus, ea reprezintă făgăduința vieții veșnice, căci exprimă principiile care vor exista etern.

Hristos a venit pentru a demonstra valoarea principiilor divine, descoperind puterea lor pentru regenerarea omului. A venit pentru a-i învăța pe oameni cum pot fi dezvoltate și aplicate aceste principii.

Pentru oamenii aceluia veac, valoarea tuturor lucrurilor era determinată de modul de prezentare exterioară. În timp ce religia scăzuse ca putere, crescuse ca pompă. Învățătorii aceluia timp căutau să inspire respect prin etalare și ostentație. Viața lui Isus se afla în contrast izbitor cu toate acestea. Viața Lui demonstra lipsa de valoare a ceea ce era privit de către oameni ca fiind lucrurile de căpetenie ale vieții. Născut în mediul social al celor mai needucați, locuind în casa unui țăran, folosind mâncarea pe care o mânca un țăran, cu ocupația unui meșteșugar, ducând o viață obscură, identificându-Se cu truditarii neștiuți ai lumii – în aceste condiții și în acest mediu, Isus a urmat planul divin de educație. El nu a căutat școlile din timpul Său, cu obiceiul acestora de a mări proporțiile lucrurilor mici și de a micșora lucrurile mari. Educația Sa a fost dobândită direct de la sursele aprobate de cer – din muncă folositoare, din studiul Scripturilor și al naturii și din experiențele vieții – manualele lui Dumnezeu, pline de învățături pentru toți aceia care sunt gata să le prindă cu o mână neșovăitoare, un ochi atent și o inimă deschisă pentru a pricepe. – *Educație*, p. 76, 77

Miercuri, 17 iunie

Un copil rătăcitor

„Ce crezi despre Hristos?” Ce înseamnă El pentru tine? Este credința ta centrată în El ca Mântuitor al tău? Crezi că El te mântuiește de păcat, că îți atribuie neprihănirea Sa?

„Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina.” Nu vor să vină la lumină de frica pedepsei. Aceasta este

poziția adoptată de mulți. Numele lor sunt în registrele bisericilor. Ei țin o serie de ceremonii, dar nu iubesc adevărul. S-au mulțumit să stea la ușă. Nu se străduiesc să ajungă în prezența lui Hristos, pentru a se împărtăși de slava vieții Sale regale. Caracterul lor nu este adus în armonie cu adevărul. Nu au acea credință care lucrează prin dragoste și purifică sufletul. Vorbirea de rău, bănuielile rele, faptele necinstite aruncă o umbră întunecată pe calea lor. Credința lor se afundă în această umbră a rușinii și simt că sunt despărțiți de Hristos. Simt o muștrare de conștiință, o condamnare în viață. Ei simt dorința de a se ascunde de Dumnezeu. Lumina a venit în lume, dar ei iubesc întunericul mai degrabă decât lumina, pentru că faptele lor sunt rele. ...

A sosit vremea când este în interesul nostru veșnic să credem în Hristos. ... El este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. El spune: „Voi... scrie [Legea Mea] în inimile lor.” El va pune în cei care vin la El cu credință un principiu divin al sfințeniei, care va domni în suflet, luminând înțelegerea și captivând afecțiunile. ...

[Matei 11:28-30 citat.] Ce invitație! Aceasta este invitația pe care i-a făcut-o El lui Enoh înainte ca lumea să fie nimicită prin Potop. ... Hristos a fost Mântuitorul lui Enoh tot atât de real pe cât este Mântuitorul nostru și, în puterea Sa, în ciuda corupției aceluia veac degenerat, Enoh și-a desăvârșit un caracter creștin.

Glasul care ne spune: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric”, i-a spus aceleași cuvinte lui Enoh, asigurându-l că, dacă îl va urma pe Mântuitorul, nu va umbla în întunericul ignoranței.

Domnul l-a instruit pe Enoh și l-a făcut străjerul Său. El a fost un martor credincios pentru Dumnezeu. El i-a avertizat pe locuitorii lumii vechi să nu urmeze exemplul lui Cain în ce privește închinarea, ci să-I slujească Dumnezeului celui viu. – *Hristos Biruitorul*, p. 52 (15 februarie)

Joi, 18 iunie

Să-i aducem înapoi!

Îngerul care se unește cu îngerul al treilea în proclamarea mesajului lui va lumina tot pământul cu slava lui. În acest context, este prezisă o acțiune mondială care se va desfășura cu o putere neobișnuită. Mișcarea adventistă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu. Mesajul primului înger a fost dus în toate

centrele misionare din lume, iar în unele țări s-a manifestat un interes religios amplu, cum nu s-a mai întâlnit de la Reforma din secolul al XVI-lea. Dar acel curent va fi depășit de puternica mișcare din timpul ultimei avertizări a îngerului al treilea.

Manifestarea va semăna cu cea din Ziua Cincizecimii. După cum ploaia timpurie a fost dată prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul predicării Evangheliei, pentru a face să răsară prețioasa sămânță, tot așa ploaia târzie va fi dată la încheierea lucrării, pentru coacerea recoltei. „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul” (Osea 6:3). „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul Dumnezeu vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară” (Ioel 2:23). „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna Duhul Meu peste orice făptură.” „Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Faptele 2:17,21).

Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul predicării Evangheliei urmează să se îplinească din nou prin revărsarea ploii târzii la încheierea ei. Acestea sunt „vremurile de înviore” la care se referea apostolul Petru când exclama: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Faptele 3:19,20).

Trimiși ai lui Dumnezeu cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare se vor grăbi din loc în loc să transmită mesajul din cer. Avertizarea va fi rostită prin mii de voci pe tot pământul. Se vor face miracole, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Dar și Satana va lucra prin false minuni, făcând să coboare chiar foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). Astfel, locuitorii pământului vor fi determinați să ia o poziție.

Mesajul va fi transmis nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsa și va aduce rod. Publicațiile distribuite de misionari și-au exercitat influența, totuși mulți, a căror minte a fost impresionată, au fost împiedicați

să înțeleagă pe deplin adevărul sau să-i dea ascultare. Acum, razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut strâns. Relațiile de familie și legătura cu biserica nu-i mai pot trage înapoi acum. Adevărul este mai valoros pentru ei decât orice. În ciuda forțelor unite împotriva adevărului, un mare număr de oameni va lua poziție de partea Domnului. – *Tragedia veacurilor*, p. 611, 612

Vineri, 19 iunie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Hristos ne înalță prin suferință”, p. 364 (16 decembrie).

Pentru totdeauna

Sabat după-amiază, 20 iunie

Lucrarea noastră de aici se va încheia în curând și fiecare om își va primi răsplata după cum a lucrat. Mi s-a arătat răsplata sfinților, moștenirea lor nepieritoare și am văzut că aceia care au suferit cel mai mult pentru adevăr nu vor zice că au avut o viață grea, ci vor considera cerul destul de ieftin.

Fiecare zi își poartă povara raportului ei de datorii neîndeplinite, de neglijență, de egoism, de înșelăciune, de fraudă, de lăcomie. Ce grămadă de fapte rele se adună pentru judecata finală! Atunci când Hristos vine, „plata este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui”, ca să dea fiecărui om după faptele lui. Ce lucruri vor fi descoperite atunci! Ce uluire va fi pe fața unora, atunci când faptele vieții lor vor fi aduse la lumină de pe paginile istoriei!

Fiecare faptă bună și fiecare faptă greșită, precum și influența lor asupra altora, este urmărită de Cercetătorul inimilor, căruia Îi este descoperită orice taină. Iar răsplata va fi în funcție de motivele care au determinat acțiunea.

Venirea lui Hristos este aproape și se grăbește foarte mult. Timpul în care să lucrăm este scurt, iar oamenii, bărbați și femei, pier. ...

Avem nevoie de puterea de convertire a lui Dumnezeu care să ne ia în stăpânire ca să putem înțelege nevoile unei lumi care piere. Povara mesajului meu către voi este: Pregătiți-vă, pregătiți-vă să-L întâmpinați pe Domnul! Pregătiți-vă candelile și lăsați lumina adevărului să lumineze la drumuri și la garduri! Există o lume care trebuie avertizată cu privire la apropierea cu repeziciune a sfârșitului tuturor lucrurilor...

Să căutăm o nouă convertire. Avem nevoie de prezența Duhului Sfânt al lui Dumnezeu cu noi, pentru ca inimile noastre să fie înmuiate

și să nu aducem un spirit aspru în lucrare. Mă rog ca Duhul Sfânt să ia pe deplin în stăpânire inimile noastre. Să ne comportăm ca niște copii ai lui Dumnezeu care caută sfat la El, gata să-I îndeplinească planurile oriunde sunt prezentate. Dumnezeu va fi glorificat de un astfel de popor, iar cei care vor fi martori la zelul nostru vor spune: Amin! Amin! – *Maranatha*, p. 312 (31 octombrie)

Dumnezeu le impune în mod categoric tuturor urmașilor Săi, ca o datorie, ca, prin influența și mijloacele lor, să fie o binecuvântare pentru ceilalți. ... Făcând acest lucru pentru alții, vor experimenta o plăcută satisfacție și o pace interioară care vor fi o răsplată suficientă. Când sunt animați de o dorință înaltă și nobilă de a le face bine altora, vor găsi adevărata fericire în îndeplinirea cu credincioșie a multelor îndatoriri ale vieții. Aceasta va aduce mai mult decât o răsplată pământească, fiindcă fiecare îndeplinire cu credincioșie și altruism a datoriei este observată de îngeri și strălucește în raportul vieții lor. În cer, nimeni nu se va gândi la sine și nici nu-și va căuta propria plăcere, ci toți, din iubire curată și autentică, vor căuta fericirea ființelor cerești din jurul lor. Dacă dorim să ne bucurăm de societatea cerească pe pământul înnoit, trebuie să fim guvernați de principiile cerului, aici, pe pământ. – *În locurile cerești*, p. 233 (14 august)

Duminică, 21 iunie

Viața în prezent

Dumnezeu este sursa vieții, a luminii și a bucuriei pentru întregul univers. Așa cum vin razele de lumină de la soare și cum țâșnesc apele dintr-un izvor puternic, tot așa se revarsă de la Dumnezeu binecuvântări peste toate ființele create de El. Când viața lui Dumnezeu este în inima oamenilor, ea se va revărsa asupra altora în iubire și binecuvântare.

Bucuria Mântuitorului nostru a constat în ridicarea și mântuirea celor căzuți în păcat. De aceea, El n-a ținut prea mult la viața Sa, ci a suferit crucea și a disprețuit rușinea. La rândul lor, îngerii lucrează neconștient pentru fericirea altora. Aceasta este bucuria lor. Îngerii fără păcat îndeplinesc o lucrare pe care inimile egoiste ar considera-o ca fiind un serviciu umilitor, și anume aceea de a sluji nevoilor celor nenorociți, care le sunt inferiori sub toate aspectele în ce privește

caracterul și poziția. Spiritul lui Hristos, al iubirii care se jertfește pe sine, este spiritul care umple cerul și constituie esența fericirii lui. Acesta este spiritul pe care îl vor avea urmașii lui Hristos și aceasta este lucrarea pe care o vor îndeplini ei.

Când este păstrată în inimă ca o comoară, iubirea lui Hristos nu poate rămâne ascunsă, ci se răspândește ca mirosul unui parfum plăcut. Influența ei sfântă va fi simțită de toți aceia cu care venim în contact. Spiritul lui Hristos în inimă este ca un izvor în deșert, înviorând totul și făcându-i pe cei care sunt gata să moară nerăbdători să bea din apa vieții.

Iubirea lui Hristos se va manifesta printr-o dorință de a lucra așa cum a lucrat El pentru binecuvântarea și înălțarea omenirii. Ea conduce la o atitudine de iubire, bunătate și simpatie față de toate ființele de care Se îngrijește Tatăl nostru ceresc.

Viața Mântuitorului pe pământ n-a fost o viață comodă, închinată Sieși, ci El a trudit, depunând eforturi serioase, perseverente și neobosite pentru mântuirea omenirii pierdute. De la iesle la Calvar, El a mers pe calea renunțării la Sine și nu a căutat să fie scutit de misiuni grele, de călătorii istovitoare și de griji și activități epuizante. Domnul Hristos a spus: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28). Acesta a fost singurul și marele obiectiv al vieții Sale. Toate celelalte au fost secundare și subordonate. A face voia lui Dumnezeu și a duce la bun sfârșit lucrarea Sa erau pentru El ca mâncarea și băutura. În lucrarea Lui nu a existat niciun loc pentru Sine și pentru interese egoiste.

Tot astfel, cei care sunt părtași harului lui Hristos vor fi dispuși să facă orice sacrificiu, astfel încât ceilalți oameni pentru care a murit El să poată avea parte de darul ceresc. Ei vor depune orice efort pentru a face mai bună lumea în care trăiesc. Această atitudine constituie urmarea sigură a unei convertiri adevărate. Îndată ce omul vine la Domnul Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut altora ce minunat prieten a găsit în Isus, căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi închis în inimă. Dacă suntem îmbrăcați în neprihănirea Domnului Hristos și dacă suntem plini de bucuria locuirii în noi a Duhului Său, nu vom putea rămâne tăcuți. Dacă am gustat cu adevărat și am văzut cât de bun este Domnul, atunci vom avea ce să

spunem. La fel ca Filip, când L-a găsit pe Mântuitorul, și noi îi vom invita pe alții să Îl cunoască. Ne vom strădui să le arătăm bunătatea atrăgătoare a Domnului Hristos și realitățile nevăzute ale lumii viitoare. Vom simți o dorință puternică de a merge pe calea pe care a mers Domnul Isus. Vom fi stăpâniți de o dorință plină de zel ca și cei din jurul nostru să-L poată vedea pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29).

Ca urmare a efortului făcut pentru binecuvântarea altora vom fi binecuvântați și noi. Acesta a fost scopul avut în vedere de Dumnezeu când ne-a încredințat o parte pe care să o îndeplinim în cadrul planului de mântuire. El le-a acordat oamenilor privilegiul de a deveni părtași naturii divine, pentru ca, la rândul lor, ei să fie o binecuvântare pentru semenii lor. Aceasta este cea mai înaltă onoare pe care le-o poate da Dumnezeu credincioșilor și cea mai mare bucurie. Cei care devin astfel părtași la lucrarea iubirii divine sunt aduși tot mai aproape de Creatorul lor. – *Calea către Hristos*, p. 77–79

Luni, 22 iunie

În sfârșit, față în față

În cetatea lui Dumnezeu nu va intra nimic necurat. Toți cei care vor locui acolo trebuie să ajungă curați din punct de vedere moral. Cel care învață de la Domnul Isus va simți un dezgust tot mai profund față de comportamentul neglijent, față de limbajul indecent și față de gândirea vulgară. Când Hristos locuiește în inimă, gândirea și comportamentul exprimă puritate morală, noblețe și rafinament.

Dar cuvintele Domnului Isus: „Ferice de cei cu inima curată” au o semnificație mai profundă. Ele înseamnă a fi curat nu doar în sensul în care înțelege lumea curăția, adică absența senzualității sau a poftelor, ci și a fi sincer și corect în scopurile ascunse și motivele sufletului, a fi smerit, fără interese egoiste, ca un copil. ...

Pentru inimile care au devenit curate prin locuirea Duhului Sfânt, situația este cu totul diferită. Ele Îl pot cunoaște pe Dumnezeu. Când i-a fost descoperită slava Domnului, Moise a fost ascuns în crăpătura unei stânci; când suntem ascunși în Hristos, noi vedem iubirea lui Dumnezeu.

„Cine iubește curăția inimii și are bunăvoința pe buze este prieten cu împăratul” (Proverbele 22:11). Noi Îl vedem pe Dumnezeu aici și

acum, prin credință. Discernem bunătatea și mila Lui în manifestările providenței Sale. ... Cei cu inima curată Îl văd pe Dumnezeu din perspectiva unei relații noi și duioase, ca fiind Răscumpărătorul lor, și, înțelegând curăția și iubirea caracterului Său, ei doresc cu ardoare să reflecte chipul Său. Ei Îl văd ca pe un Tată plin de dorul de a-Și îmbrățișa fiul care se pocăiește, și inima lor se umple de o bucurie negrăită și plină de slavă.

Cei cu inima curată discern prezența Creatorului în toate lucrările brațului Său puternic, în lucrurile frumoase din univers. Iar în Cuvântul Său scris, ei înțeleg și mai clar revelația harului Său, bunătatea și mila Sa. ...

Frumusețea și valoarea adevărului rămân neobservate de oamenii înțelepți ai lumii, dar le sunt dezvăluite fără încetare acelor care au o dorință sinceră și copilărească de a cunoaște și a împlini voia lui Dumnezeu. Când devenim părtași naturii divine, noi descoperim adevărul și îl înțelegem.

Deși se află încă în această lume, cei cu inima curată trăiesc ca și când s-ar afla în prezența vizibilă a lui Dumnezeu. Iar pe Noul Pământ, ei Îl vor vedea față în față, așa cum Îl vedea Adam când vorbea și umbla cu Dumnezeu în Eden. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față” (1 Corinteni 13:12). – *Asemenea lui Hristos*, p. 378 (30 decembrie)

Marți, 23 iunie

Mireasa

Cel care i-a dat-o pe Eva ca ajutor lui Adam a făcut prima Sa minune la o nuntă. Hristos Și-a început lucrarea publică în locul unde se sărbătorea și unde prietenii și rudele se veseleau împreună. În felul acesta, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca instituție pe care El Însuși o stabilise. El a hotărât ca bărbații și femeile să fie uniți prin căsătorie sfântă, pentru a forma familii ai căror membri, încununați cu cinste, să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Hristos a onorat relația de căsătorie, făcând-o și un simbol al unirii dintre El și cei răscumparați ai Săi. El Însuși este Mirele, iar mireasa este biserica, despre care, ca aleasă a Sa, El spune: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai niciun cusur” (Cântarea cântărilor 4:7).

„A iubit ... Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească după ce a curățat-o ... ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele” (Efeseni 5:25-28).

Legătura familială este cea mai strânsă, cea mai gîngășă și mai sfîntă legătură din câte există pe pămînt. A fost destinată să fie o binecuvîntare pentru omenire. Și este o binecuvîntare ori de câte ori legămîntul căsătoriei este încheiat cu înțelepciune, în frică de Dumnezeu și cu responsabilitate. – *Divina vindecare*, p. 356

Atît în Vechiul, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfîntă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua cînd El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și cînd cei răscumparați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.” „Nu te vor mai numi «Părăsită». ... Ci te vor numi «Plăcerea Mea este în ea» ... căci Domnul Își pune plăcerea în tine.” „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine” (Isaia 62:5,4; Țefania 3:17). Cînd i s-a dat o viziune despre lucrurile cerești, apostolul Ioan a scris: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit».... «Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului.»” (Apocalipsa 19:6,7,9). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 151

Miercuri, 24 iunie

Pe urmele Mielului

Domnul are un popor pe pămînt, care Îl urmează pe Miel oriunde merge El. Hristos are mii care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Aceștia vor sta cu El pe Muntele Sionului. Dar ei trebuie să stea pe acest pămînt îmbrăcați cu toată armura, gata să se angajeze în lucrarea de salvare a celor care sunt gata să piară. ... Nu trebuie

să așteptăm până când vom fi luați la cer ca să-L urmăm pe Hristos. Poporul lui Dumnezeu trebuie să facă acest lucru aici, jos. Noi Îl vom urma pe Mielul lui Dumnezeu în curțile de sus numai dacă Îl urmăm aici. ... Nu trebuie să-L urmăm pe Hristos în mod intermitent sau capricios, doar atunci când este în avantajul nostru. Trebuie să alegem să-L urmăm. În viața de zi cu zi trebuie să-I urmăm exemplul ca o turmă care își urmează cu încredere păstorul. Trebuie să-L urmăm suferind pentru El, spunând la fiecare pas: „Da, mă va ucide, n-am nimic de nădăjduit, dar tot mă voi încrede în El” (Iov 13:15, în *KJV*). Practica vieții Lui trebuie să fie practica vieții noastre. Și, pe măsură ce căutăm să fim asemenea Lui și să ne aducem voința în acord cu voința Lui, Îl vom descoperi pe El în viața noastră.

Nu ne aflăm pe un tărâm al viselor și al inactivității. Suntem soldați ai lui Hristos, înrolați în misiunea de a ne arăta loialitatea față de Acela care ne-a răscumpărat. Ceea ce vom fi în căminul ceresc, atunci când vom fi salvați pentru totdeauna, va fi reflectarea a ceea ce suntem acum în caracter și în slujire sfântă. Nu ar trebui să ne arătăm loialitatea păzind poruncile lui Dumnezeu aici, în acest loc de probă? – *În locurile cerești*, p. 298 (18 octombrie)

În timp ce poporul lui Dumnezeu își smerește sufletul înaintea Lui, cerând cu ardoare curățirea inimii, se dă porunca: „Dezbrățați-l de hainele murdare de pe el!” și se rostesc cuvintele încurajatoare: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” (Zaharia 3:4). Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este pusă peste copiii încercați, ispitiți, dar credincioși ai lui Dumnezeu. Cei ce alcătuiesc rămășița disprețuită sunt îmbrăcați în haine glorioase, nemaifiind niciodată pângăriți de stricăciunile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscrise printre credincioșii din toate veacurile. Ei au rezistat uneltirilor înșelătorului, răcnetele balaurului nu i-au făcut să se abată de la loialitatea lor. Acum sunt veșnic în siguranță față de uneltirile ispititorului. Păcatele lor sunt puse asupra aceluia care a generat păcatul. Iar cei ce sunt rămășița nu sunt doar iertați și primiți, ci și onorați. „O mitră curată” le este pusă pe cap. Ei vor fi împărați și preoți pentru Dumnezeu. În timp ce Satana își întetea acuzațiile și căuta să distrugă această ceată, îngeri sfinți, nevăzuți, treceau încoace și încolo, punând pe fruntea lor

pecetea Dumnezeului celui viu. Aceștia sunt cei ce stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, având Numele Tatălui scris pe fruntea lor. Ei cântă cântarea cea nouă înaintea tronului, cântarea pe care nimeni nu o poate învăța, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care au fost răscumparați de pe pământ. Ei îl „urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumparați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:4,5). – *Lift Him Up*, p. 377

Joi, 25 iunie

„Vino!”

Acolo este Noul Ierusalim, metropola noului pământ slăvit, „o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău” (Isaia 62:3). „Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie cum e cristalul. ... Neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea” (Apocalipsa 21:11,24). Domnul spune: „Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu” (Isaia 65:19). „„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3).

În cetatea lui Dumnezeu „nu va mai fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori să se odihnească. Acolo nimeni nu se va simți oboșit făcând voia Domnului și aducând laudă Numelui Lui. Vom simți mereu proștețimea dimineții și mereu vom fi departe de încheierea ei. „Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o lumină care nu este supărătoare, cu toate că întrece strălucirea soarelui la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă cetatea cu o lumină care nu slăbește în intensitate. Cei răscumparați umblă în slava fără soare a unei zile continue.

În viziunile profetului, aceia care au biruit păcatul și mormântul sunt văzuți stând fericiți înaintea Creatorului lor, vorbind liber cu El, așa cum vorbea omul cu Dumnezeu la început. Domnul le spune: „... vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie și pe poporul lui în bucurie.

Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor” (Isaia 65:18,19). ...

Când îi vede pe cei răscumpărați locuind în cetatea lui Dumnezeu, liberi de păcat și de toate urmele blestemului, profetul exclamă în extaz: „Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă cu el toți cei ce-l iubiți; împărtășiți și bucuria cu el” (Isaia 66:10). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 369 (27 decembrie)

Vineri, 26 iunie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Ne bucurăm în neazuri”, p. 350 (2 decembrie).

APRILIE

1. M. Proverbele 14:12
 2. J. Proverbele 15:17
 3. V. Psalmii 145:7
- s. a. B 19:45, CT 19:34, IS 19:41, MS 19:53,
SM 20:01, DJ 19:54, AR 20:04
-
4. S. Psalmii 34:18
- s. a. B 19:46, CT 19:35, IS 19:42, MS 19:54,
SM 20:02, DJ 19:55, AR 20:05
-
5. D. Isaia 58:9
 6. L. Psalmii 143:8
 7. M. Proverbele 3:13,17,18
 8. M. Psalmii 111:5
 9. J. Filipeni 4:6
 10. V. Isaia 38:16
- s. a. B 19:53, CT 19:43, IS 19:51, MS 20:02,
SM 20:11, DJ 20:02, AR 20:13
-
11. S. Mica 6:8
- s. a. B 19:55, CT 19:44, IS 19:52, MS 20:03,
SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:14
-
12. D. Isaia 12:3
 13. L. Psalmii 20:1
 14. M. Ioan 7:37
 15. M. Psalmii 40:2
 16. J. Deuteronomul 4:9
 17. V. Isaia 41:10
- s. a. B 20:02, CT 19:51, IS 20:01, MS 20:12,
SM 20:21, DJ 20:11, AR 20:22
-
18. S. Psalmii 63:3
- s. a. B 20:03, CT 19:53, IS 20:02, MS 20:13,
SM 20:22, DJ 20:12, AR 20:24
-
19. D. Psalmii 121:8
 20. L. Psalmii 9:1
 21. M. Isaia 61:10
 22. M. Psalmii 34:6
 23. J. Psalmii 31:19
 24. V. Psalmii 119:165
- s. a. B 20:11, CT 20:00, IS 20:10, MS 20:21,
SM 20:31, DJ 20:19, AR 20:32
-
25. S. Psalmii 17:1
- s. a. B 20:12, CT 20:01, IS 20:12, MS 20:22,
SM 20:32, DJ 20:21, AR 20:33
-
26. D. Psalmii 30:2,3
 27. L. Isaia 52:7
 28. M. Proverbele 16:3
 29. M. Exodul 15:26
 30. J. Estera 4:14

MAI

1. V. Proverbele 15:33
- s. a. B 20:19, CT 20:08, IS 20:20, MS 20:30,
SM 20:40, DJ 20:28, AR 20:41
-
2. S. Ioan 10:10
- s. a. B 20:20, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:32,
SM 20:42, DJ 20:29, AR 20:42
-
3. D. Psalmii 26:12
 4. L. Psalmii 30:10,11
 5. M. Psalmii 62:1,2
 6. M. Zaharia 10:1
 7. J. Romani 8:28
 8. V. Proverbele 29:23
- s. a. B 20:27, CT 20:17, IS 20:29, MS 20:39,
SM 20:50, DJ 20:36, AR 20:50
-
9. S. Psalmii 41:1
- s. a. B 20:29, CT 20:18, IS 20:30, MS 20:41,
SM 20:51, DJ 20:37, AR 20:51
-
10. D. Psalmii 104:30,31
 11. L. Psalmii 90:14
 12. M. 1 Împărați 18:21
 13. M. Psalmii 25:15
 14. J. Isaia 26:3
 15. V. Psalmii 138:3
- s. a. B 20:36, CT 20:25, IS 20:38, MS 20:48,
SM 20:59, DJ 20:44, AR 20:59
-
16. S. Efeseni 4:22-24
- s. a. B 20:37, CT 20:26, IS 20:39, MS 20:49,
SM 21:01, DJ 20:45, AR 21:00
-
17. D. Ieremia 33:6
 18. L. Proverbele 4:23
 19. M. Ieremia 42:3
 20. M. Psalmii 59:16
 21. J. Exodul 14:14
 22. V. Psalmii 73:23,24
- s. a. B 20:43, CT 20:32, IS 20:47, MS 20:56,
SM 21:08, DJ 20:52, AR 21:07
-
23. S. Geneza 2:7
- s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:48, MS 20:58,
SM 21:09, DJ 20:53, AR 21:08
-
24. D. Ieremia 29:11
 25. L. Psalmii 37:11
 26. M. Psalmii 119:30-32
 27. M. Luca 12:29
 28. J. Psalmii 37:37
 29. V. Iov 33:4
- s. a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:54, MS 21:04,
SM 21:16, DJ 20:58, AR 21:14
-
30. S. Psalmii 37:39
- s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05,
SM 21:17, DJ 20:59, AR 21:15
-
31. D. Proverbele 3:5

IUNIE

1. L. 1 Ioan 1:7
 2. M. Marcu 1:35
 3. M. Geneza 2:9
 4. J. Psalmii 37:25
 5. V. Matei 12:35
- s. a. B 20:56, CT 20:44, IS 21:00, MS 21:10,
SM 21:22, DJ 21:04, AR 21:20
-
6. S. 2 Timotei 2:8
- s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:11,
SM 21:23, DJ 21:05, AR 21:21
-
7. D. Ezechiel 36:26
 8. L. Romani 5:8
 9. M. Psalmii 50:23
 10. M. Leviticul 26:6
 11. J. Deuteronomul 29:29
 12. V. Psalmii 139:14
- s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:05, MS 21:15,
SM 21:27, DJ 21:08, AR 21:25
-
13. S. Psalmii 80:19
- s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:06, MS 21:15,
SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:25
-
14. D. Psalmii 24:3,4
 15. L. Psalmii 63:1
 16. M. Apocalipsa 22:17
 17. M. Psalmii 31:23,24
 18. J. Coloseni 2:18,19
 19. V. 1 Timotei 6:11
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:17,
SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:28
-
20. S. Apocalipsa 21:1
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18,
SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:28
-
21. D. Filipeni 3:14
 22. L. Psalmii 30:5
 23. M. Filipeni 4:7
 24. M. Proverbele 4:26,27
 25. J. Psalmii 91:15,16
 26. V. Psalmii 4:8
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:18,
SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
-
27. S. Efeseni 6:15
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:18,
SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
-
28. D. Luca 11:34
 29. L. Psalmii 36:9
 30. M. Proverbele 6:6